

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRI DULONG

*Sırrım
Kokunda
Saklı*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Sırrım Kokunda Saklı

©Terri DuLong

Özgün Adı: Spinning Forward

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla

Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Ocak 2017

ISBN: 978-605-186-233-0

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Yayına Hazırlayan : Handan Kılıç
Çeviren : Meltem Ayla Görgün
Editör : Rose Mary Samanoğlu
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Başak Yaman Eroğlu
Baskı : MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
SERTİFİKA NO: 34191
Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

Sırrım Kokunda Saklı

Terri DuLong

Çeviren: Meltem Ayla Görgün

Bu kitap, bana okuma sevgisini aşılayan
annem Alma Leszczyński ile kelime aşkını bulaştıran
babam Stan Leszczyński'ye ithaf edilmiştir.

Teşekkür

1994'te Cedar Key'e ilk gelişimde, kendimi tam yerine gelmişim gibi hissetmiştim; etrafım suyla ve tabiat anayla sarılıydı. Ancak 2005'te oraya taşındığımda, kasabaya duyduğum sevgi daha da derinleşti çünkü adanın asıl ruhunun insanları olduğunu öğrendim.

Yöre halkı beni dostça karşıladı ve bana bir tür aidiyet duygusu sağladı. Onların gücünden, komşularına duyarlılığından ve ailelerine duydukları sevgiden etkilendim. Onlar olmasaydı, benim hikâyem de olmazdı. O yüzden her birine büyük bir minnet borcum var.

İçlerinden özellikle birkaç tanesi içimdeki yazara dokundu. Kendi çocukluk hikâyelerini, Cedar Key tarihini ve ada geleneklerini paylaşarak farkında olmadan hayal gücümü bir hikâye kurgulamaya yönlendirdiler. Cedar Key'in gerçek ruhunu hissetmemi sağlayan Dottie Haldeman, Mary Rain, Frances Hodges, Rita Baker, Jan Allen, Beth Davis, Doktor John Andrews, Marie Johnson, Shirley Beckham ve daha pek çok kişiye en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Cedar Key Pansiyon'un sahipleri Alice ve Bili Phillips; hikâyeme duyduğunuz muazzam coşkuya teşekkürler.

Lise arkadaşım Alice Jordan, örgüye duyduğum hevesi tazelediğin, beni tutkulu bir örücüye dönüştürdüğün ve örgüyle ilgili her tür sorumu cevaplayabilmek için her zaman bana bir telefon kadar yakın olduğundan dolayı sana ne kadar teşekkür etsem az. Arkadaşım ve yazma partnerim Bill Bonner, işime olan inancın zor anları kolaylaştırdı. Bu hikâyeyi okuyup yapıcı önerilerinizi ve sadık desteğinizi sundüğunuz için ikinize de çok teşekkürler.

Çocuklarım Susan Hanlon, Shawn ve Brian DuLong, sevginiz ve heyecanınız için teşekkürler.

Profesyonel desteği ve hikâyemi hakikate dönüştürdüğü için en içten teşekkürüm editörüm Audrey LaFehr'e gidiyor. Ve her şeyin gerçekleşmesini sağlayan bütün Kensington ekibine.

Kanatlarımla uçmamı sağlayan, beni yüreklendiren ve bana olan inancıyla ayaklarımı yerden kesen eşim Ray'e teşekkürler.

Ve siz okurlarım; kitaplığınızda bana yer ayırdığınız için size de teşekkürler.

Bir

Yatağın yanına kıvrılmış yatan açık kahverengi Boxer'ın mızırdanması dikkatimi çekti. Lilly dört yıldır sürekli benim yanımdaydı. Şimdi de adeta kurtuluşum olmuştu. Evim, alışkanlıklarım ve hayatım benden alınırken, istikrarını koruyan tek şey Lilly'ydi.

Florida'nın batı yakasındaki bir adada yaşamak elli iki yaşında yapmayı planladığım bir şey değildi. Başarılı bir doktorla yirmi sekiz yıllık bir evlilik bana yalnızca keyif almakla kalmayıp kanıksadığım bir yaşam tarzı da sağlamıştı. Tamam, belki Stephen gezegendeki en tutkulu ve romantik adam değildi ama hayatımda bir güven hissi yaratmıştı. Tabii bu, Mercedes'ini Lowell'daki I-495'te bariyere çarpıp beni sakladığı sırdan habersiz halde, yönünü kaybetmiş bir dul olarak bırakıncaya kadardı.

Cenazesinin ardından iki hafta boyunca yas döneminden çıkmaya çalışırken bir başka şokla daha sarsıldım. Lexington, Massachusetts'teki evimin kapısını açıp şerifin ön sundurmada dikildiğini gördüğümde, iyi bir haber vermeye gel-

mediğini anladım. Aklıma gelen ilk şey, yirmi altı yaşındaki kızım Monica oldu.

“Siz Sydney Webster mısınız?” diye sordu.

“Evet. Evet benim. Sorun nedir?” Ekim ayının serinliğine rağmen dudağımın üstü endişeden boncuk boncuk terle kaplandı.

Boğazını temizledi ve yere doğru bakarak bana büyük bir zarf uzattı.

“Hanımefendi, bunu size teslim etmekten dolayı üzgünüm ama bu, evi boşaltmanız için tahliye emriniz.”

“Neyim?” Başım döner gibi olunca kapının kenarına tutundum.

“Tahliye emriniz. Eşyalarınızı toplayıp evi boşaltmak için otuz gününüz var.”

Bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Gazetede Stephen’ın ölüm ilanını görmüş biri bana eşek şakası yapıyor olmalıydı. Evin borcu yıllar önce ödenmişti. Hiç kimse gelip beni kendi evimden dışarı atamazdı. Kanunlara uyan vatandaşların başına böyle bir şey gelmezdi.

Terli avuçlarımla zarfı kavradım, yırtıp açtım ve içinden resmi görünümlü kâğıdı çıkardım. Gördüğüm tek şey bulanık bir sözcük yığınıydı, neler olduğunu anlamıyordum.

“Üzgünüm, Bayan Webster,” dedi. “Gerçekten. Eşyalarınızın taşındığından emin olmak için otuz gün sonra sabah dokuz gibi gelip evin anahtarlarını sizden alacağım.”

“Bir hata olmalı,” diye kekeledim. “Büyük bir hata.” Kapıyı kapattım, sırtımı duvara dayayıp yere doğru kaydım, hıçkırıklarımla evin sessizliğinde çınlıyordu.

Bundan beş hafta sonra da Florida'nın batı kıyısındaki bir adadaydım. Cedar Key Pansiyon'daki küçük bir odada, hiçbir hata olmadığını artık kesinlikle biliyordum. Stephen'ın gizli kumar bağımlılığı ve sonrasında yaşananlar beni en yakın arkadaşım Alison'ın misafirperverliğine bel bağlayarak dokuz yüz nüfuslu bu küçük kasabaya getirmişti.

"Gel hadi, kızım," dedim, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak. "Seni dışarı çıkarıp bana da kahve almamın zamanı geldi."

Yatağın kenarındaki saat 06.15'i gösteriyordu. Evdeyken hiç 09.00'dan önce uyanmazdım. Alison'ın pansiyonunda kaldığım hafta, 06.30'dan sonra hiç uyumadığıma şaşırmıştım. Üzerime bir eşofmanla tişört geçirdim, sigara paketimi aldım ve ayağımın dibinde Lilly'yle birlikte merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum.

L şeklindeki küçük yemek odasının kapısını açınca, orta yaşlı bir çiftin kahvenin başında kısık sesle konuştuğunu gördüm ve mutfığa doğru yöneldim.

"Günaydın," dedi Twila Faye, pişmiş böğürtlenli kekleri fırından çıkartarak.

Twila Faye pansiyonu işletmede Alison'ın sağ koluydu ve ondan hoşlanıyordum. Yirmi yıl önce Macon, Georgia'dan kasabayı ziyarete gelen turist bir kadınla birlikte onu terk eden kadın düşkünü kocasının ardından tek oğlunu yalnız başına büyütmişti. Boston civarında büyüdüğümünden Güneyli kadınlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ancak Twila Faye'in tam bir sabır taşı olduğunu anlamıştım.

Kendime bir fincan sütsüz ve şekersiz kahve doldururken Alison'ın civarda olup olmadığını sordum.

"Ah Tanrım, o çoktan Winston'la yürüyüşe çıktı bile yavrum."

Tahmin etmem gerekirdi. Ali'nin haftanın yedi günü sabah saat 05.00'da uyandığını keşfettiğimde kendimi miskin hissetmiştim. Asla rutinini değiştirmezdi. Saat beşte kalkıp mini kekleri fırına atar, kahveyi yapar, portakalları sıkar ve kahvaltıya gelecek pansiyon müşterileri için saat 06.00'a kadar her şeyi hazırlamış olurdu. Sonra da İskoç teriyerini yanına alıp sahile doğru yürüyüşe çıkardı.

Masanın üzerindeki saate baktım ve dönmesine yirmi dakika kaldığını gördüm.

Twila Faye'e, "Ben kahvemi alıp bahçede oturacağım," dedim.

"Şu mini keklerden de bir tane al."

Göbeğime pat pat vurup başımı salladım. "Geçen sene aldığım dokuz kiloyu vermeye çalışıyorum. Sonra biraz tahıl gevreği yerim."

Bahçenin en ucundaki salıncağa kurulup bir sigara yak-tım. Dumanını üflerken, aklımdan bir kez daha belki sigaranın da bırakmayı düşünmem gereken kötü bir alışkanlık olduğu düşüncesi geçti.

Lilly'nin ustaca düzenlenmiş çiçek tarhının etrafını koklayarak gezinmesini izledim. Açelyalar canlı, parlak kırmızı tonlarındaydı. Sarı hatmi kasvetli bir güne bile neşe katıyordu. Ve hepsinden daha baskın olanı, yüz yaşındaki devasa servi ağacıydı. Bahçenin tepesinde şekiller çizen yapraklara baktım ve onca zamandır yeryüzünde olmanın nasıl bir

şey olduğunu merak ettim. Tropik fırtınalara ve kasırgalara, kuraklıklara ve sellere karşı koyup dimdik ve güvenle ayakta kalmıştı. Şu an için güven, hissedebileceğim en son şeydi. İçimde ağaca tırmanmak için çok kuvvetli bir dürtü duydum. Hem de en tepeye kadar. Belki de sahip olduğu pozitif enerjinin birazını almak için bunu yapmam lazımdı. Ama son zamanlarda dizlerime zarar veren eklem romatizması yüzünden salıncakta oturmaya karar verdim.

Bedenen, yaşıma göre gayet iyi durumdaydım. Dokuz kilo fazlalığımı ve sigarayı saymazsak tabii. Ancak duygusal yönden, hayatım tam bir felaketti.

Ali, “Günaydın,” diye seslenerek kaldırımdan kapıya doğru ilerledi. “Şu kabukları içeri bırakayım, kahvemi alıp yanına gelirim.”

Başımı sallayıp gülümsedim. Ali her zaman beni neşelendirmenin bir yolunu bulurdu. Oda arkadaşı olduğumuz üniversite günlerinden beri, iyi arkadaşım olarak hep benim yanımdaydı. Evi tahliye etmem gerektiğini anlatmak için onu aradığımda da hemen devreye girdi, birkaç parça eşyayı ve Lilly’yi yanıma alarak onunla birlikte pansiyonda kalmamı söyledi. Tree House’un ikinci katındaki dairenin ocak ayına kadar kiralanmış olduğundan dolayı özür diledi, ama evin ana bölümündeki odalardan birinde kalabilecektim. Tree House müstakildi ve bahçe tarafında bulunuyordu. Ali birinci katı kendi dairesi olarak kullanıyor, zaman zaman üst katı kiraya veriyordu. Kendimi bir evsiz gibi hissederken –ki aslında öyleydim– Lilly’yle birlikte kalabileceğim herhangi bir yer bulduğum için ona minnettardım. Ama yalanım yok,

dört yüz yirmi metrekarelik lüks bir evden çıkıp tuvaleti içinde on dört metrekarelik bir yatak odasına geçmek attan inip eşeğe binmek gibiydi.

Ali, “Şu iğrenç şeyi hâlâ bırakamadın gitti,” diyerek yanındaki şezlonga oturdu.

Hiçbir şey söylemeden sigaramı küllüğe bastırdım. Oysa çok şey söyleyebilirdim. Üniversitenin ilk yılında sigaraya onun yüzünden başlamam gibi. Okul günlerimizin çok sonrasında, bunun bir sağlık meselesine dönüşmesinden önce hemen herkes sigara içiyordu. Ayrıca, onun gibi ot içmediğimi de söyleyebilirdim. Ancak boş verip kahvemden bir yudum aldım. Taşındığımda Ali’nin bana koyduğu tek kural, pansiyonun içinde sigara içmemektir.

Ali omzundan sarkan siyah beyaz saç örgüsünü arkaya attı. Üniversiteden mezun olduğumuzdan beri pek değişmemiştir. Uzun boyluydu ve hâlâ çok zayıftı. Yalnızca gözlerinin kenarındaki çizgiler geçen yılları ele veriyordu. Uzun bacaklarını açıkta bırakan bir şortla bembeyaz bir bluz giyinmişti. Bronz teni, Cape Cod sahillerinde güneş yağsı sürmeden geçirdiğimiz günleri aklıma getirdi.

“Eee, bugünkü planın nedir?” diye sordu.

Planım mı? Cedar Key’e geldiğimden beri kendimi uysuk bir yaratık gibi hissetmeye başlamıştım. Birkaç kez şehir merkezine gitme girişiminde bulundum. Lilly’yle birkaç defa yürüyüşe çıktım. Bir iki kitap okudum. Ancak bunların dışında, tamamen kaybolmuş gibiydim. Hatta aklımdan birkaç kez Boston civarına geri dönme düşüncesi bile geçmişti. Bu düşünce de her zaman aynı soruyu beraberinde getiriyordu,

ne yapmaya dönecektim? Alışmış olduğum hayatım, benden kopartılmıştı.

Sanki zihnimi okumuş gibi Ali, “Bak, Syd, geçtiğimiz son birkaç ayda hayatının cehenneme döndüğünü biliyorum. Stephen’ın ölümü, evi tahliye etmek zorunda kalışın... Ama artık kendini toplayıp hayatının geri kalanında ne yapmak istediğine karar vermelisin. Öylece kendini kapatamazsın.”

Öfkeyle patlayıverdim. “Ne yapmamı önerirsin? Bir işim bile yok. Yirmi altı yıldır hemşirelikten uzağım. Şırınganın hangi tarafının kullanıldığını bile hatırladığımdan emin değilim. Başka hiçbir konuda tecrübem yok. Banka hesabımda beş kuruş kalmadı. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok.” Elimin tersiyle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim.

Ali bana doğru uzanıp elimi okşadı. “Sana sert davranmak istemedim ama senin durumunda bir kadının kendini geri çekmesi çok kolaydır. Bunalımdasın, oradan çıkmak için de bir şeyler yapman gerek. Benim üniversitede tanıdığım o kıza ne oldu? Nereye gittiğini ve oraya nasıl gideceğini bilen, sorumluluk sahibi, özgür kadına ne oldu?”

“Stephen’la evlendi,” dedim ve bunun doğru olduğunu fark ettim. “Kimse onun elli beş yaşında ölmesini beklemiyordu. Beni maddi açıdan çöküntüye uğratmasını da... Hayatın birdenbire bana dağıttığı böylesine berbat bir el karşısında öfkelenmemek çok zor.”

Bunları der demez kendimi mahcup hissettim. Alison da yirmi yıl kadar önce aynı yollardan geçmişti. Gary kanserle savaştığı üç ayın sonunda aniden ölmüştü. Onu çocuksuz, geleceksiz ve yalnız bırakmıştı. Kocasının ölümünden bir yıl

sonra, oturduğu çevreden ayrılacağını haber vererek beni şaşkına döndürmüştü. Florida'nın batı kıyısında, çocukken tatil yaptığı bir adaya taşınıyordu. Orasının kendisini çağırdığını ve orada iyileşebileceğini hissettiğini açıklamıştı. Bu pansiyonu satın almak onu başarılı bir işkadınına dönüştürmüştü ve özgüvenini artırmıştı. Bendeysen neredeyse özgüven diye bir şey kalmamıştı.

“Bunların hepsi saçmalık, bunu sen de biliyorsun. Hayat adil değil, o yüzden kaldır kığını da elinden geleni yapmaya başla.”

İçimi çektim ve bir tane daha yakmak için sigarama uzandım. “Bazen bütün bunlar bir rüyaymış gibi geliyor. Hayatım bir anda altüst oldu. Stephen cemiyette çok sevilen bir adamdı. Çok geniş bir arkadaş çevremiz vardı, onları sık sık en iyi şekilde ağırlardık. Son zamanlarda pek endişeli görünüyordu ama bunu işlerine yordum, hastalığa değil. Otopside kazaya kalp krizinin neden olduğu ortaya çıkınca, bir hata olduğunu düşündüm. Tıpkı tahliye emrinde bir hata olduğunu düşündüğüm gibi. Düşünsene, bunca yıldır iflah olmaz bir kumarbazmış da haberim yokmuş.”

“Ev ekonomisini Stephen'ın idare etmesine sen izin verdin. Faturaları o ödedi, çek defterini o kullandı. Kendine biraz fazla yükleniyorsun, Syd. Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama paranın nereye gittiğinden haberin olmadan, evinizin ikinci ve üçüncü kez ipotek edildiğini nereden bilebilirdin ki?”

Başımı salladım ve kendimi mahcup hissettim. Ancak bilmem gerekirdi. Daha fazla dikkatimi vermeliydim ama

Stephen bunu yapmama engel oluyordu. Tahliye emrini aldı-
ğım gün avukatımızla aramda geçen konuşmayı hatırladım.

Calvin, “Tapuda kimin adı yazıyor?” diye sormuştu.

Zihnim bomboştu. Kimin adı mı? “Bizim adımız,” demiştim,
telefonu kulağıma yapıştırarak. “Ne fark eder ki?”

“Korkarım çok fark eder. Tapuda Stephen’ın adı yazıyor.”

“Demek öyle? Tamam. Onun adı olsun,” demiştim Calvin’e
sabırsızca.

“Beni dinlemiyorsun, Syd. Yalnız Stephen’ın adı yazıyor.
Tapuda senin adın yok. Evi yalnızca kendi adına mı satın aldı?”

“Ne fark eder ki? Ben onun dul karısıyım ve varisiyim.
Neden tahliye edilecekmişim ki?”

Calvin ısrarla tekrar sordu, “Stephen evi yalnızca kendi
adına mı satın aldı?”

“Evet,” diye fısıldamıştım.

Elimi saçlarımın arasından geçirip Ali’ye baktım. “O ta-
puyu yıllar önce değiştirmem gerekirdi. Şükran Günü’nden
önceki haftaydı ve ben her an Monica’yı doğurmaya hazır-
lanıyordum. O yıl Boston’da kar fırtınası vardı ve Stephen
beni satışın bitmesini beklememe gerek olmadığına ikna etti.
Sanırım evli olduğumuz için her zaman o evin yarısı zaten
benim diye düşündüm, tapuda adım yazılı olmasa bile. Yıllar
geçerken tapuyu değiştirmeye de gerek duymadım. Oysa
bu ihmalkârlık şimdi başıma ne dertler açtı bak.”

Ali hiçbir şey demeden kahvesinden bir yudum daha aldı.

“Stephen’ın birikmiş kumar borçlarını ödemek için evimizi
ipotek ettirdiğine hâlâ inanamıyorum. En kötüsü de, borcunu

zamanında ödeyemeyip üç aylık temerrüde düşmesi.”

“Syd, bazen birlikte yaşadığın kişiyi hiç tanıyamıyorsun. Gerçekte nasıllar bilmiyorsun. Eminim Stephen bu yüzden çok stresliydi. Yani ödemeler zamanında yapılmadığı için bankanın evi elinizden alacağını bildiği için...”

Öfkeden patlayacak gibiydim. “Şimdi onlar evi bir milyon dolara satacaklar, bense bavuluyla sokakta kalmış bir kadınlm. Kelimenin tam manasıyla öyleyim.”

Ali gülümsedi. “Sokakta yaşamana asla izin vermem. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bavulundan laf açılmışken, yanında getirdiğin çıkırığını ve örgü çantayı nereye koydun?”

“Odamda duruyorlar,” dedim isteksizce.

“Belki de bugünkü planın bu olmalı. Burada oturup güzel havanın tadını çıkararak biraz örgü ör. Bu seni her zaman rahatlatır ve düşüncelerini netleştirmeni sağlar. Yapmaktan hoşlandığın şeylere odaklanmaya çalış. Ellili yaşlardasın, önünde daha koca bir hayat var.”

Her zamanki gibi Ali haklıydı. Kendime acımakla bir yere varamazdım. Belki de kendimi toplayıp nereye doğru gittiğimi anlamam gerekiyordu.

İki

Öğleden sonra, güneşin çimlerin üzerinde hareler yarattığı bahçede otururken Lilly'nin Winston'la itişip kakışarak oynamasını izledim. Oldukça iyi uyum sağlamış gibiydi. Gözlerim çitleri ve kapıyı kaplayan pembe begonvillere ilişti. Yuvarlak çiçek tarhlarındaki mor ağaç minesini tomurcuklarının üzerinde kelebekler uçuşuyordu. Ali'nin neden buraya çekildiğini anlamak kolaydı. Devasa servi ağacının yeşil yapraklarına vurulmuştum. Ağacın gövdesi üç-üç buçuk metre çapındaydı ve yerden çıkan kalın, karmaşık köklerle sarılıydı. Kendimi adeta arafta gibi hissediyordum ama bu heybetli ağacın altında oturmak bana huzur veriyordu.

Çıkışıma doğru uzanırken bir kadın sesi duydum.

"Aman Tanrım, büyükanneimin tavan arasındakinden beri böyle bir şey görmemiştin."

Onun dört numaralı odada kalan kadın olduğunu gördüm. "Evet, çok otantik bir görünümü var. Beni çeken de bu oldu zaten. Broşürde Polonya Baltık yöresi ve İskandinavya'daki

çıkırıkların görünümüne sahip olduğu yazıyordu. Sahiden de, iyi tanınmış bir çıkırık tarihçisi aslına en uygun şekilde üretildiğini söylemişti.

“Ah, gerçekten çok sevimli.” Kadın eğilip çıkırığın ceviz yüzeyine dokundu. “Ne eğiriyorsun peki? Köpek tüyü mü yoksa?”

Gülerek başımı salladım. “Evet, bu Winston’ın tüyü.”

“Ne zekice bir fikir. Tüyü eğirip yün yapıyorsun demek.”

“Tabii. Tıpkı diğer ip türleri gibi. Sonra da onunla örgü örüyorsun.”

Kadının heyecanı yüzünden okunuyordu. “Aman Tanrım. Sana Bailey’min –yaşlı İngiliz çoban köpeğimin– tüylerini göndersem, onu da benim için eğirir misin?”

Ben duraklayınca, “Hizmetinin karşılığını öderim tabii,” diye ekledi.

Hizmetimin karşılığını ödemek mi? Köpek tüyü eğirme mi? “Şey, daha önce başka biri için hiç böyle bir şey yapmadım. Yani...”

“Kendime bir süveter öreceğ kadarına ihtiyacım var. Şu kadarını söyleyebilirim ki örgü kulübümde bayağı sükse yapacağım kesin. İki yüz dolara ne dersin? Yeterli olur mu?”

Keyif aldığım bir şeyi yapmam için para teklif edilmesine çok şaşırmıştım.

“Bir yüz dolar daha ekleyeceğim,” dedi. “Bunu senden istemekle haddimi aştığımı biliyorum. Ama Bailey’yi çok seviyorum ve o artık yaşılanıyor. Onun bir parçasının sürekli benimle beraber olacağı düşüncesi paha biçilmez. Sana hayat boyu borçlu kalacağım. Bu arada, ben Lucille. Lucille Graystone, ama kısaca Lu diyebilirsiniz.”

Ücret çok mu yüksekti yoksa yetersiz miydi, buna dair hiçbir fikrim yoktu. Tüyleri eğirmeye hazırlamak ayrı bir çalışma gerekliydi. Güzelce temizlendikten sonra taranmaları lazımdı. Eğirme kısmını saymıyorum. Lilly'ye karşı neler hissettiğimi biliyordum, onun artık benimle birlikte olamayacağı günü düşünemiyorum bile. O yüzden Lu'nun Bailey'nin bir parçasını kendine saklamak istemesinin nedenini anlamam kolay oldu. Üstelik bir an önce para kazanmak zorundaydım.

"Tamam," dedim. "Bunu yapacağım ama tüyleri bana göndermeden önce yapman gerekenleri sana anlatmam gerek. Ayrıca, başka bir yünle falan karıştırarak örmek istemiyorsan epeyce bir tüye ihtiyacın olacak."

Lu başını geriye atarak bir kahkaha attı. "Bailey çok fazla tüy döker, yani miktar sorun olmaz."

"Bu konuda bir şeyler yapmalısın canım," dedi Ali o akşam. "Kendi işini kurmayı düşünebilirsin. Sadık sahipleri için evcil hayvan tüyü eğirme işi hiç fena fikir değil."

Verandada oturmuş, yemeğin üzerine birer bardak buzlu çay içiyorduk.

"Hiç sanmıyorum. İş kurmakla ilgili ufacak bir fikrim bile yok."

"Burayı satın aldığımda benim de yoktu."

Başımı salladım. "Hayır, Lu için bu iyiliği yapacağım. Yine de kendime düzenli bir iş bulmam gerek. Önerin var mı?"

Alison içini çekti. "Hımm, pek sayılmaz. Ticaretle uğraşmıyorsan, adadaki işlerin çoğu asgari ücret karşılığında temizlik, garsonluk ya da tezgâhtarlık yapmaktan ibaret."

"Ah, Tanrım, üniversite günlerinden beri garsonluk yapmadım." Stephen'ın ölümünden beri hissettiğim boşluk, gözüme

kaçan krem gibi canımı yakıyordu. “Ne yapacağım ben, Ali? On altı yaşında değilim ki gidip annem babamla yaşayayım. Hem ikisi de öldü zaten. Monica evde icra celbini bulduğundan beri bana çok soğuk davranıyor. Ondan da yardım etmesini isteyemem.”

Ali hiçbir şey söylemeden düşünceli düşünceli çayından bir yudum aldı. Birkaç dakika sonra, “Bu kadar dürüst olmam sana zalimce gelebilir ve bundan nefret ediyorum Syd, ama bana kalırsa yetişkin bir kadın olarak ne istediğini anlamının zamanı geldi de geçiyor.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Ne demek oluyor şimdi bu?” dedim.

“Sen sürekli birisinin kızı, karısı, annesi oldun. Stephen’a bu kadar kendini adamanın sonucunda, yıllar geçtikçe kendi kimliğini kaybettiğini sen de biliyorsun. Gerçek senin kim olduğunu hiç düşündün mü? Sen kimsin aslında? Yani diğer insanların yarattığını bir kenara bıraktığında?” Bir saniye durakladı. “Biyolojik anne babanı aramak hiç aklına gelmedi mi?”

Sandalyemde doğrulup derin bir nefes aldım. İşin tuhafı, Stephen’ı kaybettikten sonra beni dünyaya getiren kadının hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak etmiştim. Belki de bu dünyada tamamen yalnız değildim. Evlat edinilme hikâyemi yıllar önce Ali’yle paylaşmıştım ancak son zamanlarda bu konudan bahsetmemiştik. Konuşacak pek bir şey de yoktu. Vanessa’yla Bob Sherwood’un çocuğu olmuyordu. Bir çocuk evlat edinmek için başvuru yapmışlardı ve beni henüz üç haftalıkken evlerine almışlardı. Yaşım biraz büyüdüğünde bana evlatlık olduğum açıklanmış, bu da kendimi her zaman özel hissetmeme neden olmuştu. Genç kızlık dönemimde gerçek

annemi merak etmiş ve Vanessa'ya onun hakkında sorular sormuştum. Bana söyleyebildiği tek şey, 19 Mart 1955'te New York'ta doğmuş olduğumdu. Tam üç buçuk kilo ağırlığındaydım. Beni evlatlık veren kadının genç ve bekâr olduğunu varsaydım. Bilindik hikâye işte.

Önümüzdeki kâseden cips alıp omuz silktim. "Hep aramak istedim ama bunun beni evlat edinen ebeveynlerime ihanet etmek olacağını düşündüm. Bana iyi bir hayat sağladılar. Bunu biliyorsun."

"Evet ama Monica'nın doğduğu zamanı hatırlıyorum. Bakışlarını ya da görünüşünü gerçek aileden alıp almadığını sorgulamıştın ve bu seni rahatsız etmişti. Onları aramaya başlaman için seni cesaretlendirmeye çalıştım. Bence seni büyüten ailen bunu anlayışla karşıladı. Gerçekte nereden geldiğimizi merak edip öğrenmek istememiz çok doğal bir şey. Yalnızca genlerden ibaret değiliz belki ama onların hayatımızda büyük önemi var."

Ali haklıydı. Evlat edinildiğim aileye uyum sağlayamadığımı falan hissettiğimden değil ama içimde hep bir boşluk vardı. Kendimi sürekli gülüşümü kimden aldığımı ya da hiç tanımadığım halamı düşünürken bulurdum. Annem de benim gibi örgü örmeyi seviyor muydu acaba? El becerilerimi pek de evlatlık olduğum ebeveynlerimden almış gibi görünmüyordum.

"Yap hadi," dedi Ali.

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Ne yapayım?"

"Biyolojik anneni ara," dedi zorla. "Bocalıyorsun, Syd. Kendine dair bildiğin ne varsa kaybettin. Ama artık hayatına

devam etmen gerekiyor. O kadın hakkında edineceğin bilgiler belki de bir şekilde buna yardımcı olabilir. İhtiyacımız olan tek şey bir mihenk taşı. Kim olduğumuzu ve bizi biz yapan şeyleri anlamamızı sağlayacak bir şey. Bence bunu keşfetmenin zamanı geldi.”

Monica’nın doğumundan kısa bir sonra internette A.L. M.A.’yı* araştırdığımı hatırladım. Denver, New Jersey’de bulunuyordu. Ancak kendimle ilgili araştırma yapmaya hiç yeltenmedim. Belki de gerçek ailemle ilgili bir şeyler bulmaktan korkuyordum. Ama şimdi, elli iki yaşına gelmiş biri olarak köklerimi aramaya çok ihtiyaç duyuyordum. Nereden geldiğimi bulmalıyım. Belki de kendime nereye gittiğimi anlama imkânı sağlamalıyım.

“Haklı olabilirsin,” dedim Ali’ye. “Belki de bu hepimizde doğuştan gelen bir arzudur. Kabul etsek de etmesek de böyledir belki.” Çayımдан son bir yudum içip bardağı masaya bıraktım. “A.L.M.A.’da araştırma yapmak için bilgisayarını kullanabilir miyim?”

Ali elini “Çak bakalım” der gibi havaya kaldırdı. “Tabii ki. Bence yapman gereken bir başka şey de, kasabada şöyle bir dolaşıp kendine örgü mağazası açabileceğin bir yer bakmak. Şehir merkezinde yenilenen birkaç dükkân var. Bahse girelim ki içlerinden biri senin için mükemmel olur.”

Dükkânı tutmak için kaparo verirsem banka hesabımda beş kuruş kalmayacağını düşündüm. Peki ya malzemeler? İşe başlamak için gereken malzemeleri satın alacak parayı

*Adoptee’s Liberty Movement Association: Evlatlığın Özgürlük Hareketi Derneği. (ç.n.)

nereden bulacaktım? Kuruntularımdan Ali'ye söz ettikten sonra, bundan bahsettiğime pişman olmuşum.

"Ben sana borç veririm, Syd. Yaparım, biliyorsun."

"Evet, yaparsın, biliyorum ve bunu istemiyorum. Buna kalkışacaksam, tamamen kendi başıma yapmalıyım. Yalnızca henüz bu adımı atmaya hazır olup olmadığımı emin değilim. Ya işler ters gider de her şeyimi kaybedersem?"

"Tanrı aşkına, hayat risk demek Syd. Şansını denemezsən kesinlikle hiçbir yere varamazsın. Aynısı, arayışın için de geçerli. Eğer denemezsən, biyolojik anneni asla bulamazsın."

Ali bana sürekli düşüneceğim bir şeyler buluyordu. Beni normalde asla yapmayacağım şeyleri yapmaya zorluyordu. Tıpkı ikinci sınıftayken yüzme bilmediğimi öğrendiğinde yaptığı gibi. Yüzebileceğim konusunda ısrar etti ve okul havuzundaki üç haftalık eğitimden sonra, bana bu konuda haklı olduğunu kanıtladı.

Derin bir nefes alıp verdim. "Bunu düşüneceğim," dedim. Konuyu değiştirmek için, ona şu gizemli Paul'le ne zaman tanışacağımı sordum.

Ali bir kahkaha attı, yüzünün kızarmış olması beni şaşırtmıştı.

"Söyledim ya. Atlanta'da büyük bir ilaç şirketinde çalışıyor. Buraya pek sık gelme şansı olmuyor. Hem o hiç de gizemli biri değil. Birkaç yıldır fırsat buldukça görüşüyoruz."

"Yakın zamanda buraya gelmeyi planlıyor mu acaba?"

"Önceki gece konuştuğumuzda, ay sonunda birkaç günlüğüne uğramaya çalışacağını söyledi."

Kendimi yeniden üniversite yurdundaymışım gibi hissederek, “Ciddi bir şey mi peki?” diye sordum.

Ali saçlarını savurarak kahkaha attı. “Hayatım, bizim yaşımda ciddi olsa ne yazar, olmasa ne yazar... Evlenmeye falan niyetim yok, kastettiğin buysa tabii. Ama evet, seviyeli bir ilişkimiz var. Başkalarıyla yatmıyoruz.”

Ali’nin ne kadar açık sözlü olduğunu unuttuğum. Her zaman ayrı telden çalardı, sanırım yaşlanmasına rağmen bu durum pek değişmemişti.

“Öyle şaşkın şaşkın bakma,” dedi. “Elli yaşın üstündekiler de seks yapabiliyorlar biliyorsun. Hem inan bana yaşlandıkça sevişmek daha da güzelleşiyor.”

Kendi adına konuş, diye düşündüm. Stephen’la en son ne zaman seks yaptığımızı hatırlayamıyordum. Bir yıl mı? Yoksa iki mi? Bu, üzerinde konuştuğumuz hatta bile bile sekteye uğrattığımız bir şey değildi. Bir anda olmuştu işte. Ya da olmamıştı. Evliliğimizdeki başka pek çok şey gibi, bunu da kabullenecek kadar büyümeliydim. Hem market raflarında gördüğüm dergiler de seksin yirmili, otuzlu, hadi bilemedin kırklı yaşlara özgü olduğunu kanıtlar gibiydi. Elli yaşın üzerindekielerin sevişmesi hâlâ tabuydu sanki. Ama itiraf etmeliyim ki, bir romanda seks sahnesine veya aşk filmlerinde yatak sahnesine denk gelince şöyle bir duraklar, yaşamımın o dönemi sona ermiş gibi görüldüğü için kendimi üzgün hissederdim.

Benden ses çıkmayınca, Ali konuşmaya devam etti.

“Yıllar önce hamile kalmaktan endişeleniyorduk. Hayatında sevişmenin basit bir zevk haline geldiği noktaya eriş-

mek insana müthiş bir özgürlük tanıyor. Hem zevk alıyorsun hem de zevk veriyorsun.”

Ali’nin telefonu çalınca yorum yapmaktan kurtuldum.

“Cedar Key Pansiyon,” dedi kibar iş kadını edasıyla. “Monica. Sesini duymak ne güzel. Evet, annen burada.”

Gözlerimi devirerek telefona uzandım. “Merhaba tatlım. Nasılsın?”

“Asıl sen nasılsın? Orada ne yapacağına karar verdin mi? Yeteri kadar zaman geçirdiğini düşünmüyor musun hâlâ? Tanrım, anne, kendini ne hale soktuğuna bir baksana.”

Ben olup bitenin farkında değilmişim gibi, Monica her zaman kendimi daha kötü hissetmem için uğraşıyordu sanki. Beni biraz olsun dinlemeden, sürekli bir hışımla üzerime doğru geliyordu. Bütün bu olanların suçlusu benmişim gibi hissettiriyordu. Stephen’ın ölümü benim suçumdu, evden çıkarılmam benim suçumdu, onun çocukluğunun geçtiği evi kaybetmesi de benim suçumdu. Benim tersime, Monica her zaman kendinden emin bir tip olmuştu. İradesi güçlüydü ve bağımsızdı. Tapuda sadece Stephen’ın adının yazması yüzünden evden çıkmak zorunda kalabileceğimi bilmem gerektiğini düşünüyor, bununla ilgili hiçbir bahaneyi kabul etmiyordu. Üstelik babasının kumar merakına biraz daha dikkat etmediğim için de beni suçladı. Monica babasının kumar oynamak için dışarıda normalden fazla vakit geçirdiğinin farkında olmam gerektiğini savundu.

Öfkeden patlayacak gibiydim, hiç gevelemeden cevap verdim. “Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ama ne var biliyor musun, Monica? Orta yaşın üzerindeki annenin senden

ona göz kulak olmanı istemediğinden emin olabilirsiniz. Sana bunun garantisini verebilirim.” Konuşmayı sonlandırmak için düğmeye basıp telefonu masaya çarptım.

“Hımm,” dedi Ali, bir hasar var mı diye bakmak üzere telefonu eline alırken. “Anne-kız ilişkiniz ne kadar da harika, değil mi?”

Üç

Bahçenin sessizliğinde oturmak çok geçmeden en sevdiğim güne başlama yöntemi haline geliyordu. Lexington'daki mahallem çok gürültülü olmasa da, kendine has bir sesi vardı. Çarpan araba kapıları, yakınlardan geçen motosikletin uğultusu veya yan komşunun radyosundan spikerin benim sundurmama hayal meyal dolan sesi gibi. Ancak sabahları adaya mutlak ve muazzam bir sessizlik hâkimdi. Nadiren suda giden bir teknenin motorunu duyuyor, o sesi bile dinlendirici buluyordum.

Ali ve Monica'yla dün akşamki konuşmamın ardından, bugün kasabaya inip birkaç iş başvurusunda bulunmaya karar verdim. Başımı kaldırdığımda, Ali ile Winston'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Lilly de bir anda yeni en iyi arkadaşına doğru koştu ve köpekler birlikte bahçeyi keşfe çıkmak üzere yanımızdan ayrıldılar.

Ali yanıma doğru bir sandalye çekip, "Bu sabah daha iyisin ya?" diye sordu.

Başımı salladım. “Bilmiyorum. Hayatım hızla kontrolden çıkıyor ve söylediklerinde haklı olduğunu biliyorum. Bunu değiştirebilecek tek kişi benim. O yüzden bugün ilk işim, kasabanın yollarını arşınlayıp kendime bir iş bulmaya çalışmak olacak.”

“İyi bir başlangıç.”

Bu sabah kendimi çok daha duygusal hissediyordum. “Stephen’ın bana yaptığı onca şeyden sonra –yalan söylemesi, ihaneti, sırları– onu hâlâ özlüyorum,” dedim, gözlerim yaşla dolmuştu.

“Şey... tabii ki özlersin, Syd. Tanrım, hayatının neredeyse yarısından fazlasını o adamla evli olarak geçirdin. En kötü evliliklerde bile çiftler arasında belli bir bağlılık ve birbirine düşkünlük vardır. Stephen kötü biri değildi.”

Kâğıt mendille burnumu silip başımı salladım. “Haklısın. Bence de o iyi biriydi. Yalnızca korkunç bir kumar merakı vardı, yani varmış. İyi de neden bana bundan bahsetmedi ki? Yani, loto oynamayı sevdiğini biliyordum. Onunla birkaç kez Suffolk Downs ve Rockingham’daki yarışlara bile gittim, ama onun bir kumar bağımlısı olduğunu hiç anlamamıştım.”

“Muhtemelen utanıyordu. Bunu sana söylemesi demek, şey... kusurlu olduğunu kabul etmesi anlamına gelecekti. Stephen çok mağrur bir adamdı. Bir doktordu. Her zaman işleri düzeltmesi gereken biriydi. İnsanları iyileştirmesi, durumu düzeltmesi gerekiyordu. Ama kumar bağımlılığı onun düzeltemediği bir şeydi. Tek başına yapamıyordu. Belli ki, bağımlılığından kurtulmak için yardım almaya da hiç yeltenmemişti.”

“Bir yarım onu özlüyor. Fiziksel varlığını, yani. Diğer yarım... ondan nefret ediyor. Bunu bana yaptığı, beni yap-

yalnız ve bir başıma bıraktığı için ondan nefret ediyorum.” Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken Ali ayağa kalktı ve uzanıp kollarını boynuma doladı.

Yüzüme bakarak, “Bunu atlatacağız, Syd. Yalnızca biraz zaman alacak. Tıpkı hayattaki diğer her şey gibi,” dedi.

Şehir merkezinde İkinci Cadde boyunca yürüdüm. Hafta içi olduğundan birkaç araç ve yayalar dışında etraf sessizdi. Hafta sonları ada şehir hayatından uzaklaşmak isteyen turistlerin akınına uğruyordu, ama pazartesi öğlene kadar kasaba yeniden yöre halkına kalıyordu.

Tarih Müzesi’nin önünden geçip köşedeki kitapçıya bakınmak için duruncaya kadar Lilly de tasmaıyla önümden yürüdü. Kitapçının vitrininde Debbie Macomber’ın yeni kitabı duruyordu; ona bakarken bir zamanlar bir kitaba yirmi dolar vermeden önce hiç iki kez düşünmediğimi fark ettim. Şimdiyse yirmi dolar bana çok şey ifade ediyordu. Pelikan Emlak’ın önünde durup satılık ev fotoğraflarına baktım. Lexington’daki evime tahliye celbi geldiğini düşününce mideme bir ağrı girdi. Cennet Adası Hediyelik Eşya mağazası oyuncak hayvanlarla, mavi, pembe ve eflatun renklerdeki cam vazolarla, pirinçten rüzgârgülleriyle süslü vitriniyle dikkatimi çekti. Jiffy mağazasını, postaneyi ve belediye binasını geçtim. Sonra kalp atışlarımı hızlandıran bir ilan gördüm. Cook’s Kafe’nin önündeki bir karton parçasında, “ELEMEN ARANIYOR” yazıyordu. Derin bir nefes alıp bahçedeki boş masalardan birine doğru ilerledim.

“Buraya gelmemizde bir hayır vardır umarım,” dedim masanın altına kıvrılan Lilly’ye. Bu kasabanın sevdiğim yan-

larından biri de buydu. Herkes köpek dostuydu, açık havadaki işletmeler eğitimli köpekleri kabul ediyordu.

Garson gelince bir kahve söyledim, bir sigara yaktım, sokaktaki boş dükkânlara göz attım. Ali'nin söz ettiği dükkânların bunlar olduğunu anladım.

Garson, "Buyurun efendim," diyerek benim önüme bir fincan kahve, Lilly'nin önüne de bir kâse su bıraktı.

"Teşekkür ederim. Eminim o da çok memnun olmuştur."

Kız eğilip Lilly'yi okşarken gülümsedi. "Çok sevimli. Buraya tatile mi geldiniz?"

Şükran Günü'nün perşembeye denk geldiğini hiç düşünmemiştim. Bu benim Stephen ve Monica'sız geçireceğim ilk Şükran Günümdü. İlk kez yalnız olacaktım.

"Evet, öyle de diyebiliriz. Geçen hafta Boston'dan geldim, arkadaşım Alison Marks'ın yanında kalıyorum. Onu tanıyor olabilirsin. Adadaki pansiyonun sahibi."

Garson elini beline koyup güldü. "Tanımaz olur muyum? Hayatım, yakında bu adadaki herkesin birbirini tanıdığını anlarsın. Burada kimsenin sırrı gizli kalmaz. Sen Sydney olmalısın. Alison hepimize gelişinden bahsetti."

Tuhaf bir sevinç duydum. Otuz yıl boyunca Lexington'da yaşamama rağmen yan komşularımı bile çok az tanımıştım.

"Adaya hoş geldin," dedi. "Ne kadar kalacaksın?"

Güldüm. Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım.

"Hiç bilmiyorum. Belki hiç gitmem. Aslında, bir işe ihtiyacım var ve eleman aradığınıza dair tabelayı gördüm..."

"Arıyoruz tabii. Ben Ida Mae," diyerek elini uzattı. "Kocam Gus'la ben buranın sahibiyiz. Ancak Gus birkaç hafta önce

kalp krizi geçirdiği için artık işlere eskisi kadar yardım edemiyor. Doktor ona dinlenmesi gerektiğini söyledi. İşletmen gereken bir restoranın varsa nasıl dinlenebilirsin acaba? Boşboğazlığımın kusuruna bakma lütfen. Bize haftanın dört günü dükkânı sabah yedide açacak biri lazım. Diğer günlerde kızım çalışıyor. Çalışma saatleri de yediden ikiye kadar. Kahvaltı ve öğle yemeğinin icabına bakacaksın yani. Bu da haftada yirmi sekiz saat eder. Burası hayli kalabalık olur. Gelenlerin çoğu da ada sakinleridir. Garsonluk tecrüben var, değil mi?

“Otuz yıl önce olmuştu,” dedim dürüstçe. “Ama çabuk öğrenirim.”

“Eminim öyledir. Gerçi öğrenecek fazla bir şey yok. Dur sana bir başvuru formu getireyim,” diyerek yanımdan ayrıldı.

Haftalardır ilk kez kendimi cesur hissettim. Kahvemi duvaklarımaya doğru götürürken, birkaç masa ötede oturan kadının dikkatle beni incelediğini fark ettim. En azından bana öyle gibi geldi. Gözlerini kaplayan koyu renk gözlüklerinden bunu anlamak güçtü. Gözetleniyormuşum gibi hissettim, bir sigara yakıp uzaklara baktım. Ama sonra kadının giydiği tuhaf kıyafete gözüm takıldı. Yetmişlerinin başındaymış gibiydi ama otuz yaşındaymış gibi görünmeye çalışıyordu. Büyük, kırmızı bir hasır şapka başını kaplıyordu ve sadece bir tarafından görünen turuncu renkli kıvrıkcık saçlarıyla aşık atıyordu. Şapkanın kenarından sarkan yuvarlak şeyler bana pamuk yumaklarını anımsattı. Kadının üstüne yapışan mor renkli atletin genç bir kızın üstünde daha iyi duracağı kesindi. Yine kapri pantolonunun yanlarından sarkan beyaz

yuvrlaklar sırtımama neden oldular. Kıyafeti tamamlayan altın renkli bilezikler, kadının sigarasından her nefes çekişinde şıngırdıyordu.

İda Mae söylediği gibi başvuru formuyla geri döndü. “İşte burada, hayatım. Sen formu doldur, işin bitince de içeri bırak. Alison’ın yerinden seni arayabilir miyim?”

Beni arayabilecekleri bir numaram bile olmadığını o an fark ettim. “Evet. Elbette arayabilirsin. Teşekkür ederim.”

Formu doldururken pek fazla bir umudum yoktu. Önceki işlerime dair yazacak referansım bile bulunmuyordu. Yıllar önce çalıştığım hastaneyi saymazsak tabii. Kâğıdı içeri götürüp tezgâhın üstüne bıraktım. Masanın ayağına bağladığım Lilly’nin tasmaını çözüp yürüyerek uzaklaşırken bile koyu renk gözlüklerin ardındaki o gözlerin beni izlediğine bahse girebilirdim.

Sokağın karşısından gelen matkap ve çekiç seslerinden dolayı içeri bir göz atmak için yolun karşısına geçtim. İşçiler dükkânları yeniliyordu, ben de boş dükkânlardan bir tanesine girmek üzere Lilly’yi tasmaından çektim. Köşedeki dükkânın uzun, Fransız kapıları açıktı. Tuğla duvarlı odanın ortasında durunca içerideki boya tenekelerini, çeşitli marangoz malzemelerini, boya örtülerini ve merdivenleri gördüm. İnşaata bakılırsa, burası bir antika satış mağazasına dönüşüyor gibiydi. Tadilat bitince Viktoryen bir ambiyansı olacaktı. Orijinal tuğla duvara elimi sürterek yürürken Lilly’nin aniden hırlamasıyla korktum, aynı anda bir erkek sesi duydum.

“Dükkânı kiralamaya mı geldin?”

Lilly’yi susturmak için yere doğru eğilirken, kapıda orta yaşlı bir adamın durduğunu gördüm. Başı neredeyse kapıya

değecek kadar uzundu. Taba rengi Dockers pantolonla saç örgüsü modeli olan bir kazak giyiyordu. Dalgalı kır saçları bronz teniyle çok hoş bir tezat oluşturunuyordu. Kızıl kahve gözleriyle beni inceledi.

“Yoo, hiç sanmıyorum,” diye mırıldandım. Daha önce böylesine derin bakan kahverengi gözler gördüğümü hatırlamıyorum. Gülümseyince daha da yakışıklı görünüyordu. “Bu iyi işte. Çünkü bu özel mağazanın ilk sakini olmaya niyetim var. Rekabetten de hiç hoşlanmam.”

Ses tonundan, kendini beğenmişin biri mi yoksa bana takılıyor mu diye anlamaya çalışırken elini uzattı.

“Noah Hale,” dedi.

“Sydney Webster,” diye karşılık verdim. Elini bırakmak istemeyişime şaşırdım.

Bir süre sonra elimi o bıraktı ve ellerini havaya kaldırıp mekânı göstererek, “O halde burayı elimden alacaksın diye endişelenmeme gerek yok, öyle mi?”

Bundan o kadar da emin değildim. Kafamın içinde tıpkı yıllar önce acil serviste çalışırken deneyimlediğim hisse benzer bir fikir oluşmaya başlamıştı: önemli bir kararın eşliğinde olma hissi.

Sorusunu duymazdan gelip soruyla karşılık verdim. “Burayı neden bu kadar istiyorsun?”

“Ben annemle ilgilenmek üzere geçen yıl Key West’ten buraya dönmüş bir sanatçıyım. Ailem beş nesildir bu adada yaşıyor. Ben de burada bir galeri açmayı planlıyorum.”

“Sanatçı ha?” Nedense bana daha çok açık havayı seven biri gibi gelmişti.

Noah ağırlığını diğer ayağının üzerine doğru verdi. “Sana natçılarla bir alıp veremediğin mi var?”

“Tabii ki hayır,” diye karşılık verdim, kapıya doğru ilerlerken. Buranın yerlisi olduğu için kendisine özel muamele edilmesini beklemiyorsa tabii. “Görüşürüz,” diyerek Lilly’nin tasmağını çekip sokağın karşısına geçtim.

Akşam yemeğimizi bitirdiğimizde Ali, “Noah Hale mi?” diye yineledi.

Gündüz vakti onunla karşılaşmamızı Alison’a anlatmıştım. “Evet. Niye ki? Onu tanıyor musun?”

“Şahsen değil ama onu biliyorum. Paul de burayı ziyarete geldiğinde onunla takılıyor.”

“Hımm. Şey, bana biraz kendini beğenmiş biri gibi göründü. Sesinde, orayı istediği için kiralamaya cüret bile etmemem gerektiğine dair bir hava vardı.”

“Ailesi 1800’lü yıllardan beri bu adada. Dördüncü Cadde ile F Sokak’ın köşesindeki o kocaman, muhteşem ev var ya? Annesiyle orada yaşıyor.”

Ali’nin sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkamasına yardım etmek için ayağa kalktım. “Hâlâ annesiyle mi yaşıyor? Eşcinsel mi yoksa?”

Ali güldü. “İşte ondan şüpheliyim. Sen fark etmemiş olabilirsin ama bayağı ateşli bir adam. Çok yakışıklı ve Cedar Key’in en gözde bekârı.”

“Hiç evlenmemiş mi?”

Ali tabakları sabunlu sudan geçiriyordu. “Emin değilim

ama duyduğuma göre yıllar önce evlenmiş. Bir Fransız kızla. Paris'te ressamlık ve öğretmenlik yaptığı sırada olmuş."

Benden ses çıkmayınca Ali, "Eee... İlginî çekti mi?" diye sordu.

"Noah Hale mi? Saçmalama."

Ali kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Aslında ben kiralık dükkânı kastetmişim."

Dört

Ali, "Sana," diyerek telefonu uzattı.

Monica'nın sesini duymayı beklerken –Beni başka kim arayacaktı ki?– Güneyli aksanı duyunca şaşırdım.

"Merhaba, tatlım. Ben Ida Mae. Başvurunu inceledim, seni işe almak istiyorum."

Aval aval, "Beni mi?" diye karşılık verdim.

Hattın diğer ucundan Ida Mae'nin kahkahası geliyordu.

"Tabii ya. Seni. Bence sen güven veren bir kadınsın. Çalışmak isteyip sonra arazi olan genç kızlara benzemiyorsun. Şey... Yarın Şükran Günü. Bu da çok yorucu bir hafta sonu demek oluyor. Cuma günü başlayabilir misin? Cuma, cumartesi, pazartesi ve salı günleri çalışmaya var mısın? Böylece iki çok meşgul, iki de daha sakın iş günün olacak. Nasıl olur?"

Nasıl mı? Garson olarak işe alındığıma hiç bu kadar seviyeceğimi düşünmemiştim. Ücreti de konuştuk. Onun bana asgari ücretin biraz üstünde maaş vereceğini duyunca şaşırdım, tabii bir de bahşişler vardı.

Telefonu kapattım, Ali'ye sarıldım ve mutfağın ortasında dans etmeye başladım. İkimiz de tıpkı üniversitedeki gibi kı-kırdayarak gülüyorduk.

"İşi aldın sanırım?" diye sordu.

"Buna inanabiliyor musun?"

Nefesini düzenlemek için biraz yavaşlayarak, "Tabii ki inanabiliyorum. Sen her işi yapabilirsin, Syd. Yeter ki kendine inan."

Kendimi çok iyi hissettim. Aylardır bu kadar iyi hissetmemiştim. "Hadi," dedim onu masaya oturturken. "Pratik yapmak için sana buzlu çay vereyim."

Tam bardağı onun önüne koymuştum ki telefon tekrar çaldı. Bütün sevincim kursağımda kaldı. İçimden ne olur Ida Mae fikrini değiştirmiş olmasın diye dua ettim.

Ali, "Monica," diyerek telefonu bana uzattı.

"Selam tatlım," dedim, kendimi yeniden daha iyi hissetmeye başlamıştım. "Bil bakalım ne oldu?"

"Buraya geri mi dönüyorsun?"

Bu kız bu dediğinin benim için bir çıkmaz sokak olduğunu neden bir türlü kafasına sokamıyordu? "Hayır, dönmüyorum. Bugün kendime bir iş buldum. Şehir merkezindeki Cook's Kafe'de garsonluk yapacağım. Haftada dört gün."

"Of, Tanrım, anne. Ciddi misin sen? Bu yaşta garsonluk mu yapacaksın? Varislerin ne olacak? Saatlerce ayakta durup o ağır tepsileri nasıl taşıyacaksın?"

Şunu kabul etmeliyim ki... kızım hayallerimi yıkmayı iyi biliyordu. "Benim yaşımda mı? Tanrım, Monica, daha hu-

zurevine gidecek yaşı gelmedim. Emeklilik yaşına daha on yılım var. Tamam, bu iş hiç kolay olmayacak ama para kazanmak için bir şey yapmak zorundayım.” Kızımdan adeta özür diliyordum. İyi de ne için, diye düşündüm.

“Şey, elden ayaktan düştüğünü kastetmedim ama... Her neyse. Yalnızca arayıp Şükran Günü’nü bir gün önceden kutlamak istedim. Jen’le birlikte yarın sabah White Mountains’a doğru yola çıkacağız. Epey kar varmış, kayak yapmak için güzel olacak.”

“Sen ve Jen mi? Şükran Günü’nü Russ’la geçirmiyor muydun?” Kızım yaklaşık bir yıldır Boston’lı bir avukatla çıkıyordu. Adam bir kitap yazmıştı, kızımın çalıştığı yayınevinin verdiği partide tanışmışlardı.

Kısa bir sessizlikten sonra Monica, “Russ’la ayrıldık,” dedi. Hepsi bu kadardı. Hiçbir açıklama yoktu. Hiç.

“Aaa,” diye karşılık verdim, ne diyeceğimi bilemeden.

“Öyle işte. Neyse, Şükran Günü’nü kutlu olsun. Ben pazar günü döneceğim, haftaya tekrar konuşuruz.”

Telefonu kapattım, Ali’ye bakarak başımı salladım. “Monica’yla bizim sorunumuz ne bilmiyorum. Oysa o genç kızken aramız çok iyiydi. Ama sonra... kedi köpek gibi olduk.”

“Yine canını mı sıkı?”

“Annesinin garson olarak çalışmasından pek hoşlanmadı diyelim. Muhtemelen bundan utandı. Ayrıca Russ’la ayrıldıklarını öğrendim. Onu da hiç anlamıyorum. Görünüşte ciddi ilişkiler yaşıyor ama sonra bir yıl geçmeden hepsi tarih oluyor.”

“Yirmi altı yaşındaysan Bay Doğru’yu bulmak için önünde bir sürü zamanın vardır. Zamane kızları bizden daha uzun süre bekâr kalıyorlar.”

“Hımm, doğru. Kızım, benim adıma sevinmemiş olabilir ama ben şimdi Lilly’yi de alıp sahile doğru yürüyeceğim ve iş hayatına geri dönüşümü kutlayacağım.”

“Çok iyi yaparsın. Bence kafede çalışmayı seveceksin. Ida Mae’nin ailesi de uzun yıllardır bu adada yaşıyor. Tanışacağın insanlardan bazıları sana biraz tuhaf gelebilir ama iyi insanlardır, bence onlardan hoşlanacaksın.”

“Tuhaf demişken,” diyerek söze başladım ve Ali’ye geçen gün karşılaştığım koyu renk gözlüklü kadını anlatmaya koyuldum.

Alison güldü. “Haa. O Sybile olmalı. Sybile Bowden. Numunelik bir tiptir. Hayatı boyunca burada yaşadı. Dediklerine göre on sekiz yaşındayken New York sahne ışıklarının cazibesine kapılıp adadan ayrılmış. Ama oldukça kazançlı bir boşanmanın ardından geri dönmüş. Evden kaçmış sanırım.”

“Oyunculuk mu yapmış?”

“Modellik galiba. Emin değilim. Fazla bir şey anlatmıyor. Burada, adada bir kız kardeşi var ama tıpkı geceyle gündüz gibiler. Kardeş olduklarını hiç anlamazsın. Sybile çok sıra dışı bir evde yaşıyor, deniz fenerinde. Rye Key’de. Farklı telden çalma konusunda Sybile benden fersah fersah öndedir.”

Önceki günkü izlenimlerime dayanarak, Alison’ın muhtemelen haklı olduğunu kabul etmem gerekirdi.

New England'ın soğuk ve karanlık kasımlarına nazaran, adada geçen ikindiler, yürüyüş yapıp yarı tropik havayı içine çekmek için mükemmeldi. Rıhtım Caddesi'ne doğru giden köprüde durdum ve marinadan çıkıp körfeze açılan tekneleri izledim. Motorların gürültüsü sessizlikte yankılanıyordu. Hemen altımdaki suda kefaller ileri geri yüzüyordu. Sıçrayıp duran yunusların gümüşü yüzgeçlerini bile seçebiliyordum. Evet, her geçen gün Ali'yi bu adaya çeken şeyi anlamam daha da kolaylaşıyordu.

Rıhtım Caddesi boyunca yürüyüp, sonunda Şehir Park'ına ve sahile vardım. Rahat rahat koşturması için Lilly'yi serbest bıraktım, bir banka oturup ikindi kahvemden bir yudum aldım. Küçük bir fino köpeğinin bağirtısı parka giren yaşlı adama dikkatimi çekti. Yanımdaki banka otururken elini kaldırarak selam verdi. Köpeği, Lilly'yle oynamak için koşarak yanından ayrıldı.

"Ne güzel bir gün değil mi?" dedi.

Başımı salladım. "Hem de nasıl. New England'dan gelince yarının Şükran Günü olduğuna inanmak zor."

"Buraya gezmeye mi geldin?" diye sordu adam.

"Uzatılmış bir gezi de diyebilirsin. Arkadaşım Alison adadaki pansiyonun sahibi, ben de onunla kalıyorum."

Adam bana doğru döndü. Beyzbol kepi Eagles Aerie 424 taraftarı olduğunu belirtiyordu. Tişörtü, pantolon askısı ve bol pantolonu bana *The Beverly Hillbillies*'teki Jeb'i anımsattı. Fırtınayla hırpalanmış yüzü yıllar boyu güneşe maruz

kalmış, bu da alnında ve yanaklarında derin çizgilere neden olmuştu. Fakat gülümseyince kırışıklıkları göze batmıyordu.

Gülümseyerek elini uzattı ve, “Kim olduğunu biliyorum. Sen Ali’nin Boston’dan geleceğini söylediği o arkadaşısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Saren. Saren Ghetti.”

Gülerek elini sıktı. “Ciddi misin? Bu senin gerçek adın mı? Serengeti Ovası gibi mi?”

Gülmeme o da katıldı. “Evet. Annemle babam bana değişik bir isim koyarlarsa, dünyada çok önemli işler başaracağımı inanmışlar.”

Kendimi tutamadım. “Başardın mı peki?”

“Eh, bu kişiden kişiye değişir. Ben bir sanatçıyım. Tamam, Picasso ya da Monet kadar muhteşem değilim belki ama onlara yakınım. Yıllar boyunca dünyanın dört bir yanında tablolarım satıldı.” Sonra düşünceli düşünceli başını salladı. “Onca satış sayesinde bu yaşıma kadar yaşadım. Yani bence başarılı oldum sayılır.”

Adamın hal ve tavırlarında bir naiflik vardı. “Hâlâ resim yapıyor musun?”

Saren kepini çıkarttı, cevap vermeden önce kafasını kaşıdı. “Evet, sanırım öyle diyebiliriz. Ama eskisi kadar sık değil. İhtiyar parmaklarım eskisi gibi çalışmıyor. Kahrolası romatizma onları mahvetti.”

Eklem yerleri şişip büklüm büklüm olmuş ellerine baktım.

“Ama onları çalıştırmaya devam etmeliyim. Ne derler bilirsin. İşleyen demir ışıldar. Vazgeçmeye niyetim yok. Önümüzdeki yaş günümde seksen ikime gireceğim. Şunu iyi biliyorum ki hayat sadece yaşadıklarından ibaret.”

Güzel felsefe. Belli ki adam her şerden bir hayır çıkarıyordu. Lilly'yi yakalamak için suya doğru koşan siyah finoyu seyrederek, "Küçük, güzel köpek," dedim.

"Ah, o benim Aggie'm. Onunla birlikte hayatı geri sayıyoruz. O on dört yaşında. Bunu tahmin etmezdin, değil mi? Çünkü onu da kendim gibi sürekli aktif tutuyorum. Günde üç kez yürüyüşe çıkıyoruz. Aggie olmadan ne yaparım bilmiyorum. O benim en iyi arkadaşım."

Sözleri içime dokundu. "Belli ki bu sevgi ona yaramış. Harika görünüyor."

Saren arkamdaki birine el sallayınca döndüm ve güneş gözlüklü tuhaf kadının parktan geçtiğini gördüm.

"Selam Saren," diye seslenip yürümeye devam etti.

Bugün cart turuncu pantolon, turuncu renkte bir atlet ve dolgu topuklu sandalet giymiş, başına da turuncu puantiyeli beyaz bir bandana takmıştı. Yaşlı bir kadın için kıskanılacak bir fiziğe sahip olduğunu görebiliyordum.

Saren uzaklaşan kadının arkasından başını salladı. "Kendini Beğenmiş Hanım'la henüz tanışmadın mı? Adanın kraliçesi olduğunu sanıyor, öyle de. Hiçbirimizden daha iyi değil ama o bunu bilmiyor. Başarısızlık sonucunda buraya geri döndü ama ona sorsan kendisi çok ünlü bir yıldız."

"Onu geçen gün Cook's Kafe'de gördüm. Alison onun yıllar önce model olmak için adadan ayrıldığını söyledi."

Saren dudaklarını büzerek homurdandı. "Bir Cristie Brinkley değildi, orası kesin. O havalı şehirde neler yaptığını bilmiyorum ama madem o kadar harikaydı, neden buraya geri döndü

o halde? Muhtemelen sırrını saklamak içindir, tek diyeceğim bu. Benimle yalnızca işi düştüğünde konuşur.”

Balıkçılığın adadakilerin tek uğraşı olmadığını anlamaya başlıyordum. Burada dedikoduyla zaman su gibi akıp geçiyordu.

Saren ayağa kalkıp ısıklık çaldı. Fino hemen koşarak geldi. “İşte bu Bayan Aggie.”

Ona doğru eğilip köpeğin elimi koklamasına izin verdim. “Çok tatlısın. Anlaşılan benim Lilly de kendisine yeni bir arkadaş daha edindi.”

“Öyle görünüyor. Yarın akşam yemekte görüşürüz. Kendine iyi bak,” dedi ve ayaklarının dibindeki finoyla birlikte yürüyerek uzaklaştı.

Alison’ın beş kişilik yemek hazırlığı yaptığını söylediğini hatırladım ama Saren Ghetti’nin o davetlilerden biri olduğuna şaşırdım. Yemekteki muhabbetin oldukça keyifli geçeceğini düşünerek gülümsedim.

Pansiyona döndüğümde Alison'ın etrafının tencere tavalarla, kâselerle ve pasta tabaklarıyla kaplı olduğunu gördüm.

“Tanrım, Ali, içinde bir tür Martha Stewart yaşadığını biliyordum. Yardım edebilir miyim?”

Alison alnına düşen saçını elinin tersiyle geriye attı. “Hayır, şimdi yardım edemezsin. Ama merak etme, yarın sabah masayı kurmakla ve etrafı temizlemekle epey meşgul olacaksın.”

Dört adet turta fırına gitmeye hazır halde tezgâha sıralanmıştı. Tatlı patates kâseleriyle güveçte yeşil fasulye de masanın üzerindeydi.

Ali masadaki boşluğu mısır ekmeğiyle doldurduktan sonra, “Bunlar masadakileri bir süre oyalar,” dedi. “İşlerin çoğunu bugünden halledersek yarın hep birlikte tadını çıkartabiliriz.”

“Sahilde davetlilerden bir tanesiyle tanıştım. Saren Ghatti. Çok tatlı birine benziyor.”

“Evet, Saren buranın tadı tuzudur. Sana bu adadaki her şeyi anlatabilecek birisi varsa o da Saren'dir. Doğma büyüme

buralı. Otuzlu yaşlarda ressamlık kariyeri için adadan ayrıldı ama elli yaşına geldiğinde ada onu da tıpkı bir mıknatıs gibi kendine çekti.”

“Yarın başka kimler geliyor?”

Alison ellerini önlüğüne silerken derin bir nefes aldı. “Ah, bir bakalım. Gelenler yıldan yıla değişiyor. Ama sanırım yarın gelecekler arasında Saren, Bayan Dora, Bayan Polly ve polis memuru Bob olacak. Adadakilerden pek çoğunun bir ailesi ya da tatillerde gidecek yerleri yok o yüzden çoğumuz davet veriyoruz. Bayan Dora, Sybile’in kız kardeşi. Nedense Sybile kısa süre önce arayıp bir bahaneyle yemeğe gelemeyeceğini haber verdi. Tuhaf bir kadındır, o yüzden endişelenmeme gerek yok. Bayan Polly adadaki kuaför salonunun sahibi ve yalnız yaşıyor. Aynısı Bob için de geçerli. Hiç evlenmemiş ve ailesi yok. Saren’le tanışmışsın zaten.”

“Hepsiyle tanışmayı iple çekiyorum,” dedim, kendime bir fincan kahve doldurdum. “Eğlenceli olacağına benziyor. Winston’un tüylerinin kalanını eğirmek için dışarıda olacağım. Onu tarayıp biraz daha tüy alabildin mi?”

“Evet, dediğin gibi yapıp onu naylon poşete koydum. Verandadaki masanın üstünde duruyor.”

Tüyleri eğirirken, bunun otuz yıldan uzun bir süredir benim hazırlamadığım ilk Şükran Günü yemeği olduğunu düşündüm. Monica bebekken, bizimkileri eve davet etmiştik, ben de yemek yapmıştım. Sonra bu bizim aile geleneğimiz haline geldi. Ayrıca, liseden sonra ilk kez bir planım olmadığını da fark ettim. Talimat yoktu, verilmiş sözler yoktu ve Lilly’yi say-

mazsak, sorumluluk da yoktu. Bu durum hem korkutucuydu hem de heyecan vericiydi.

Parasızlık işin korkutucu kısmıydı ama Cook's Kafe'de iş bulmak biraz daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Kendimi keşfetme olanağı ise heyecan vericiydi. Ali haklıydı. Hayatta hiç yalnız kalıp bir evlat, bir eş ve bir anne olmanın yanı sıra bir kadın olduğumu anlama fırsatı bulamamıştım. Nedense benden beklenen rolleri üstlenirken kişiliğimi bastırmıştım. A.L.M.A.'nın internet sitesine kaydoldum ve birinin onun kızı olabileceğimi düşünüp benimle temas kurup kurmayacağını merak ettim.

Winston'ın tüyünü eğirmeye devam ederken kendi işimi kurmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Usta bir örücüydüm. Yıllarca kız arkadaşlarıma örgü örmeyi öğretmiştim ve farklı desenlerle yünler önermiştim. Bunu yaparak kazanç sağlamak eğlenceli olabilirdi.

Aklım bir an şehir merkezindeki dükkâna gitti. Muhtemelen banka hesabımda kaparo verecek kadar para vardı. Ama böyle küçük bir kasabada örgü mağazası açmak kârlı bir iş olur muydu, onu bile bilmiyordum. Ali bankaya gidip Dorothy'yle konuşmamı söylemişti. Dükkân açma konusunda bana önerileri olabilirdi. Cuma günü kafedeki ilk vardiyam bittikten sonra ben de öyle yapmaya karar verdim.

Sonra Noah Hale'i düşündüm. Ali'ye çaktırmamaya çalışsam da, adam çok yakışıklıydı. En son bir erkeği ne zaman düşündüğümü hatırlamaya çalışarak gülümsedim. Televizyon ya da film yıldızından başka bir erkeği. Bir anda, Stephen'ı kaybedeli daha iki ay bile olmamışken böyle bir şey düşün-

düğüm için utandım. Neyse, endişeye gerek yoktu. Yakışıklı olmasına yakışıklıydı ama tavrından hoşlandığımı söyleyemem. Üstelik şu an hayatımda olmasına ihtiyaç duyacağım son şey sanırım bir erkekti.

Polly Tyburn, pansiyondaki Şükran Günü yemeğine gelen ilk kişi oldu.

Mutfağın dışındaki koridordan, “Huu huu,” diye bağırdı. “Kimse yok mu?”

“Yalnızca biz ve hindiler varız,” diye seslendi Alison, fırının sıcaklığını kontrol ederken.

Polly gülerek elindeki kâseyi masaya bıraktı. “Size özel kızılık sosumdan yaptım,” dedi ve Alison’ın yanına gidip ona sarıldı. “Şükran Günü’nün kutlu olsun.”

“Senin de. Sos getirmene çok sevindim. Adadaki en iyi kızılık sosu seninki.”

“Sen Sydney olmalısın,” dedi Polly. Gözlüğünü düzelterip daha iyi görmek için gözlerini kıstı. “Cedar Key’e hoş geldin.”

“Teşekkür ederim.”

Polly bir elli boylarında, minyon bir kadındı. Altmışlı yaşların sonundaymış gibi görünüyordu, koyu renk bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Bana doğru eğilip badem gözlerimin içine bakınca, kendimi tuhaf hissettim.

“Çok tanıdık geliyorsun. Daha önce tanışmış olabilir miyiz acaba?”

“Sanmıyorum ama bir haftadır buradayım. Beni etrafta görmüş olabilirsiniz.”

“Hımm, olabilir. Şey, tekrar hoş geldin. Umarım burayı seversin.”

Kadın bir anda uzanıp atkuyruğu yaptığı saçlarına dokundu.

Samimiyetinden dolayı çok şaşırdım ve koruma içgüdü-süyle elimi saçıma götürdüm.

“Tatlım, yarın bana bir uğra. Sana biraz çekidüzen verelim. Bugünlerde dul bir kadının kendine yeni bir erkek bulması için ne gerekiyorsa yapması lazım. Tanrı biliyor ya burada rekabet had safhada. Bana baksana, Harold öleli on yıl oldu ve hâlâ yalnızım.”

Aklımdaki son şey yeni bir erkek bulmaktı. Hem ne cüretle yeni birini bulmak istediğimi ima ediyordu ki? Gülsem mi alınsam mı bilemedim, hiçbir şey söylemeden öylece durdum.

Alison, “Üzerine gitme, Polly,” diye sırtıttı. “Ama Syd, eğer bir değişiklik yapmak istersen, Polly’ye mutlaka uğramalısın. Makasıyla harikalar yaratır Reklamını yapmak için söylemiyorum.”

Verandadan, “Şükran Gününüz kutlu olsun,” diye bağırarak bir erkek sesi duyuldu.

Alison, “Memur Bob, içeri gelsene,” diye seslendi. Ali bana onun yemeğe geleceğini söylediğinde, bir polis memuruna ilk adıyla hitap etmesinin formalitelere pek uymadığını sorgulamıştım. Böylesi New England’da duyulmuş şey değildi, ama Ali bana bunun güneyde yaygın olduğunu söyleyerek içimi rahatlatmıştı. Arkamı dönüp bakınca, tıknaz bir polis memu-

runun elinde turuncu renkte krizantem buketiyle mutfağa doğru yürüdüğünü gördüm.

“Bunlar şefe,” diyerek buketi Alison’a uzattı.

Ali ona, “Çok teşekkür ederim,” dedi. “Masaya çok yakışacaklar. Bob, seni en iyi arkadaşım Sydney’le tanıştırayım.”

İri, nasırlı elini uzatarak, “Memnun oldum,” dedi.

Adamın Ernest Borgnine’in aynısı olduğunu düşünerek, “Ben de,” diye karşılık verdim.

“Umarım adada kaldığın sürenin tadını çıkarırsın. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

Samimiyeti sözlerine yansıyordu. “Çok nazıksın,” dedim. “Teşekkürler.”

Alison tepsiye dizili kadehlere elma şarabı dolduruyordu. “Syd, bana bir iyilik yap da şunları verandaya götür. Yemek kırk-kırk beş dakikaya hazır olur, biz de önden biraz elma şarabı içeriz.”

Tepsiyi masaya bırakırken kafamı kaldırıp bakınca, kaldırımdan bize doğru gelen yaşlı bir kadın gördüm. Ak saçlarıyla asortik bir topuz yapmıştı. Bej rengi bir pantolon-cekete giyerek kendine şık bir hava vermişti.

Basamakları çıkarken kadınla göz göze geldik ancak bir şey söylemedi.

Gülümseyerek, “Bahse girerim ki sen Bayan Dora olmalısın,” dedim.

Kadın karşılık vermeden önce bir saniye kadar suratımı inceledi.

Boğazını temizleyerek, “Evet. Evet, benim. Ben Eudora

Foster'ım, sen de Sydney olmalısın." Elini saçına götürüp topuzundan çıkan inatçı telleri düzeltti.

"Evet, Alison'ın arkadaşıyım. Şükran Günün kutlu olsun. Bir kadeh elma şarabı alır mısın?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim," dedi. Bu sırada kalabalığın geri kalanı da verandada toplandı.

Alison, "Ah, Bayan Dora, hoş geldin," diyerek kadına sarıldı. "Yoksa bu o senin meşhur balkabağı turtan mı?"

"Aynen öyle," dedi Dora, gözlerini benden ayırmadan tabağı Ali'ye uzatırken.

"Teşekkür ederim. Gidip buzdolabına koyayım. Selam Saren, elma şarabı için tam vaktinde geldin."

Yaşlı adam herkesi başıyla selamladı. Önceki gün taktığı beyzbol kepi yoktu, başı beyaz saçlarla kaplıydı. Tişörtün yerine beyaz çizgili, koyu mavi bir gömlek giyiyordu ama pantolon askıları duruyordu.

"Biraz balık ezmesi getirdim," dedi, kâseyi Alison'a uzatırken.

Alison bana, "Saren hâlâ neredeyse her gün balığa çıkıyor," diye açıkladı. "Onun balık ezmesinin üstüne yoktur. Biraz kraker getireyim de elma şarabının yanında yiyelim."

Kadehleri dağıtmayı bitirip konukların yanına bir sandalye çektim.

Dora, "Adada uzun süre mi kalmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Aslında henüz ne yapacağıma karar vermedim. Alison ucu açık davetini uzatarak bana yeterince nazik davrandı."

“Anlıyorum,” dedi Dora, yüzümü incelemeye devam ederken. “Nereden gelmiştin? Boston civarından mı?”

Başımı salladım. “Concord’da büyüdüm, Boston’ın kuzey-batısında, ama evlenince yakınındaki Lexington’a taşındım.”

“Eşinin vefatına üzüldüm,” dedi Dora. “Lütfen taziyelerimi kabul et.”

“Lexington’ı tarih derslerinden hatırlıyorum,” dedi Polly gururla. “Lexington ve Concord savaşı.”

“Evet, o civarda pek çok tarihi olay yaşandığı doğru.”

“Peki ya ailen?” diye sordu Dora. “Onlar hâlâ orada mı yaşıyorlar?”

“Ailem öldü, ben de tek çocuğum. Monica adında bir kızım var, Boston’da yaşıyor”. Sizin çocuğunuz var mı?”

“Evet. Marin adında bir kızım var. Eşiyle birlikte Gainesville’de yaşıyor. O ve Andrew’un iki yetişkin oğulları var. Şükran Gün’ünü Andrew’un Güney Carolina’daki ailesiyle geçirip Noel’de de buraya geliyorlar.”

“Tatilleri paylaşmanız ne hoş. Kız kardeşinizin bugün gelemediğine üzüldüm.”

“Aa, Sybile’la tanıştınız mı?” Dora şaşırmış gibi görünüyordu.

“Şey, resmen tanışmış sayılmayız. Ama onu birkaç kez gördüm ve adını duydum.”

Alison balık ezmesi ve kraker tabağıyla bize katıldı. “Eee, bugün Sybile’ın nesi varmış, Dora? Kendini iyi hissetmiyor mu?”

“Mühim bir şeyi yok. Biraz üşütmüş, o kadar.”

“Hindi çok güzel kokuyor, Bayan Ali,” dedi polis memuru Bob.

“Üstelik de kocaman, umarım açsınızdır.”

“Aranızda şehir merkezinde restore edilen dükkânların ne olacağını bilen var mı?” diye sordu Polly.

Saren heyecanla, “Duyduğum kadarıyla Noah Hale bir tanesiyle ilgileniyormuş,” dedi.

İçimde onun ada havadislerini veren ilk kişi olmaktan zevk aldığı hissi uyandı.

“Hevesini kırmak istemem Saren,” dedi Ali, “ama bunu zaten biliyoruz. Syd kasabaya indiğinde köşedeki dükkânda onunla karşılaşmış.”

“Şey, bu iyi işte,” dedi Polly. “Orası sanatçılar ve yazarlar için her zaman bir satış noktası olmuştur. Herhalde ‘ilham’ dedikleri şeyi orada buluyorlar.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedim. “Burası gerçekten çok güzel.”

Dora’nın sesini çıkarmadığı gözümünden kaçmadı.

Memur Bob bir kraker daha alıp ağzına tıktı. “Bu aralar Bayan Elly nasıl Saren?”

Yaşlı adamın yüzü sevinçle ışıldadı. “İyi, gayet iyi. Sorduğun için teşekkürler. Ona akşama evde olacağımızı ve konyağımızı beraber içebileceğimizi söyledim.”

İşte şimdi kafam karışmıştı. Saren Ghetti’nin ailesi olmadığını ve yalnız yaşadığını sanıyordum. “Evli misin?” diye sordum.

Sorumun üzerine Polly boğazını temizlerken, Bob’un yüzünde bir utanç ifadesi belirdi.

Alison sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi, “Saren’in bir hayaleti var,” diye açıkladı. “Bayan Elly otuz yılı aşkın süredir Saren’le birlikte.”

Ufak bir çocukmuş gibi yüzü kızaran adam başını salladı. “Evet, bu doğru. Onu ilk gördüğümde kendim de inanamadım. Salonda oturmuş konyakla puro keyfi yaparken, Bayan Elly odaya girdi. Şu uzun, fırfırlı, eski moda elbiselerden birini giymişti. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel görüntüydü. Koyu saçlarını başının üstünde toplamıştı. O bir hayaletti, evet öyleydi. Bana, ona bir kadeh konyak ikram edecek kadar centilmen olup olmadığını sordu. Ben de bir koşu gidip ona bir kadeh getirdim ve o gecedan beri her akşam bana eşlik ediyor.” Onun düşüncesi bile keyfini yerine getirmeye yetiyormuş gibi saf saf gülümsedi.

Kahkahamı bastırdım. Belli ki dalga geçiyordu. Yoksa geçmiyor muydu? Ama gruptaki hiç kimse onun hikâyesine karşı çıkmıyordu. “Onunla konuşuyor musun?” diye sordum, ne diyeceğimi bilemeden.

“Şey, evet. Çok hoş sohbetlerimiz oluyor. Sen şimdi benim kaçık bir ihtiyar olduğumu düşünüyorsundur, çünkü başta ben de öyle sanmıştım. Herhalde yaşlıların mustarip olduğu o ruh hastalıklarından biriyle karşı karşıyayım dedim, oysa beni ilk ziyarete gediğinde elli yaşındaydım. Neyse, Bayan Elly bir balıkçıyla evliymiş, ailemin otuzlu yıllarda satın aldığı evde yaşıyorlarmış. Kocas, yani Bay Cecil, denizde boğulmuş. Adamın cesedi hiç bulunamamış. Kısa süre sonra da Bayan Elly ölmüş. Kasabadakiler onun kahrından öldüğünü söylüyorlar. Buna inanabiliyor musun?”

Benim Stephen’la evliliğim de muhtemelen diğer pek çok çiftinki kadar tatminkârdı. Tabii artık değil. Nicholas

Sparks'ın tutku dolu, ölümsüz bir aşk hikâyesi yarattığı *Defter*'i düşününce, benim ilişkimin esamesi bile okunmuyor.

Saren'in sorusundan rahatsız oldum ama, "Şey, evet, olabilir tabii," dedim.

"Kahretsin, tabii ki olabilir. Hayatının aşkıyla tanışırsın ve hiçbir şey aynı olmaz."

Yaşadıklarına dayanarak mı konuştuğunu merak ettim. "Peki, o zaman Bayan Elly kocasının yanına gitmemiş yani?"

"Şey, işin tuhaf kısmı da o zaten. Arada sıkışmış. Cecil'in cesedi hiç bulunamadığı için, onun hâlâ adada olabileceğini söylüyor. Yani sanırım burada hâlâ onu arıyor, ama her akşam bana eşlik etmeye geliyor.

Alison haklıydı. Bu adada her türlü tuhaf tipe yer vardı.

"Pekâlâ millet, yemek hazır. O yüzden iştahınızı masaya saklayın ve hemen masadaki yerinizi alın," dedi Alison mutfağa girerken.

"Sana yardım edeyim," diyerek peşinden gittim, böylece Bayan Elly konusundan kurtulmuştum. "Buna sahiden inanıyor, ha?" diye fısıldadım.

Alison gülerken hindiyi servis tabağına aldı. "İnanmaktan da öte. Boş ver, benim de Bayan Elly'nin onu ziyarete gitmediğini ispatlamak gibi bir derdim yok. Ne de olsa alan razı, satan razı," dedi, omuzları sarsıla sarsıla gülerken.

"Ama dışarıdaki herkes o kadın gerçekmiş gibi davranıyor... Şey, yani bir hayaletmiş gibi."

"Öyle mi değil mi bilmiyoruz. Adanın iyi bir enerjisi var, bazı ruhlar buradan hiç ayrılmak istemiyor olabilir. Hadi şu kâseleri al da ziyafet başlasın artık."

Etrafım en iyi arkadaşım Alison ve yeni tanıdığım dostlarıyla sarılıydı. Alison dua ederken, ben de Polly ile Dora'nın ellerini tuttum.

"Tanrım, Cedar Key'de geçirdiğimiz bir diğer güzel gün için teşekkürler. Bize verdiğin her şeye ve masayı onurlandıran bu harika dostlara şükürler olsun."

Hep bir ağızdan, "Âmin," dedik.

Altı

İşyerindeki ilk haftamı kazançlı bir çalışan olarak atlattım. Yemek tepsilerini taşıyıp yürümekten kollarım, ayaklarım ağrıdı tabii. Kabul etmeliyim ki vasıfsız bir iş olmasına rağmen üstesinden geldiğim için kendimi iyi hissettim. Kafeyi eğlenceli kılan şey müşterileriydi; çoğu ada sakiniydi ve hepsi de arkadaş canlısıydı. Turistler bile konuşkandı, adayı ziyaret ettikleri için mutlu görünüyorlardı.

Banyodaki tartıya çıktığımda, Cedar Key'e geldiğimden beri iki buçuk kilo verdiğimi görünce heyecanlandım. Lexington'daki spor salonunda yaptığım egzersizlerle bile istediğim kiloya inememiştim.

Banyonun aynasına bakınca suratım asıldı. "Tanrım, galiba Polly haklıydı. Berbat görünüyorum," dedim, parmağımı şekle girmeyip solmuş çiçekler gibi düşen saçlarımın arasından geçirirken.

Lilly kapının önünde oturmuş, gözlerini bana dikmişti.

“İki buçuk kilo vermişim,” dedim. “Belki de yeni bir saç modelinin zamanı gelmiştir.”

Kendime bir fincan kahve aldıktan sonra, Acaba Polly beni araya sıkıştırır mı, diye merak ettim. Boş günümdü, başka bir planım da yoktu.

“Gel hadi kızım,” dedim Lilly’ye. “Bir telefon edip öğrenelim.”

Polly bana saat ikiye randevu verdi.

Üçüncü Cadde’ye doğru yürürken, kuaför salonunun adına hâlâ gülüyordum: Boyalı ve Havalı. Polly Tyburn’ün kelimeler konusundaki yaratıcılığını saç modellerinde de konuşturmasını diledim.

Kapıyı açıp içeri girerken, konuşmaların kesildiğini fark ettim.

Polly, yaşlı bir kadının saçlarına son şeklini veriyordu. Kadının kabarık topuzlu saç modeli, annemin elli yaşlarındayken yaptığı modele benziyordu. Bir an için, Polly’den randevu almakla iyi etmedim diye düşündüm.

“Gel bakalım, tatlım,” dedi. “Hemen geliyorum. Hey millet, bu Sydney. Alison’ın Boston’dan arkadaşı.”

Müşteriler beni baştan aşağı süzerken gülümseyerek merhaba dediler.

Kendimi mercek altında hissederek yavaşça koltuğa süzülürdim. Etrafa bakınca şampuan ve boya kâselerinin bile *vintage* görünümlü olduğunu fark ettim. Tanrım, muh-

temelen buradan Küçük Yetim Annie gibi çıkacaktım.

Birkaç dakika sonra en gevşetici ve canlandırıcı şampuan seansının tadını çıkartıyordum. Stephen'ın ölümünden önce gittiğim pahalı kuaför salonunu hatırlayınca, orada saç yıkayan kızın Polly'den ders alması gerektiğini düşündüm.

Yirmi dakikalık saç bakımının ardından Polly beni aynanın önüne oturtup, başını bir sağa bir sola doğru eğerek saçlarımı incelemeye başladı. Elini çenesine koydu, dudaklarını büzüp başını salladı. "Evet, sanırım sana yakışacak modeli biliyorum."

Kaderimi Polly'nin ellerine bırakmaya karar verip –tam anlamıyla– arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Bir saat sonra aynaya baktığımda otuz iki dişimi göstererek sırıtıyordum. "Aman Tanrım, Polly. Harika görünüyorum."

"Değişikliğe ihtiyacın olduğunu söylemiştim."

Kafamı sağa sola çevirip duruyor, az önce salona giren kadınla aynı kişi olduğuma inanamıyordum. Seyrek atkuyruğu gitmiş, yerine şık bir saç kesimi gelmişti; çene hizasındaki saçlar kulağımın arkasına atılmıştı, uzun kâküller alnımı çevreliyordu. Polly'nin beni on yaş gençleştirdiğini çok net söyleyebilirim.

Başta endişelendiğim için utanmıştım. "Polly, sana ne kadar teşekkür etsem az. Bu modele bayıldım," dedim.

"Beğeneceğini biliyordum. Gelecek sefer birkaç tane röfle attırabilirsin. Aralara biraz ıslıtlı katmak modeli daha da ortaya çıkarır."

Bu kadının söyledikleri artık benim için emir gibiydi. "Sanırım haklısın. Öyle yapacağım."

Kuaförden çıkıp postaneye doğru yürürken, önünden geçtiğim her mağazanın camında saçlarıma bakmaktan kendimi alamıyordum. Güzel bir saç modelinin yaratabileceği değişiklik hayret vericiydi.

Postane müdürü beni “Merhaba Bayan Sydney,” diye karşıladı. “Neredeyse sizi tanıyamayacaktım. Çok hoş görünüyorsunuz.”

“Sağ ol, Sam. Ben de beğendim.”

“Size büyük bir paket geldi. Bir dakika beklerseniz gidip getireyim.”

Küçük postane binasında etrafıma bakındım. Hayatım boyunca postalarım ön kapıma teslim edilmişti, ama buraya gelip postaları almayı seviyordum. İçimde yeşermeye başlayan küçük kasabada yaşama hissi güzeldi.

“Sizin orada bir golf arabası vardı, değil mi? Bu paket biraz ağır da,” dedi Sam, tartıya bayağı büyükçe olan koliyi koyarken.

Posta damgasına göz atınca, Lucille Graystone’un Connecticut’taki adresinden gönderildiğini gördüm. “Hımm, haklısın galiba. Pansiyona gidip golf arabasını getireyim. Bunda köpek tüyü var.”

“Köpek tüyü mü?” diye sordu Sam, şaşkın şaşkın kafasını kaşıyordu.

“Evet, köpek tüyü. Birazdan dönerim,” dedim ve kendi kendime gülerek, Sam’i kolinin içine kafa yorarken bıraktım.

Postaneden çıkarken, Sam’in beni de çok geçmeden adanın tuhaf sakinleri arasına katacağını düşünüyordum.

Bir sonraki pazartesi, kafedeki vardiyamda çalışırken arkamdan, “Şey, sanırım fikrini değiştirdin,” diyen bir erkek sesi duydum.

Dönüp bakınca, Noah Hale’in dışarıdaki masalardan birinde oturduğunu gördüm. “Pardon?” diye sordum.

“Artık burada çalıştığına göre, sokağın karşısındaki dükânı kiralamak konusundaki fikrini değiştirdin sanırım.”

Kahretsin, bu adam çok yakışıklıydı. Kot pantolon ile bir tişört giymişti, oldukça genç görünüyordu. O an kaç yaşında olduğunu merak ettim. Ellilerin sonunda olabilir miydi?

“Bundan o kadar emin olma,” diyerek karşı saldırıya geçtim. “Ne istemiştin?”

“Hımm, az konuşan bir kadın.” Kıkırdayarak, “Spesiyal köftenizden alayım,” dedi.

Siparişi not ederken, hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum. “İçecek bir şey?”

“Buzlu çay, lütfen. Hey, bugün neden farklı görüldüğünü biliyorum. Saçına bir şey yaptırmışsın. Yakışmış. Ben sevdim.”

Ellerim titriyordu, kalp atışlarımı adeta boynumda hissedebiliyordum. Kahretsin. En olmadık anda yine bir şey hatırladım. Otuz yıllık evliliğimiz boyunca, Stephen bir kez olsun saçım ile ilgili yorum yapmamış; güzel, çirkin ya da bir fark yok bile dememişti.

Kendimi utanmış bir genç kız gibi hissederek, “Teşekkürler,” dedim. “Siparişini getireyim.”

Siparişi aşçının önüne asıp camdan dışarı göz attım. Noah

gazetesini açmıştı. Yakın gözlüklerini takıp okumaya başladı. Saçımdaki değişikliği fark edecek kadar yakından incelemesinin mi yoksa bunun flörtü anımsatmasının mı beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim.

Noah'nın yemeği hazır oluncaya kadar diğer müşterilerle meşgul olmaya çalıştım. Siparişini önüne koyduktan sonra yanından ayrılırken, "Hey," diye seslendi. "Hadi ama, bana hâlâ o dükkânla ilgilenip ilgilenmediğini söyleyebilirsin. Bir şey demeyeceğim."

"Sen hâlâ ilgileniyor musun peki?" diye sordum.

Omuz silkti. "Emin değilim. Onca penceresiyle bolca ışık aldığından bir atölye için mükemmel bir yer olabileceğini düşünüyorum. Ama bir süre önce St. Augustine'de olacağım, orada da harika bir kiralık dükkân buldum."

"Ya, demek adadan ayrılıyorsun?" Bundan bana ne, diye düşündüm.

"Şey, öyle görünüyor. Burayı seviyorum. Yıllar önce üniversiteye giderken adadan ayrıldım, sonra geri döndüm. Ardından yirmili yaşlarımda sonlarında yeniden ayrılıp otuz yıl Paris'te yaşadım."

Durakladı, sanırım tepki vermemi bekliyordu. Ali'nin bana bundan söz ettiğini hatırlayıp ses çıkarmadım.

Çayını karıştırırken, "Yani, bilemiyorum. Altmış iki yaşındayım, sanırım köklerim buraya sıkı sıkıya bağlı."

Altmış iki mi? Yaşını hiç göstermiyor. "O halde dükkânı kiralayacak kişi sensin gibi görünüyor. Eğer burada bir dükkân açsaydın, nasıl bir iş yapmayı düşünürdün?"

Gülümsedim. "Dövme salonu açardım," dedim ve gülerek

yanından ayrıldım. Uzun zamandır gülmek bana hiç bu kadar iyi gelmemişti.

Ali'nin mutfağındaki buzdolabını karıştırırken, birkaç gün önce aldığım *chardonnay* şişesini buldum. Kendime bir kadeh doldurduktan sonra, ayaklarımı uzatmak için bahçeye çıktım. Yedi saatlik bir vardiya daha geride kalmıştı, cuma günü ilk maaşımı alacaktım. Bahşişlerim yeterliydi aslında ama kazancım bir zamanlar sahip olduğum finansal özgürlüğün yanına bile yaklaşamıyordu.

Şaraptan bir yudum alıp Dorothy'yle bankadaki konuşmamı düşündüm. Bana böyle küçük bir kasabada örgü mağazası açmanın iyi bir girişim sayılmayacağını söyledi. Ancak kedi ve köpek tüyü eğirme konusunda özel hizmet verirsem, bir potansiyelim olduğunu düşünüyordu. Bana bilgisayar alıp internet sitesi açmamı ve site üzerinden sipariş almamı önerdi. Adadaki bütün işler gibi, benimkinin de hafta sonları turistlerin, hatta Gainesville'le civar kasabalardan gününbirlik ziyaretçilerin gelişiyile para kazandıracağını düşünüyordu. Dorothy ayrıca bana American Express Küçük İşletme Kartı'na başvurabileceğimi, bu sayede biraz mal sipariş edip yün ve örgü malzemeleri satmaya başlayabileceğimi de belirtti. Neyse ki, kartın aylık taksitlerini ödeyecek kadar para kazanabilirdim.

Tanrım, elli iki yaşında her şeye yeni baştan başlayacağımı kim bilebilirdi ki? Mide bulantısıyla birlikte sağ şakağıma bir sancı girdi. Birkaç aydır yaşadığım onca stresin acısı şimdi

çıkiyordu sanırım. Maddi yönden zordaydım, kızım la limoni bir ilişkim vardı, önümde ise belirsiz bir gelecek uzanıyordu.

Eudora Foster'ın yanıma doğru geldiğini gördüm.

"Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum," dedi. Büyük bir el çantası vardı. "Ama Ali bana örgü konusunda usta olduğunu söyledi. Üzerinde çalıştığım şu süveterle ilgili biraz sorun yaşıyorum. Acaba bana yardımcı olabilir misin?"

"Elbette, otursana," dedim, yandaki sandalyeyi göstererek. "Bakalım sorun neymiş."

Dora çantasından usta işi bir örgü çıkardı. Örgü kitabından bir paragrafı göstererek, "İşte, talimatlar burada," dedi.

Onu buraya getirenin örgüsündeki sorun olmadığına dair içimde kuvvetli bir his uyandı. Ancak modeli inceleyip örgüyü açıkladım, sonra söyleyecek başka bir şeyi daha var mı diye beklemeye başladım.

"Adada vakit geçirmekten hoşlanıyorsun demek? Kafedeki iş nasıl gidiyor?"

"Burayı seviyorum. Daha büyük bir kasabada yaşamaktan kesinlikle çok farklı. Ve evet, kafede çalışıp ada sakinleriyle tanışmaktan da çok keyif alıyorum. Ama yalanım yok, üniversiteye giderken garsonluk yaptığım zaman bu kadar yorulmuyordum. Uzun süre ara verdikten sonra, benim yaşımda beden gücüyle çalışmak yorucu olabiliyor."

"Sen hâlâ çok gençsin," dedi Dora. "Eminim kızım Marin'le aynı yaşlardasındır. Ne zaman doğdun?"

"1955'in Mart'ında."

Dora başını salladı. "Haklıymışım. Marin de 1957'de doğdu, yani iki yıllık bir fark var."

Birkaç dakikalığına bunu düşünüyormuş gibi göründükten sonra, "Sen Boston'da doğmuştun, değil mi?" diye sordu.

"Aslında, hayır. Ben New York City'de doğmuşum." Bunun Dora için oldukça yerinde bir bilgi olduğunu hissettim. "Çocukken beni evlat edinmişler," diye ekledim.

Doğumumla haddinden fazla ilgiliydi. "Ne zaman ve nerede doğduğumla neden bu kadar ilgilendiğini sorabilir miyim?"

Dora sandalyesinde kıpırdandı, rahatsız görünüyordu. "Ne kadar da kabayım. Sürekli soru sorduğum için kusuruma bakma. Umarım beni affedersin," diyerek ayağa kalktı. "Örgü konusunda yardımcı olduğun için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Ali bana belki şehir merkezinde bir dükkân açacağından bahsetti. Emin ol, ilk ve en iyi müşterin ben olacağım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim," diyerek onu geçirdim.

Acaba o da yalnızca adanın meraklı sakinlerinden biri miydi? diye düşündüm. Yoksa bu görüşmenin altında bilmediğim başka şeyler mi vardı?

“Dora’nın sana onca soru sorması bana biraz tuhaf geldi,” dedi Ali birkaç gece sonra. “Bu kadar meraklı biri olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Peki, bundan ne anlam çıkartıyorsun?” diye sordum ve sulu elmamdan bir ısırık aldım.

“Emin değilim.”

“Belki de adaya özgü bir şeydir. Buradakiler özel sorular sormayı doğal buluyor sanırım.”

Ali güldü. “Olabilir. Buralarda bir dedikodu duyulmaya başladığında, herkes öğrenmek için sıraya girer.”

Küçük bir kasabada yaşamak, nüfusu otuz bini aşkın bir yerde yaşamaktan kesinlikle çok farklıydı. Buraya geleli daha bir ay bile olmamışken, çoğu kişinin kim olduğumu bildiğini fark ettim. Yine de bu samimiyet duygusu, sokakta yürürken bana el sallayacak birilerinin olması hoşuma gidiyordu. Bana herkesin, senin adını bildiği televizyon dizisi “Cheers”ı anımsatıyordu.

“Evlatlık internet sitesinden bir şey çıktı mı?” diye sordu Ali.

“Hayır. Bu sabah tekrar baktım. Herhangi bir bilgiye ulaşım ulaşmayacağım şüpheli.”

“Bundan o kadar emin olma. Biraz bekle.”

Elmamdan bir ısırık daha aldım. “Paul yarın geliyor demek? En sonunda onunla tanışacağım, değil mi?”

Ali gülümsedi. “Evet. Yarın akşam altı gibi burada olur.”

“Ne kadar kalacak?”

“Kesin değil ama ona bir aylık oda kapattım.”

“Oda mı kapattın? Ana binada mı kalıyor?”

“Evet, ikimiz de kendimize ait alanımız olmasını seviyoruz. Ama çoğu sabah yatağımda uyanıyor, inan bana. Bu arada Tree House’daki çift planladıklarından erken çıkacaklar. Ocak ayı yerine Noel’in ertesi günü ayrılacaklar. Onlar çıkınca sen de oraya taşınabilirsin.”

“Hayır, Ali. Gerçekten. Orayı yeniden kiraya verebilirsin. Hem zaten şu an sana fazla bir şey ödeyecek kadar kazanmıyorum.”

“Saçmalama. Senin orada kalmanı istiyorum. Sen ve Lilly için böylesi daha iyi olur, birkaç hafta içinde taşınmaya hazırlan, o kadar.”

Kahrolası menopoz. Yine bir anda duygusallaştım ve gözlerim yaşardı. “Ali, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Sen gerçekten bir kadının sahip olabileceği en iyi arkadaşsın.”

“Saçmalama,” dedi ve uzanıp kolumu okşadı. “Ben yalnızca bencillik ediyorum. Yanımda olmanı seviyorum, o kadar.”

Birkaç gün sonra, kirli tabakları toplamak için kafenin açık kısmına doğru yürürken, Sybile Bowden'ın bir masaya oturduğunu görüp şaşırdım. Sonunda bu gizemli kadınla tanışacaktım. Masasına doğru gidip gülümsedim. Samimi bir tonla, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Güneş gözlüklerini çıkarmadan yüzüme baktı. "Şey, buranın garsonu olduğuna göre, sanırım yardımcı olabilirsin."

Başka bir şey söylemeye tenezzül etmeyince, "Ne alırsınız?" diye sordum.

"Üç buçuk dakika haşlanmış iki yumurta. Bir dilim kızarmış ekmek. Kızarmış ama yanmamış. Tereyağı getirme çünkü yemiyorum. Eğer kahveyi son yarım saat içinde yaptıysanız bir fincan alırım. Aksi halde, unut gitsin."

Elimde olmadan, sanki Ritz-Carlton müşterisiymiş gibi ezbere sipariş verdiğini düşündüm. Yerimden kıpırdamadığımı görünce bana baktı, güneş gözlükleri hâlâ gözünde idi.

"Eee?" diye sordu. "Git de getir hadi."

Amma da terbiyesiz bir kadındı. Onun Eudora'nın kız kardeşi olduğuna inanmak mümkün değildi.

Başımı sallayarak içeri girdim. Aşçı Sandy, yüzümdeki ifadeyi görünce eğilip camdan dışarı baktı.

"Oo, bu ne şeref. Bayan Sybile varlığıyla bizi onurlandırmaya karar vermiş."

Siparişini önüne asmaya yeltenirken, Sandy elini salladı.

"Ne istediğini harfi harfine biliyorum. Asla değiştirmez."

“Pek arkadaş canlısı sayılmaz, değil mi?”

“Doğru. Bu kadının muazzam bir davranış problemi var.”

“Neden böyle katlanılmaz biri olduğunu biliyor musun?”

“Hiç fikrim yok,” dedi Sandy yumurtaları haşlarken. “Farklı davrandığını hiç görmedim. Annem, Sybile’ın yıllar önce adadan ayrıldığını ve buraya değişmiş olarak döndüğünü söylüyor. İyi yönde bir değişim olmamış.”

“İlginç,” dedim, diğer müşterilerimle ilgilenmeye giderken.

Siparişini Sybile’ın önüne koyduğumda teşekkür bile etmedi. Arkadaş canlısı olmadığı yetmezmiş gibi kabaydı da.”

Yemeğini bitirdiğinde hesabı masaya koyup tam gitmeye hazırlanırken arkamdan, “Dur biraz,” diye bağırdı.

“Başka bir isteğiniz mi var?”

“Senin Alison’ın arkadaşı olduğunu ve pansiyonda kaldığını duydum. Kasabada uzun süreli mi kalmayı planlıyorsun?”

Hiç tanımadığım insanların adada ne kadar kalacağımla bu kadar ilgilenmesini gülünç bulmaya başlıyordum. “Muhtemelen,” dedim, planlarımı onunla paylaşmaktan kaçınarak. Ama o, dedikoduları öğrenmek için çoktan sıraya girmiş gibiydi.

“Bir örgü mağazası açacağını duydum. Kedi köpek tüyle-riyle bir şeyler yapacakmışsın. Hayvan Severler Derneği’nin bundan haberi var mı bari?”

Bu kadın kim olduğunu sanıyordu? Belli ki eğirme konusunda hiçbir şey bilmiyor ve beni hayvan tacizciliğiyle suç-luyordu.

“Evcil hayvan tüyü eğirme tamamen yasal bir iş. Yasaları falan çiğnemiyorum yani. Zaten atılacak olan dökülmüş tüy-leri toplamak kedi ya da köpeklere zarar vermez.”

Hırıltıya benzer bir ses çıkardı. “Şey... Bana pek doğru gelmedi. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki bu kasabada tutacak bir iş yapmayı düşünüyorsan, başka bir şey düşünmelisin.”

Bu ne cüret! Bu kadına fikrini bile sormamışken, o gelmiş daha kurmadan işi batırıyordu. Canı cehenneme. Zaten canım yeterince sıkırken bir de bu kadın çıkmıştı.

Gözlüğünü çıkarıp gözlerini bana dikerek, “Eh, sonra beni uyarmadı demezsin.”

Dudak bükerek gözlüğünü taktı. Gözlüklerini takıncaya kadar geçen süre, sanki önceden tanıştığımıza dair içimde tuhaf bir his belirmesine yetmişti.

Onun müşterim olmasını beklemediğimden ağzının payını vermeye niyetlendim. Ama onun yerine, “Sanırım bekleyip göreceğiz,” deyip içeri geçtim.

“Of, evet, Sybile kaltağın biri olabilir,” dedi Ali. “Ama seni üzmesine izin verme. Bazen zavallı Bayan Dora’nın onun kahrını nasıl çektiğini merak ediyorum. Kız kardeşine karşı muazzam bir sevgi duyuyor olmalı.”

Başımı salladım. “Evet, yoksa böyle birine niye katlansın ki?”

“Hiçbir fikrim yok, ama şey... Kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama birileri geçen ay Dora ile Sybile’i Gainesville Tıp Merkezi’nde görmüş.”

“Kadın hasta mı yani, onu mu demek istiyorsun?”

Ali dudak büktü. “Bilmiyorum ama sanırım bu Dora’nın neden onun üstüne titrediğini açıklıyor. Sybile her zaman bir yıldız gibi kaprisliydi. Ama geçtiğimiz yıl daha da beter oldu.”

“Dora onun tek akrabası mı? Sybile’in hiç çocuğu olmamış mı?”

Ali cevap vermeden önce bir an durakladı. “Tanrım, kendimi ‘The Jerry Springer Show’a konuk olmuş gibi hissediyorum. Dedi koduyu sevmem ama senden laf çıkmayacağını biliyorum. Gerçi kasabadaki çoğu kişi muhtemelen bu dedi koduyu biliyordur.”

“Nedir o?” diye sordum merakla.

“Bir sürü insandan, Sybile’in yıllar önce bir çocuğu olduğunu duymuştum. Ama hiç kimse detayları pek bilmiyor. Çocuk öldü mü yoksa evlatlık mı verildi, orası meçhul.”

Evlatlık kelimesi dikkatimi çekti. “Bu kadar özel bir şeyi nasıl olur da herkes bilebilir? Genç kızlığında burada mı hamile kaldı?”

“Hayır, sanırım yıllar önce Eagles’ta içerken ağzından kaçırılmış. Anlattıklarına bakılırsa, ne olduysa New York’ta olmuş.”

Ali’nin ağzından son kelimeler çıkar çıkmaz, yüzündeki ifadeden onun da benimle aynı iz üzerinde olduğunu anladım. “New York mu?” diye yineledim.

Başını sallayıp yavaşça, “Evet,” diye karşılık verdi. Bir süre hiçbir şey söylemeden durdu. “Oh, Syd, olmadık hayallere kapılayım deme sakın. Aklından ne geçtiğini biliyorum.”

Haklıydı. Hem ne düşündüğüm, hem de düşündüğüm şeyin saçmalığı konusunda haklıydı. Sybile Bowden’in biyolojik annem olabileceğini düşünmek bile deliceydi. Yoksa değil miydi? Yaşlarımız tutuyor gibiydi; Dora bana Sybile’in yetmiş iki yaşında olduğunu söylemişti. Doğum yaptığında yirmi yaşlarında olmalıydı. Hem Dora benim doğum tarihim

hakkında neden sorular sorup durmuştu ki? Yok nerede doğmuşum, yok evlatlık mıymışım? Hayır. Kesinlikle böyle bir şey olamaz, dedim kendime. Kendine gel, Sydney.

“Evet, haklısın,” dedim Ali’ye. “Tanrım, bunun olması mümkün mü zaten? Yani Cedar Key’e gelip gerçek annemi bulacağım, öyle mi? Böyle şeyler ancak filmlerde olur. Bu imkânsız. Hem bu kadına katlanamıyorum bile.”

Ali güldü. “İki milyarda bir olasılık var. Yani bunu dert etmene değmez bence.”

Kadınlardan oluşan altı kişilik bir grup kafeye yemeğe geldi ve içerideki bir masaya oturdu. Birkaçını kuaför salonundan hatırladım. Kibar tiplerdi, beni hatırlamalarına sevindim.

İçlerinden bir kadın gözünü dikip bana baktı. Siparişini almak için yanına gittiğimde, bakışlarını kaçırmaya tenezzül bile etmedi. “Ben Raylene Porter,” dedi. “Tanıştığımızı sanıyorum ama bana çok tanıdık geldin.”

Polly’nin de Şükran Günü’nde buna benzer bir şeyler söylediğini hatırladım ve ona verdiğim cevabı tekrar ettim. “Hayır, tanışmıyoruz, ama muhtemelen beni kasabada görmüşsünüzdür. Bir aydır buradayım ve Alison’ın pansiyonunda kalıyorum. Kendisi yakın arkadaşımıdır.”

“Hımm, hayır, seni kasabada gördüğümü sanmam. Ben adanın dışında, Rosewood’da yaşıyorum ve buraya pek sık gelmiyorum. Çok garip. Daha önce tanıştığımıza yemin edebilirim. Cedar Key’de akrabalarınız var mı? Herhalde ondan olmalı. Tanıdığım birisine benziyorsunuz.”

Boğazımda bir yumru belirdi, sıcak bastırınca birdenbire ter içinde kalıverdim. Elimin tersiyle alnımı silip başımı salladım. “Hayır, burada akrabam falan yok. Size öyle geldi sanırım. Ne alırdınız?”

Sybile’la karşılaşp Alison’dan onun hikâyesini dinledikten sonra, belki de ilk kez, bu olanlar sadece tesadüf mü acaba diye düşündüm.

Bahçede oturmuş şarabımı yudumlarken, Ali ile Paul arasındaki ilişkiyi gözlemledim. Bizi tanıştırdığı andan itibaren ondan hoşlandım. Ali'den beş yaş büyük, on santim daha uzundu. Kırışmış koyu renk saçları, gülen mavi gözleriyle hoş bir tezat oluşturuyordu. Bizi sürekli güldüren bir espri anlayışı vardı ve şu kendinden emin görünen erkeklerden biriydi.

Katlanır sandalyede rahatça oturmuş, bir elini Alison'ın dizine koymuştu. Aralarında sevgi ve sıcaklık olduğu anlaşılıyordu. Adam gelip ona sarıldığından beri Alison'ın adeta karakteri değişmişti. Görünümünde bile belli belirsiz bir farklılık vardı. Daha gevşemiş, ıslıl ıslıl ve gençleşmiş görünüyordu.

Paul, Alison'ın kolunu okşamaya başlarken bana, "Alison iş kurmayı düşündüğünden bahsetti," dedi.

Başımı salladım. "Henüz araştırma safhasındayım. Daha önce hiç dükkânım olmadığı için bu konuda tam bir çaylak sayılırım. Ama işin maddi yönünü öğrenmek için bankaya gittim. Dün de kiralamak istediğim yerle ilgili bilgi almak için Pelikan Emlak'a uğradım."

Ali, "O aşamaya geldiğini bilmiyordum," dedi. "Bu harika Syd. Hem artık Lu'nun arkadaşlarından da sipariş almaya başlıyorsun. Bu da postayla ticaret açısından harika bir başlangıç."

Güldüm. "Evet," dedim, "Lu böyle devam ederse onu reklam ve halkla ilişkiler sorumlusu yapacağım."

Bir süre sonra ikisi de ayaklandı. Paul, "Yemekte bize katılmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Evet, ama davetiniz için teşekkürler. Sanırım ben birkaç saat daha burada kalıp şu eğirme işini bitireceğim. Sonra belki şehir merkezine inip biraz dolanırım."

O akşamüstü kendimi yine boş dükkânın camından içeri bakarken buldum. Köşede, siparişlerimi aldığım antika bir masa hayal ettim. İçeri adım atarken, geniş duvarın renk renk yünleri içine koyacağım ahşap gözler için mükemmel bir yer olacağını düşündüm. Ve dükkânın aydınlığı... Noah bu konuda haklıydı. Oturup örgü örmek isteyen kadınlar için çok idealdi. İki yanına berjerleri yerleştireceğim küçük tuğla şömine odak noktası haline gelecekti. Çıkrığım ortama hoş bir dokunuş katacak, camın önündeki geniş raflar da her türlü aksesuar ve ipliği sergilememi sağlayacaktı.

Etrafıma bakınca tadilatın neredeyse bittiğini fark ettim. Odadaki bir kapıyı açınca onun yarı büyüklüğünde bir arka odayla karşılaştım. Burası da depo ve mola vermek için mükemmel bir yer olacaktı.

“Buradan bir türlü ayrılamıyorsun, değil mi?”

Arkamı dönüp bakınca girişte dikilen Noah’yı gördüm. Ses tonu sinir bozucu muydu yoksa?

“Ben de aynısını senin için söyleyecektim.”

Başını salladı. “Bunun suç sayıldığını bilmiyordum.”

Yanımdan geçip arka odayı inceledi. “Burası sanat malzemeleri için ideal bir yer olurdu.”

Kapıdan başımı uzatıp arkamı döndüm. “Olabilir. Ama aynı zamanda örgü malzemelerini depolamak için de ideal bir yere benziyor.”

“Örgü mü?” dedi, bu kelimeye bir mana veremiyormuş gibiydi.

“Evet, hani şu iki ters bir düz yaptığın elişi.”

Noah bir kakhaha attı. “Dövme salonu esprini komik bulmuştum ama şu örgü lafı beni bitirdi.”

“Bunda komik bir şey mi var?” diye sordum, ses tonumun sertliğine kendim de şaşırmıştım.

Şaşkın şaşkın Lana bakıyordu. “Şey... yani... hayır. Ama burasını örgü şişlerinin şıkırtısıyla dolu olarak hayal etmekte zorlanıyorum.”

“Ben de bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamakta zorlanıyorum,” diye lafı yapıştırdım ve bir hışımla dükkândan fırladım.

Hiç düşünüp taşınmadan, kendimi Pelikan Emlak’ta buldum. Yirmi dakika sonra, elimde kalemle Ruth’un masasında oturmuş kira kontratını dikkatle inceliyordum. Gözlüklerimi düzeltip belki yüzüncü kez acaba doğru mu yapıyorum diye

sordum kendime. Yalnızca yeni bir maceraya yelken açmakla kalmayıp, maddi durumumu da ilelebet riske atıyor olabilirdim. Böylesine büyük bir adım atacağım için korkudan ödüm patlıyordu, ama ayaklarımdaki su toplamış kabarcıklarla kronik ağrılar bana önümüzdeki on yılı garsonluk yaparak geçiremeyeceğimi söylüyordu.

Ruth, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Bu kira kontratı ocak ayının on beşinden itibaren başlıyor. Ustalar o zamana kadar bütün tadilat işlerini bitirirler. Dükkân açmaya hazır bir yer bulduğun için çok şanslısın.”

Başımı salladım. İmzayı atarken, “Her şey usule uygun gibi görünüyor,” dedim, nikâh defterini imzalarken bile böylesine gerilmediğimi fark ettim.

Ruth gülümseyerek kâğıtları aldı ve fotokopi makinesinin yanına gitti. Bir süre sonra elinde fotokopilerle ve bir dizi parlak altın anahtarla geri döndü.

“Al bakalım. Şu andan itibaren istediğin zaman dükkânı ziyaret edebilirsin. Ustaların bitirmesi gereken ufak tefek işleri kaldı, o kadar.”

Metalin soğukluğunu avucumun içinde hissettim, ardından Ruth’un elini sıkmak üzere ayağa kalktım. “Çok teşekkür ederim. Kararımı verinceye kadar bana karşı çok sabırlıydın.”

“Benim için zevkti. Yeni işinde sana başarılar dilerim. İlk müşterin olmayı planlıyorum. Şimdiden Muffy’nin tüylerini biriktirmeye başladım bile. Öreceğim süveter için onun tüyleri biçilmiş kaftan.”

“Mutlaka beklerim,” diyerek kapıya yöneldim. “Kahve her zaman hazır olacak.”

İkinci Cadde'ye çıkıp serin aralık havasını içime çektim. Cennet Adası'nın vitrinini süsleyen kırmızı kadife fiyonklara bakınca Noel'e sadece bir hafta kaldığını ve bir ay içinde sokakta sıralanan esnafların arasına benim de katılacağımı fark ettim.

Anahtarları sıkı sıkı tutarak kitapçının önünde durdum ve dükkânıma baktım. Kıkırdarken daha dükkânın adını bile ne koyacağımı bilmediğimi anımsadım. Ustalar o günkü mesaiyi bitirmiş, kapıyı çekip çıkmışlardı. Sokağın karşısına geçtim, anahtarı kilitte döndürdüm ve içeri girdim. Günişığı uzun, Fransız kapılardan içeri doğru süzülerek tuğla duvarlara yansıdı.

"Seni daha bir saat önce de burada görmemiş miydim?"

Noah Hale bir kez daha kapının eşiğinde duruyordu. Ancak bu kez orası benim kapımın eşiğiydi. Sesindeki kibirli tonu fark etmiştim.

"Ah, evet, gördün," dedim ve biraz durakladım. "Artık bu dükkânın kiracısı olduğuma göre, beni burada daha sık görmeye alışsan iyi edersin."

Noah'nın şaşkın yüz ifadesini öfkeli bakışları takip etti. "Pardon? Korkarım yanlış yoldasın. Benim yarın sabah kira kontratını imzalamak üzere Gainesville'deki emlakçıyla randevum var."

"Sahi mi? O halde sen o emlakçıyla görüş de parasını hak etsin, çünkü adadaki emlakçıyı kendisinin de olası bir kiracısı olduğundan haberdar etmemiş. Gerçi artık çok da önemi yok." Kira kontratını çantamdan çıkarıp sayfaları yüzüne doğru salladım ve onu kapı dışarı ettim. Peşi sıra dışarı çıkıp

kapıyı kilitlediğimden emin olmak için bir kez daha kontrol ettikten sonra birkaç adım atıp arkamı döndüm. “Ne derler bilirsin, akıllı köprü arayınca dek deli suyu geçer. Sen hâlâ köprü aramaya devam et.”

Sonra arkama bile bakmadan İkinci Cadde’den pansiyona doğru yürümeye koyuldum.

Alison’ın dairesinde önümüzde birer kadeh şampanyayla otururken, gülmekten kırılıyordum. “İnanabiliyor musun? Seni gidi kibirli onun bunun çocuğu. Bir de gelmiş bana dükkânı kiralayacağını söylüyor. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

Alison’ın kahkahası da benimkinden aşağı kalmıyordu. Başını sallayarak, “Seninle ne kadar gurur duysam azdır, Syd,” dedi. “İşkadınları saffına sen de katıldın. Nihayet dişil enerjini keşfetme yoluna girdin.”

Eyalet polisi Stephen’ın kaza yaptığını bildirmek için Lexington’daki evime geldiğinde adeta donup kalmıştım. Şerif evi boşaltmam için tahliye celbiyle kapıma dayandığında ise bittiğimi düşünmüştüm. Cedar Key’e gelmenin, daha önce hiç çıkmadığım bir yolculuğun ilk adımı olduğunu şimdi anladım. Korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici bir yolculuk. Ama dişil enerjimin bütün bunlarla ne ilgisi olduğunu görmekte zorlanıyordum. “Bildiğim tek şey, hayatımın hiç bilmediğim yepyeni bir safhasına doğru çekiliyor olduğum.”

Ali kadehini benimkine tokuşturarak gülümsedi. “Aynen

öyle. Nihayet her şey sana daha anlamlı gelecek. Yeni işinde başarılı olmana içiyorum.”

Bir yudum aldıktan sonra, “Mağazanın adını düşündün mü?” diye sordu. “Peki ya çalışma saatlerin? Cook’s Kafe’de çalışmaya devam edecek misin?”

“Aklımda birkaç isim var ama tam karar vermedim. Kafede bir süre daha çalışmaya devam etmeliyim. Kirayı ödememe yardımcı olur. Zaten başlarda çok iş olacağını sanmam, o yüzden şimdilik dükkânı yalnızca öğleden sonra birkaç saatliğine açmayı düşünüyorum, kafedeki vardiyam bitince yani. Saat üçten altıya kadar mesela. Çarşamba ve perşembeleri sabahları da açabilirim.”

“Sana dinlenmek için bir tek pazar günleri kalıyor demek?”

Ensemi ovuşturup başımı salladım. “Başka seçeneğim varmış gibi görünmüyor.”

“Ah, neredeyse unuttuyordum. Postaneye uğradığımda, Sam sana üç kutu daha geldiğini söyledi. Müşterilerin eğirmen için biraz daha tüy gönde’di herhalde.”

Gülümsedim. “Lu sayesinde. Bana sahiden güç veriyor.”

Alison ağzına bir parça cips attı. “Sana demiştim. Dükkân açtığın iyice duyulduğunda, Gainesville’den bile adaya gelmeye başlayacaklar.”

O anda Twila Faye’in kaldırımdan, “Ben geldim,” diye seslendiğini duyduk. İçeri girince elindeki sepeti tezgâha bırakıp bana sarıldı. “Tebrikler. Senin adına çok sevindim.”

Twila Faye’in burada ne işi var diye düşünürken, “Teşekkür

ederim,” dedim. Alison bunun iki kişilik bir kutlama olacağını söylemişti.

Sonra Polly de Dora’yla birlikte mutfağa girip, “Merhaba,” dedi.

İkisi de cipslerle iyi gidecek birer kâse sos getirmişti.

Onlarla kucaklaşıp iyi dileklerini kabul ettikten sonra parmağımı Alison’a doğru sallayarak güldüm. “Bana yalan söyledin.”

“Biz ona beyaz yalan diyelim. Gidip bir şişe daha şampanya açayım. Burası biraz sıkışık ama birer sandalye çekip idare edin artık.”

Kadehleri kehribar rengi baloncuklarla dolunca dördü birden şerefime kadeh kaldırdı.

“En iyi arkadaşımın şerefine. O da benim kadar başarılı bir işkadını olur umarım.”

Diğerleri de gülerek, “Şeref,” diye bağırdı.

Başımı salladım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. “Teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız.”

Twila Faye gülerek balık ezmesi, kraker ve peynir tabaklarını masaya koydu. “Bu balık ezmesi Saren’den. O da seni tebrik etmemi söyledi, Sydney. Ama bu kızlar toplantısına Bayan Elly’yi neden davet etmediğinizi öğrenmek istedi.”

Alison, “Eh, çok basit,” dedi. “O evden hiç ayrılmıyor da ondan.”

“Çoğu zaman o hayaletin, Saren’in hayal ürünü olduğunu düşünüyorum. Ama itiraf edeyim, Saren’in beni aksine ikna ettiği de oluyor,” dedi Dora gülerken.

“Ne fark eder ki.” Polly bir avuç dolusu patlamış mısır aldı.

“Zavallı Saren çok yalnız, Bayan Elly de ona arkadaşlık ediyorsa ne âlâ.”

“Hey, Syd,” dedi Twila Faye, gözlerini kısıp öne doğru eğilirken. “Şu kiraladığın dükkân konusunda Noah Hale’in seninle ne alıp veremediği var?”

Bütün kafalar bana doğru döndü. “Ne olacak, kontrol budalası adamın teki,” diyerek omuz silktim.

Polly, “Olabilir,” dedi, “ama çok yakışıklı olduğu da bir gerçek.”

“O tiplerden hoşlanıyorsan tabii,” diye karşılık verdim.

“Nasıl bir tipmiş o?” diye sordu Dora.

“Şımarık ve istediğini elde etmeye alışkın türden. Ukala ve burnu havada, kendini ne zannediyorsa?”

Dora, “Haa, o tip demek,” diyerek başını salladı.

Twila Faye, “Peki şehir merkezinde başka bir dükkân kiralayacak mı acaba?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim, “umurumda da değil.”

Kadınların kaşlarını kaldırıp umut veren bir açıklama bekleyerek Alison’a baktıklarını gördüm.

“Güya, adadan ayrılıp St. Augustine’e yerleşecekmiş. Ama annesini bilirsiniz; Nellie, Noah’ı bunca yıldan sonra tekrar yanında bulmuşken onu bir daha kolay kolay bırakmaz bence. Hem kadın seksen dört yaşında, çok da sağlıklı sayılmaz. Noah da annesine karşı belli bir sorumluluk duyuyordur herhalde.”

Polly, “Evet, doğru,” dedi. “Elinden gelseydi Nellie onun Paris’e gitmek için adadan ayrılmasına da asla izin vermezdi.

O kadının her zaman iflah olmaz bir kontrol delisi olduğunu düşünmüştümdür.”

“Eh, bu da onun adadaki dükkânı kiralama işini neden savsakladığını açıklıyor,” dedi Ali. “Ama işi fazla uzatınca Syd onu iyi benzetti.”

Twila Faye yine, “Eee, adada kalıyor mu yani?” diye sordu.

Ali başını salladı. “Evet, sanırım kalıyor. Yenilenen bir başka dükkânı tuttuğunu duydum.”

Tepkimi görmek için kafaların yine bana döndüğünü hissedebiliyordum, ama bakışlarımı yere indirip bir parça peynir aldım ve hiç ses çıkarmadım.”

Dokuz

Gözlerimi açınca bakışlarım yatak odasının duvarında asılı olan takvime takıldı. Şimdiden ayın beşi olmuş bile. Etrafıma bakındığımda yatağına kıvrılmış haldeki Lilly'yi gördüm, hâlâ uyuyordu. Tree House'un ikinci katındaki daireye taşınalı bir haftayı geçmişti. Lilly'yle benim yeni yuvamıza alışmamış uzun sürmedi. Yalnızca üç odası olabilirdi ama ana konuttaki daracak odalarla kıyaslandığında Tac Mahal gibiydi.

Esneyip gerindim. Yatağın başucundaki saat sabahın 05.30'unu gösteriyordu. Kafedeki iş günlerimin dışında bile vücudum erken kalkmaya alışmıştı. Başımın altındaki yastığı kabartıp bütün günün bana ait olduğu gerçeğinin tadını çıkardım. Su sesi dikkatimi çekip de pencereye baktığımda dışarıyı sular seller götürdüğünü fark ettim. Yalnızca yağmur yağmıyor, rüzgâr da uluyordu.

İçim rahat bir şekilde gülümsedim. Zor aylar geçirmiştım ama artık işler yoluna giriyor gibiydi. Geleceği belirsiz dul bir kadın için ne kadar yoluna girebilirse o kadar tabii.

Bir bilgisayar sipariş etmiştim, Ruth onun dükkkâna teslim edilebileceğini söylemişti. Hem de dükkkânı resmi olarak kiralamama daha on gün olmasına rağmen. Dora, garajında örümcek bağladığını söylediği çok hoş antika bir masayı almam için ısrar etmişti, tam hayalimdeki gibiydi. Ayrıca bana bir tane de maun rengi deri kaplı bir döner sandalye bulunca kendimi iş kadını gibi hissetmiştim. Dükkkânda yalnızca üç parça eşya vardı ama bu da iyi bir başlangıç sayılırdı.

Sonra postayla sipariş alabileceğim bir internet sitesi kurarak kendimi şaşırttım. Artık müşterilerimle ilgili bütün bilgilerin kaydını tutabilecektim. Evet, kendimle gurur duyuyordum. Yünleri koyacağım ahşap gözleri yaptırmak için bir usta bile tuttum. En güzeli de, bir American Express kart alıp bir miktar yünle diğer örgü malzemelerini sipariş ettim.

Kolumda ıslak, ısrarlı öpücükler hissettim. “Selam, Lilly. Evet, saat altıya geliyor. Artık kalkmamız gerek sanırım. Bugün dışarıdaki havadan pek hoşlanmayacaksınız.”

Üzerime kalın bir şeyler geçirdikten sonra merdivenlerden aşağı inip dışarı çıktık. Koca bir şemsiyeyi üstüme siper etmeye çalıştım ama işe yaramadı. Rüzgârın şiddetiyle şemsiye bir anda ters yüz oluverdi. Lilly çabucak çışını yaptıktan sonra hızla ana binanın mutfağına doğru koştuk.

Ali, “Günaydın,” diyerek bizi selamladı. “Görünüşe bakılırsa adadaki ilk tropik fırtınanla karşılaşmışsın.”

Kendime bir fincan kahve aldım. “Sahi mi? Ne kadar kötü peki?”

“Yılın bu zamanında kasırğa kopmaz. Ama hava tahmin-

lerine göre önümüzdeki birkaç gün sağanak yağmur ve rüzgâr kesilmeyecek.”

“Bu beni pek etkilemez sanırım. Bütün günü dükkânda, bilgisayar başında çalışarak geçirmeyi planlıyorum.”

“Dün telefon hattın açıldı mı?”

“Evet. Yeniden kendime ait bir telefonumun olması çok güzel. Hatta dün Monica’yı bile aradım.”

“Yaa. Ufaklık nasılmış bakalım?”

Gülümsedim. “Dükkân açtığım gerçeğini biraz daha kabullenmiş gibi. Buna pek bayılmasa da en azından hata yaptığımı söyleyip beni deli etmiyor.”

“Belki de nihayet annesinin o kadar da umutsuz vaka olmadığını anlamaya başlamıştır. Hiç taviz verme, Syd. Bu senin hayatın, bunun aksini düşündürmesine sakın izin verme.”

Ali’nin haklı olduğunu biliyordum ama Monica’yı karşıma almak istemiyordum, o yüzden ona karşı ılımlı davranmayı öğrenmiştim.

“Az kalsın unutuyordum. Carrie diye bir kadın... Soyadını hatırlamıyorum. Her neyse, dün ben dükkândayken bu kadın geldi. Yaşlı ama çok hoş bir kadın. Daha geleli beş dakika geçmeden bir yerden beni tanıdığını söylemesin mi. Bu iş gittikçe tuhaflaşıyor. Bu adada bir ikizim var da benim mi haberim yok?”

Alison hiçbir şey söylemeden portakalları sıkmaya devam etti.

Tüylerim diken diken oldu. “Ali? Dediğimi duymadın mı?”

Arkasını dönüp ellerini havluya kurularak yüzüme baktı.

“Evet, duydum.” Derin derin iç çekti. “Hayır, burada bir ikizin olduğunu sanmıyorum, ama... bunu ne zaman fark ettiğimi bilmiyorum da, Sybile’la aranda dikkat çekici bir benzerlik var.”

Sırtımdan soğuk terler boşandı. “Ne diyorsun sen?”

“Bilmiyorum. Sesli düşünüyordum sanırım. İyi ama sen Sybile’ı görmedin mi? Ona iyice baktın mı? Az da olsa bir benzerlik sezmedin mi? Özellikle de gözlerde?”

Sybile’la bir kez Cook’s Kafe’de yüz yüze gelmiştim. Koyu renk camlı gözlüğünü çıkardığı o kısacık anda bir şeyler hissetmiştim. Sanki onu önceden tanıyormuşum ya da daha önce tanışmışız gibi bir histi, kafama şimdi dank ediyordu.

“Sence benziyor muyuz? Sence Sybile Bowden benim annem olabilir mi yani? Delirdin mi sen?”

Ali arkasını dönüp portakal sıkmaya koyuldu. “Biliyorum,” dedi yavaşça. “Sen bana kulak asma. Yani... bence milyonda bir olasılık varsa, bunun olasılığı trilyonda birdir.”

Nedenini bilemiyordum ama öfkeliydim. “Muhtemelen ondan da azdır. Bu sahidenden delilik. Hem annem olsaydı bunu anlamaz mıydım sence? Aynı DNA’yı paylaştığımızı, onun kanının damarlarımda aktığını hissetmez miydım? O kadına katlanamıyorum. O kaba ve zalim biri, bana benzeyen bir yanı da yok.”

Bir yandan şemsiyeme, bir yandan da Lilly’nin tasmaına sahip olmaya çalışarak dükkânın kapısını açtım, içeriye kendimi zor atmıştım.

Saçımdaki damlalar yere süzülüyordu. “Off,” dedim, “Tropik fırtınalar konusunda şaka yapmıyorlarmış. Sahiden çok berbat oluyormuş.”

Tasmasını çıkardığımda Lilly hemen köşedeki yatağına kıvrılıverdi. Benimle dükkâna gelmeyi seviyordu. Belki de bu, bana olduğu kadar ona da bir amaca ait olma duygusu veriyordu. Kahve makinesini çalıştırdım, kahveyi ölçüp suyu içine boşalttım ve bilgisayarı açtım.

Hiçbir şey olmadı. Ekran simsiyahtı. Hımm. Yerimden kalkıp fişleri kontrol ettim. Sonra elektriğin kesilmiş olabileceğini düşündüm ama kesilmemişti. Yirmi dakika boşu boşuna uğraştıktan sonra pes edip Ali’yi aradım.

“Ekran tamamen kapkara mı?” diye sordu.

“Evet, bu sahiden çok garip çünkü dün gayet güzel çalışıyordu.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum hayatım ama sanırım bilgisayarın çökmüş. Ama merak etme. Sende kurulum CD’si var, değil mi?”

Çökmüş mü? CD mi? Neden bahsediyordu bu böyle?

“Nasıl bir CD?”

“Önemli bilgilerin yedeğini almışsındır herhalde, değil mi?”

“Hayır,” dedim yavaşça, yapmam gereken bir şeyi atladığım kafama dank etmişti. Of, Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmişim ki?

“Hayır,” dedi Ali. “Şey, bir bakalım. Neden kapatıp açmayı denemiyorsun? Fişini çıkar. Sonra takıp tekrar çalıştır. Bazen bilgisayarların saçma sapan küçük hataları oluyor. Belki de

hava durumuyla falan ilgili bir şeydir, tekrar başlatınca düzgün çalışır.”

Ali neden bu talimatları verirken pek de iyimser konuşmuyordu acaba?

“Yoo, olamaz,” dedim. “Mahvoldum ben. Bütün müşterilerimin iletişim bilgilerini kaybedersem ne yaparım? Kimin ne sipariş ettiğini, nereye gönderilmesini istediğini hiç bilmiyorum.”

Bir anda gözlerimden boşanan yaşlar klavyeye damlamaya başlamıştı.

“Tanrım, Syd. Oraya gelmemi ister misin? Belki bir yolunu bulurum?”

Durumun vahameti karşısında aval aval bakarak, “Hayır,” dedim. “Bu kahrolası şeyden medet ummamam gerektiğini bilmeliydim. Eski moda usulle kayıt tutsaydım daha iyi olurdu. Kalem, kâğıt neyime yetmedi ki. Hayır, siz bugün Paul’le Gainesville’e gidecektiniz. Ben hallederim. Sağ ol.”

Evet, hallederim, diye düşünüp telefonu kapattım. Şimdi ne olacaktı? Başımı sallayıp masadan kalktım. Lilly oturduğu yerden meraklı gözlerle bana bakıyordu.

“Sana bakabilmem adeta bir mucize. Ne sanıyordum ki? Bir iş kurup yürütebileceğimi mi? Her şeyle Stephen’ın ilgilenmesine şaşmamalı; o da bana güvenmiyordu herhalde.”

Bilgisayarla bir saat kadar uğraştıktan sonra pes ettim. Bu makinenin tekrar hayata dönmesinin bir yolu yoktu. Derin bir nefes aldım. Saat 13.00 olmuştu. Postane yemek tatilinden sonra açılacaktı. Yemek demişken, karnımın guruldadığını o ana dek fark etmemiştim.

Yanımda getirdiğim sandviçi kemirerek Lilly'ye bir bisküvi verdim. Sandviçim bitince postaneye gitmeye karar verdim. Belki yeni siparişler gelmiştir, en azından onların adını, adresini öğrenirim diye düşündüm.

Tam çıkmak üzereyken telefon çaldı. En profesyonel sesimle "Neşeli Düğümler" diye açtım. Dükkân adının seçimiyle ilgili her gün bir sürü övgü alıyordum. Bunun gibi bir örgü ve eğirme mağazası için mükemmel bir isim olmakla kalmayıp, kendi hayatımla ilgili de harika bir metafor olduğunu düşünüyordum.

Karşı taraftan Jeremy Wilkinson'ın sesini duydum.

"Bayan Sydney, sizi tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama Bay Hale belki fikrinizi değiştirirsiniz diye sizi son bir kez aramam için ısrar etti. Kira kontratınız on gün sonra başlıyor. Bildiğiniz gibi, o zamana kadar kiralayacak başka yerler de çıkacaktır. Kararınızı tekrar gözden geçiremez misiniz?"

Jeremy'nin söylediklerini dinlerken artık sabrımın taşmak üzere olduğunu fark ettim. İçimden yükselen öfkeyi bastırmak için derin bir nefes aldım. "Bak Jeremy, bu işte bir suçun olmadığı biliyorum ama zamanlaman çok yanlış. Hem Noah'nın sırf sülalesi yüzyıllardır bu adada yaşıyor diye adadaki nüfuzunu kullanarak üstüme gelmesinden bıktım usandım. Sahip olduğu bunca saygınlık ve parayla dünyanın her yerinde bir galeri açabilir. Peki o halde bu lanet olası adamın benim dükkânımla ne alıp veremediği var?"

Jeremy'nin boğazını temizlediğini duydum.

"Evet, hislerinizi anlıyorum, Bayan Sydney. Ama onun tek derdi, o dükkânın çok güzel ışık alması."

“Işık alması öyle mi?” Yine mi bu aptal konuya geldik?

“Korkarım öyle. Sizin dükkânın köşesinin doğal ışığı mükemmel, bu yüzden tablolarının güzelliğini daha da öne çıkaracak tek yer orası. Bay Hale diğer dükkânların buna elverişli olmayacağını düşünüyor.”

“Eh, sağlık olsun, bu çok da büyük bir sorun değil. Tek istediğim şey rahat bırakılmak. Benim adıma Bay Hale’e söyleyin, eğer bu işin peşini bırakmamakta ısrar ederse kendisine taciz davası açmayı düşüneneceğim. Kararımı değiştirmeye de başka bir yere taşınmaya da hiç niyetim yok. Hoşça kal, Jeremy.”

Telefonu öyle sert kapattım ki onu kırdığımdan neredeyse emindim.

Ellerimi belime koyup Lilly’ye doğru bağırdım. “Canı cehenneme. Ne cüretle beni yıldırmaya çalışıyor ki. Sevsinler. O Hale ise ben de Webster’ım.”

Postaneye gitmek üzere dışarı çıkıncaya kadar her taraf su içinde kalmıştı. Kapkara gökyüzüne bakınca, belki de bana gelen koliyi olduğu yerde bıraksam daha iyi olur diye düşündüm. Rüzgâr meşe ağaçlarını bütün gücüyle dövüyordu. Sokağın karşısındaki palmiye ağaçları adeta iki büklüm olmuşlardı. Sokakta ne bir yaya ne de araba kullanan birisi vardı.

Kutuyu çenemin altına sıkıştırıp, şemsiyeyi dengede tutmaya çalışarak hızla geri dönmeyi düşündüm.

“Lanet olsun,” dedim ve kutuyu düşürmeden tutacağım diye adeta hokkabazlık yaparak koşa koşa dükkâna vardım.

Kapının üstündeki tenteye şükrederek, kutuyu yere bırakıp kotumun cebinde anahtarları aramaya koyuldum. Lilly camın

diğer tarafında durmuş kuyruk sallıyordu. Öfkeden aceleyle dükkândan çıkıp anahtarları masanın üzerinde bıraktığını fark edince paniğe kapıldım.

“Ah, işte bu harika,” diye hayıflanırken, Lilly de acıklı acıklı inlemeye başladı.

Dairemde yedek anahtarlar vardı ama şimdi de bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sokağa varıncaya dek sı-rılıslam olurdum. Islak kazağım üstüme yapışıp beni tir tir titretmeye başlamıştı bile. Ne yapacağımı düşünerek sağa sola bakınırken, şemsiyesinin altına sığınan Noah Hale’in yanıma doğru geldiğini gördüm.

“Tanrım,” diye söylendim. “Bir bu eksikti.”

“Bir sorun mu var?”

Sesinde yine aynı alaycı ton vardı.

“Ah, hayır,” dedim, daha fazla ıslanmamak için binaya iyice yaklaşarak. “Yok bir şey.”

Gülüğü bütün yüzünü kapladı. “Hımm, görünüşe bakılırsa dışarıda kalmışsın.”

Kahretsin, neden böyle seksi bir gülüşü vardı ki? Lilly’nin iniltisi artık basbayağı havlamaya dönüşmüştü.

Kapı aralığından, “Şşşt,” diye bağırdım. “Aslında, anahtarlarımı içeride bırakmışım.” Az önce tir tir titrerken, şimdi sırtımdan ter boşanıyordu. “Ama bir şekilde hallederim,” dedim, kendimden emin bir tavır tavrıla.

“Yanında yedek anahtarın var o zaman?”

Adamın her yanından kendini beğenmişlik akıyordu, bundan emindim.

Lilly kapıya atlayıp duruyor, dikkat çekmeye çalışıyordu. “Tamam, kızım. Kapıyı şimdi açacağım.” Ellerimi ıslak saçlarımın arasından geçirerek Noah’nın yüzüne baktım. “Hayır, yedek anahtarlar yanımda değil. Dairemde. Ben de şimdi onları almaya gidiyordum zaten.”

“Bahse girerim buraya yürüyerek geldiğin için aracın falan da yoktur.” Yanıt beklemeden, “Hadi,” dedi, “seni arabamla bırakayım.”

İki kere lanet olsun, diye düşündüm. “Hayır, gerek yok. Yine de teşekkürler.”

Noah omuz silkip sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı. “Peki, sen bilirsin.”

Gururumu ayaklar altına alıp arkasından seslendim, “Şey, aslında sana zahmet olmayacaksa...”

Arkasını döndüğünde yüzünde yine o seksi gülüşü belirmişti. “Burada bekle. Gidip arabamı getireyim.”

Birkaç dakika sonra Noah siyah Lexus’uyla göründü.

Yan koltuğa oturdum ama bir şey demedim.

“Birkaç haftaya galeriyi açıyorum,” dedi.

“Yaa, dükkânı buldun demek? Umarım orada mutlu olursun.”

“Senin dükkânındaki kadar mutlu olacağımı sanmıyorum ama idare eder. Senin işler ne âlemde?”

“Fena değil. Sağ ol.”

Noah kıkırdadı. “Pek fazla konuşmayan kadınlardansın, değil mi?”

“Canım istemiyorsa, evet, öyleyim.”

Arabayı Üçüncü Cadde'ye doğru sürdü ve pansiyonun yakınlarında bir yere park etti. "Hadi gidip anahtarlarını al. Ben burada bekliyorum."

"Hayır, buna hiç gerek yok. Ali'nin golf arabasını alırım." Bunu söyler söylemez, golf arabasının tamir için Ocala'da olduğunu hatırladım.

"Peki."

Arabadan inmeye yeltenmediğimi görünce Noah yan koltuktan bana doğru baktı.

"Şey... Şimdi hatırladım, golf arabası burada değildi. Tamire gittimişti."

"Gidip anahtarlarını al," diye yineledi sırtarak, "bekliyorum."

Tek kelime etmeden arabadan fırladım, yağmurun altında bahçeye doğru koşup daireme giden basamakları çıktım. İçeri girince bütün ıslaklık dışarıda kalıverdi. Hemen banyoya koşup bir havlu kaptım ve saçlarımı kurulayıp yatak odasına geçtim. Çekmeceyi açıp yedek anahtarları buldum. Derin bir nefes alıp odanın ortasında durduğumda aynadaki yansıma gözüme takıldı.

"Oh, işte bu harika," diyerek aynaya doğru yanaşım. "Ondan hoşlansaydın bile, senin gibi sıırıslıklam ıslanıp sıçıana dönmüş biriyle ilgilenmesinin imkânı yok."

Makyaj masamın üzerinden rujumu kapıp dudaklarıma biraz renk verdim. Islak kazağımdan kurtulup üstüme kuru bir hırka geçirdim. Daha sonra şemsiyemi alıp hızla arabaya doğru koşmaya başladım.

"Bakıyorum da bu kez hazırlıklısın," dedi Noah, şemsiyeyi işaret ederek.

“Diğer şemsiyem dükkânda kilitli kalmıştı,” diye karşılık verdim gıcık bir ifadeyle.

“Hımm, orada pek bir işe yaramadığı kesin.”

Birkaç dakika sonra arabayı dükkânın önüne park ediyordu. Kapı koluna uzanıp ona doğru döndüm. “Bıraktığın için teşekkürler.”

“Benim için zevkti. Ama en iyisi bir dahaki sefere o anahtarları boynuna bağla da yine içeride unutma.”

Ne cüretle benimle bir çocukmuşum gibi konuşuyor, diye düşünüp kapıyı hızla suratına çarptım.

On

Bilgisayarımla ilgili sorunun bir felaket olduğunu düşünsem de, ertesi sabah dükkânında karşılaştığım durumun yanında bu deve de kulak kalacaktı.

Rüzgârın şiddeti biraz hafiflemişti ancak yağmur adayı sular altında bırakmaya devam ediyordu. Dükkânda her şey yolunda görünüyordu. Ta ki arka odaya girip ayakkabılarım ıslanincaya kadar.

“Bu da ne!” Yere bakınca bir de ne göreyim, su seviyesi yaklaşık beş santime ulaşmış. Yeni yün siparişimin üç kutusu yerde duruyordu, muhtemelen yünlerin hepsi sular içinde kalmıştı.

Önümdeki küçük gölete bakarak, “Olamaz, hayır,” dedim. “Stoklarım mahvoldu.”

Birisinin, “Merhaba,” dediğini duydum. Arkamı döndüğümde Eudora Foster’ın dükkâna girdiğini gördüm. “Postanedeydim de bir uğrayayım dedim, sakıncası yoktur umarım.”

“Kolluklarını da getirdin mi?”

Kapı aralığında bakan Dora şok oldu. “Aman Tanrım. Her yeri su basmış. Sağanak yağmur yüzünden maalesef çarşıdaki dükkânların çoğunu su basar. Kimse sana yerde bir şey bırakmamani söylemedi mi?”

“Bunu tahmin etmeliydim. Duvar raflarım yapılıncaya kadar yünlerimin burada emniyette olacağını sanmıştım. Belli ki yanlışmışım.”

Dora, “Endişelenme,” dedi ve köşedeki süpürgeyi alıp arka kapıyı açtı. “Bu sudan hemen kurtulacağız.”

Yardımsaverliği karşısında şaşırmışım. “Çok naziksin, ama sana zahmet vermek istemem.”

“Ne zahmeti? Sende şu kuru-sulu elektrik süpürgelerinden yoktur herhalde? Bu çalı süpürgesinden daha etkili olurdu.”

Başımı salladım. Elektrik süpürgesi bir yana, bende iş kuracak donanım bile yoktu galiba.

“Buradaki bütün esnaflarda birer tane vardır, gidip kitapçıdakini ödünç alayım.”

Ben itiraz bile edemeden, dışarı fırlayıp yola koyulmuştu bile.

Çalı süpürgesini alıp suyu kapı dışarı süpürmeye devam ettim ama pek bir işe yaramıyordu. O yüzden bir kutuyu basamaktan aşağı sürükleyip diğer odaya koydum. Suyun içeri yayılmasını önleyen de o basamak olmuştu zaten.

Kutuyu açıp üstteki yün yığınının kuru olduğunu görünce heyecanlandım. Şans işte. Çileleri dikkatlice kutudan çıkartıp masanın üzerine yerleştirdim. Yirmi dörtlük kutudan yarısını sağ salim kurtarabilmişim. Geri kalan on iki çile ya çöpe gidecekti ya da kuruduktan sonra onları indirimli satacaktım.

Dora'nın neşeyle, "Biz geldik," diyen sesini duydum. Arkasında elektrik süpürgesi taşıyan orta yaşlı bir adamla birlikte dükkâna girdi. "Tom'la tanışmış mıydın?"

"Hayır, tanışmamıştım. Yardımınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Adeta hayatımı kurtardınız."

"Şey, yardım edebildiğime sevindim. Ama ileride kullanmak üzere siz de bunlardan bir tane alsanız iyi edersiniz," dedi, aletin fişini duvardaki prize takarken. "Sağanak yağmur çarşındaki dükkânlara sızmanın her zaman bir yolunu bulur."

İşte buna kalıbımı basabilirdim.

Mucizevi makine suların icabına bakarken Dora, "Yünler ne âlemde?" diye sordu.

"Aslında, durum korktuğum kadar kötü değilmiş. En üsttekiler ıslanmamış, ıslananları da herhalde kuruyunca indirimli satarım. Tanrı'ya şükür ki bu kutuda alpakalar ve kaşmirler değil de bukle yünlerim vardı."

Tom arka odamı kuruturken, Dora da kalan kutuları boşaltmama yardım etti.

İşimiz bittiğinde başımı salladım. "Size nasıl teşekkür edeceğimi sahiden bilmiyorum. Dora, pratik zekâna şapka çıkarıyorum."

Tom, "Kendinize bir tane alana dek süpürgeye ihtiyacınız olursa haber verin," diyerek dışarı çıktı.

Dora, "Ben de artık gitsem iyi olacak," dedi.

"Dur biraz," dedim. Aklıma bir şey gelmişti. "Sana teşekkür etmek için sahiden bir şeyler yapmak istiyorum. Akşam yemeği.

İzin ver de sana güzel bir yemek pişireyim. Hem artık kendi dairem ve mutfağım da var.”

“Yok canım. Ne gerek var. Ama yine de çok nazıksın.”

“Ciddiyim. Yalnız yaşıyorsun. Yarın akşam birlikte yiyelim. İkimize yemek hazırlayayım.”

Dora bir an durakladıktan sonra, “Şey... bu çok hoş olur. Seve seve gelirim,” dedi.

“Harika. Nerede yaşadığımı biliyorsun. Yedi diyelim.”

Dora’yı yemeğe çağırmamın gizli bir nedeni daha vardı. O Sybile’in kız kardeşıydi. Belki bu kadın hakkında daha fazlasını öğrenirim diye düşünüyordum.

Ali, Lucille Grayson’ı aramamı söyledi. Müşterilerimin çoğu onun aracılığıyla bana ulaşmışlardı. Yani Lucille siparişleri kimlerin verdiğini bilebilirdi.

Telefonu kapatırken Ali, “Sence işe yarayacak mı?” diye sordu.

“Eh, en azından bir başlangıç olur. Lu bütün arkadaşlarıyla konuşup kimin sipariş verdiğini öğrenecek. Siparişleri ellerine ulaşımayanlar da beni ararlar herhalde. Ben de onlara ne kadar gerzek olduğumu açıklayacağım.”

Ali güldü. “Tamam, o zaman şimdi bana Dora’yı yarın akşam yemeğe davet etmenin altındaki hikâyeyi anlat bakalım.”

Ona dükkândaki son fiyaskodan ve Dora’yla Tom’un yardımından bahsettim.

“Eh, yani Dora aradaki boşlukları doldurup Sybile konusundaki şüphelerimizde haklı olup olmadığımızı anlamamızı

sağlayabilir. Her şey, onun sırlarının ne kadarını seninle paylaşmaya istekli olduğuna bağlı.”

Dora’ya, “Ekmekler pişerken biz de birer kadeh şarap içelim,” dedim ve bir şişe Pinot Grigio açtım.

Dora masaya oturup gülümsedi. “Marin de senden hoşlanır. Bana onu anımsatıyorsun.”

Ne bakımdan acaba, diye düşündüm. “Onunla tanışmayı çok isterim. Bu aralar seni ziyaret etmeyi planlıyor mu?”

“Gelecek ay bir hafta sonunu benimle geçirecek. Yalnız başına gelecek. Yılda birkaç kez baş başa kalmamızı seviyor. Buna ‘kızlar günü’ diyor.”

Gülümsedim. “Çok hoş olmalı. Anne-kız zamanı. Ölmeden önce ben de annemle çok fazla vakit geçirirdim. Monica küçükken, yemeğe ya da alışverişe giderdik. Kızlar günü güzeldir.”

“Evlatlık olmana rağmen annenle özel bir ilişkin varmış gibi görünüyor.”

“Evet, vardı. Beni evlat edindiklerinde üç haftalıkmışım, yani bildiğim tek ebeveynlerim onlardı. Genç kızlığımda bana evlatlık olduğumu söylediler.”

“Bu seni rahatsız etti mi?”

“Pek sayılmaz. Bana kendimi özel hissettirdiler; yalnızca istendiğimi değil, seçildiğimi de hissettirdiler.”

“Evlat edinilenlerin gerçek annelerini aramalarının doğal olduğunu duymuştum. Sen hiç anneni bulmaya kalkmadın mı?”

Dora'nın yüzüne baktım ancak ifadesinden rengi belli olmuyordu. "Aslında, bundan kısa bir süre önce onu tekrar aramaya karar verdim."

"Tekrar mı?"

"Evet, Monica doğduğunda beni dünyaya getiren kadına karşı çok kuvvetli bir merakım vardı. Ama arama konusunda çok fazla çaba gösteremedim. Şimdi evlat edinilenlerin gerçek ebeveynlerini bulmasına yardım eden bir organizasyona kaydoldum."

Dora hiç sesini çıkarmadan masa örtüsünün ucunu düzeltti.

Ayağa kalkıp ekmekleri fırından çıkardım. Ardından pişirdiğim yahniyi parlak seramik kâselere boşalttım. Salata tabaklarını da masaya koyduktan sonra Dora'nın yanına oturdum.

"Bu harika görünüyor," deyip yemeğinden bir lokma aldı.

"Hımm, çok güzel olmuş. Bana tarifini verirsin artık."

"Teşekkürler, yapımı çok kolay zaten. Güveçte bütün gün pişiriyorsun."

Dora yemeğe devam ederken sorduğu soruyla beni şaşırttı.

"Gerçek anneni bulursan ne yapacağını düşündün mü?"

Ekmeğime tereyağı sürdüm. "Ne yapacağımı mı?"

"Yani, mesela onunla tanışmak ister misin? Ya hayalindeki gibi biri çıkmazsa? Hayal kırıklığına uğramaz mısın?"

"Aslında, onun hakkında pek önyargılı olduğumu söyleyemem. Çok fazla bir araştırma da yapmadım, o yüzden sadece onu merak ediyorum diyelim."

"Seni evlatlık verdiği için ona kızgın değil misin?"

Bana budala diyebilirsiniz ama çoğu insan Dora'nın sorduğu

bu sorulara maruz kalmak istemezdi diye düşünmeye başlamıştım artık. Ama başımı sallayıp cevap verdim. “Hayır, nendense onun hiç evlenmemiş olduğunu ve 1955 yılında genç bir kız için zor bir durumda kaldığını düşünmüşümdür. Artık ben de bir kız çocuğu sahibi, yetişkin bir kadını. Bu yüzden düşünebildiğim tek şey, çocuğundan ayrılmanın onun için ne kadar büyük bir yıkım olduğu. O, yapabileceği en doğal şeyi yapmış, öyle değil mi?”

Dora başını salladı. “Evet, bence de öyle. Bence her kadının çocuğundan feragat etmesinin altında bambaşka sebepler yatıyordur. Onun acısını ancak çeken bilir.”

“Bence bu kararı verebilmek muazzam bir cesaret istiyor, yani anne de cesaretini sevgiden alıyor olmalı.”

“Çocuğa duyduğu sevgiden mi?”

“Evet, bir anne ancak çocuğunu çok sevdiği ve ona daha iyi bir gelecek sağlayabilmek için ondan feragat edebilir.” Dora peçeteyle ağzını silerek, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Ya senin kızın... ilişkiniz nasıl?”

Pls pis sıırttım. “Bu, gününe göre değişiyor. Aslında idare ediyoruz ama Monica çok bencil bir kız. Sanırım biraz da benim yüzümden böyle oldu, tek çocuk olduğu için galiba. Babasını kaybedinceye kadar aramız fena sayılmazdı, ama sanırım şimdi bütün hincını benden alıyor.” Bir yudum şarap içmek için durakladım. “Daha bağımsız ve güçlü bir kadın olsaydım, babasını kumar bağımlılığından kurtarabilirdim diye düşünüyör.”

“Hımm, anlıyorum. Çocuklar bazen her şeyi sadece kendi

gözlerinden görüyorlar. Marin’le ben de benzer şeyler yaşadık. Anneler ile kızları arasında çok gizemli bir ilişki oluyor galiba.”

“Peki ya sen, Dora? Otuzlu ve kırklı yıllarda bu adada yaşamak nasıl bir şeydi?”

Sorduğum soruyla birlikte gülüşü tüm yüzünü kapladı. “Adanın bir çocuğun dünyada büyüyebileceği en iyi yer olduğunu düşünürdüm, ama aslında her şeyden bayağı soyutlanmıştık. Büyük şehirlerdeki çocukların imkânlarına sahip değildik. Yine de onların anlayamayacağı türden başka eğlencelerimiz vardı. Vaktimizin çoğunu deniz kenarında geçirirdik; tekneye binerdik, balık tutardık, yengeç yakalardık. Güvenlik endişemiz yoktu, o yüzden okuldan sonra ya da yaz tatilinde bütün gün sağda solda koşturup dururduk. Tabii, adada herkes birbirini tanırdı, yani çocuklar pek fazla yaramazlık yapmazlardı. Yapsalar da onlar daha evlerine varmadan, yaramazlıklarının annelerinin kulağına gideceğini bilirlerdi.”

Güldüm. “Evet, küçük yerlerin olayı bu herhalde. Sen ve Sybile burada büyümeyi sevdiniz yani?”

Dora cevap verirken biraz durakladı. “Ben sevdim ama aynısını Sybile için söyleyebileceğimden emin değilim. Pek fazla bir şeyimiz yoktu, ama o zamanlar herkes yoksuldu zaten. Kıyafetlerimiz konu komşudan sağlanırdı, yeni bir şey alınması başlı başına bir olaydı. Sybile on iki yaşına geldiğinde bundan çok rahatsız oldu. Sanırım on sekizine girer girmez adadan ayrılma kararını da o günlerde aldı. Babam ona sürekli boş hayaller kurduğunu söylerdi. O zamanlar lakabı Sindirella idi.” Dora başını salladı. “Ama Sybile her zaman bildiğini okurdu. Liseden mezun olduğu haziran ayında adadan ayrıldı. Meğer

para biriktirip gitmek için beş yıl boyunca balıkhanelerde ve ufak tefek başka işlerde çalışmış.”

Derin bir nefes aldım. “Ama ne pahasına olursa olsun, sonunda başarmış. Aradığı mutluluğu buldu o halde.”

“Ondan da pek emin değilim. Belki kendince mutluluğu bulmuştur. Onu yargılamak bana düşmez.”

Dora’nın sofrayı kaldırma konusundaki yardım teklifini geri çevirip masayı toplamaya başladım.

“Tatlı olarak yulafli kurabiyemiz var, ama övgüleri ben kabul edemem. Onları benim için Alison yaptı.”

“Olamaz, hayır. Ben tıka basa doydum. Harika bir yemektir, Sydney. En kısa zamanda ben de seni evimde ağırlamak isterim.”

“Çok sevinirim. Çay alır mısın?”

“Böyle güzel bir yemeğin üzerine harika olur.”

Adaya taşındığımdan beri ilk kez uykuya dalmakta zorlandım. Kafamın içi düşüncelerle doluydu. İşimi istediğim gibi idare edebilecek miydim? Daha da önemlisi, bu iş benim için yeterli bir gelir kaynağı olacak mıydı?

Ve Sybille. Dora’nın bana anlattıklarını dikkate alırsam, onun benim gerçek annem olduğuna dair pek fazla kanıtım olmadığı belliydi. Aslında tarihler uyuşuyordu, ama onun dışında hiçbir alakamız yoktu.

Onca düşüncenin arasında bir de Noah Hale’in yüzü gözümün önüne geliyordu. Onda bana bu kadar çekici gelen neydi? Yakışıklı olduğu kesindi. Dürüst olmam gerekirse, ara-

mızda bir çekim olduğunu itiraf etmeliydim. Hatta söylediği bazı sözler sanki benimle flört ettiğini gösterir gibiydi, ama otuz yıldır flörtle falan işim olmadığı için aradaki farkı anladığımdan çok da emin değildim.

On Bir

Birkaç gün sonra Ali'ye, "Dora'dan pek bir şey öğrenemedim," dedim.

"Aslında ben de sana bir şey söylemeyecektim, ama bu iş gittikçe tuhaflaşıyor."

Şezlongumda doğrulup, "Ne oldu?" diye sordum.

"Geçen gün postanede Bayan Sophie'ye rastladım. Geçenlerde kafede seninle tanıştığını söyledi."

Son zamanlarda pek çok farklı insanla tanışıyordum, hepsini akılda tutmak gitgide güçleşiyordu.

"Bana Sybile Bowden'la aranızdaki benzerliği unutamadığını söyledi ve onun yeğeni falan olup olmadığını sordu."

"Ciddi misin?" Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Sence de ona o kadar çok benziyor muyum?"

"Görünürde sanıldığı kadar büyük bir benzerlik yok. Ama dediğim gibi, ben benzerliği gözlerinizden anlıyorum."

Başımı salladım. "Kendimi bir bilim-kurgu filminin içinde yaşıyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Bu gerçek olsa bile, o zaman da inanmam ya neyse, ne olacak yani? Sybile'a

gidip, 'Merhaba, sen benim annem misin?' diye soracak halim yok herhalde. Çok saçma olmaz mı? O kadından hoşlanmıyorum bile. Belki de gerçeği öğrenmek istemiyordumdur."

Ali başını salladı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Ama eski bir Latin atasözünün, gerçek seni özgür kılar dediğini de unutma."

Başım ağrımaya başlamıştı. "Özgür olmak istediğimi söylediğimi hatırlamıyorum."

"Bak Syd, bu feminist düşünce ayaklarını yemezsin biliyorum, ama hayatımızın bir noktasında hepimiz manevi annemizin arayışı içindeyizdir. Benliğimizin en derinlerindeki o yanımız, bizim bir bütün olmamızı sağlar. Belki sana hayat veren kadını bulmak, seni gitmen gereken yere götürecektir. Ama bu tamamen sana bağlı. Şunu da kabul ediyorum, Pandora'nın kutusunu açmaya kalkıyor olabilirsin. Yani Tanrım, ya bu doğruysa? Sybile bu adadaki herkesin sadece yıllar önce bir çocuk doğurmakla kalmayıp onu evlatlık da verdiğini öğrenmesini ister miydi acaba? Mahremiyet onun da hakkı."

"Yani her şeyi unutmam gerektiğini mi söylüyorsun? Gerçeği öğrenmeye çalışmamalı mıyım?"

"Onu demiyorum, Syd. Sadece dikkatli olmanı söylüyorum. Mesela Saren'e aklına takılanları sorabilirsin. Şu an pek samimi olmayabilirler ama bir zamanlar aralarından su sızmiyordu."

"Sahi mi? Hiç bilmiyordum."

"Bu da adada herkesin bildiği ama dile getirmediği bir başka konu. Ama evet, dediklerine göre Sybile buradan New

York'a gitmek için ayrıldığında, Saren'le sevgiliymişler. Hatta bazıları eninde sonunda onların evleneceğini düşünüyormuş. Ancak kız New York'ta kalmış, Saren de resim yapmak üzere Paris'e gitmiş. Buna rağmen iletişimlerini kesmediklerini ve mektuplaştıklarını biliyorum. Bir keresinde Dora söylemişti."

Bu açıklama beni şaşırtmıştı. Er geç bütün sırların su yüzüne çıktığına inanmaya başlıyordum.

"Dora'nın söylediğine göre, Saren ona sırlısklam âşık-mış. Hiç evlenmediğine göre, belki hâlâ öyledir. Asıl şaşırtıcı olansa Sybile'ın adaya döndüğünde, herkes onların yeniden bir araya geleceğini sanırken, onu kendinden uzak tutma-sıymış."

"İlginç," dedim. "Hımm, galiba haklısın. Belki de Saren Ghetti'yi ziyaret etsem iyi olur."

Ertesi gün Saren'in oturma odasında çayımı yudumlarken, yalnızlığının her halinden belli olduğunu düşündüm. Onu ziyaret etme teklifimin üzerine atlamasına şaşırmamalıydım.

"Burası ne kadar c'a güzelmış," dedim. "Sanat eserleri de öyle. Kendimi galerideymişim gibi hissediyorum."

Saren'in oturma odası geçmişe yolculuk gibiydi. Çocukluğumdakilerden birine benzeyen, atkılıyla doldurulmuş kanepeye oturdum. Kanepenin sırtı ve kolları beyaz dantel örtülerle kaplıydı. Maun renkli küçük sehpa, kenarlarından beyaz püsküller sarkan geniş tabanlı abajurlara yarenlik ediyordu. Babaannemin de, parke zemini kaplayan halıyla

aynı desende bir halısı olduğundan emindim. Pek çok insan evini antikalarla dekore eder ama bildiğim kadarıyla burası Saren'in çocukluğundan kalma bir evdi ve o bu mobilyalarla beraber büyümüştü; hepsi de sevgiyle ve titizlikle muhafaza edilmişti.

"Sağ olun, Bayan Sydney. İnsanın büyüdüğü evde yaşlanmasının teselli edici bir yanı var. Sakın beni yanlış anlamayın, Paris'te yaşamaktan ve orada çalışmaktan da zevk aldım tabii, ama Dorothy'nin Oz hakkında söyledikleriyle her zaman aynı fikirde olmuşumdur." Kıkırdayarak fincanına uzandı.

"Evet, ev gibisi yoktur." Konuyu nasıl Sybile'a getireceğimden emin değildim. "Hiç evlenmediniz mi?" diye sordum. "Küçük kasabalarda yaşayanların çoğu çocukluk aşklarıyla evleniyormuş."

Saren yavaşça başını salladı. "Bu doğru, ama hayır, ben hiç evlenmedim. Sanırım resimlerim üzerinde çalışmakla çok meşguldüm. Yine de bir sevgilim vardı; evet, uzun bir süre boyunca onu sevdim."

Sesimi çıkarmadım.

"Bahse girerim, onun kim olduğunu asla tahmin edemezsiniz." Cevabımı beklemeden, "Bayan Burnu Havada. Yani, Sybile Bowden," dedi.

"Aa, Bayan Dora'nın kız kardeşi. Nevi şahsına münhasır bir tip. Beraber büyüdünüz demek, öyle mi?"

"Aynen öyle. Çoğu günümüzü babamın teknesinde geçirirdik. Bazen balık tutardık, bazen de sadece öpüşüp koklaşırdık."

Boynundan yukarısı kıpkırmızı kesildi. "Fıstık gibi bir kızdı.

Düpedüz muhteşemdi. Ama o güzelliği yok mu, işte adadan gitmesine o sebep oldu.”

“Evet, model olmak için New York’a gittiğini duymuştum. O halde iletişiminiz kopmuş olmalı, değil mi?”

“Yok canım, yazışarak haberleşmeye devam ettik. Sizin şimdi aşk mektubu dediklerinizden. Onun modellik çalışmalarından benim resimlerimden falan bahseder, New York ile Paris arasında bilgi alışverişi yapardık.”

Saren çayından bir yudum daha aldı. “Bana Cedar Key’den ayrılacağını söylediği gece büyük bir kavga ettik. Ona çıldırmış olduğunu söyledim. Büyük şehirde başarı kazanacağını düşünecek kadar deliydi. Yeterince güzel olmadığı için falan değil. Ama resim yapmanın ne kadar zor olduğunu, modelliğin ondan daha da zor olduğunu biliyordum. Ama o beni dinlemedi; akli bir karış havada buradan çekip gitti. Paris’e gitmek üzere adadan ayrılmadan önce, onu kısa süreliğine New York’ta gördüm. Birkaç ay sonra da ilk mektubu geldi. Yıllarca yazıştık durduk. Ben adaya döndüğüm zaman, o zaten çoktan dönmüştü. Bıraktığımız yerden tekrar başlarız diye düşünüyordum. Oysa o beni yanına bile yaklaştırmadı. Kısa süreli bir evlilik yaşayıp boşandığını biliyordum. Kendine o şaşıla deniz fenerini aldı ve sanki hiç tanıımıyormuş gibi beni bir kenara attı.” Üzüntüyle içini çekti. Sonra, “Oysa ben hâlâ onun bütün mektuplarını saklıyorum,” diye ekledi.

Heyecanla, “Saklıyor musunuz?” diye sordum, ama bu hazin aşk hikâyesi şimdi gözüme mektuplardan daha önemli görünüyordu. “İlişkinizin yürümemesine çok üzüldüm, Saren. İnan bana kaybeden Sybile olmuştur.”

Minnet dolu gözlerle bana baktı. “Teşekkürler, Bayan Sydney. Ne kadar naziksiniz.” Birkaç dakikalığına geçmişe dalıp durduktan sonra tekrar bana baktı. “Bu çok aptalca biliyorum ama acaba o mektuplara benimle birlikte göz atmak ister misiniz? Son zamanlarda sıkça aklıma düşüyorlardı. Onları paketleyip kaldırmıştım, bulmam biraz zaman alacak ama birlikte bakmamızın eğlenceli olacağına eminim.”

Mektuplarda öğrenmek istediğim bilgiler saklı olabilirdi; ama daha da önemlisi, Saren’in beni geçmişinin müstesna bir parçasını paylaşmaya değer bulmasıydı.

Uzanıp elini tutarak, “Onur duyarım, Saren,” dedim. “Onları bulduğunuz zaman beni haberdar edin.”

Monica’yla konuşmayalı bir haftayı geçtiğini fark edince numarasını tuşladım. Hem ona biyolojik annemi aramaya başladığımı artık söylemem gerektiğini düşündüm.

Kızımın sesini duyar duymaz ters giden bir şeylerin olduğunu anladım.

“Hayır, her şey yolunda,” dedi bana.

Annelik içgüdüsünden midir nedir bilmem ama doğru söylemediğini anlıyordum. Üstelemedim. Onun yerine, “Bilmen gerekir diye düşündüm. Biyolojik anneanneni aramaya başlıyorum,” dedim.

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu.

“Orada mısın Monica?” diye sordum.

“Evet. Evet, buradayım. Sonunda bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Bunun iyi mi yoksa kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Her zaman iyi bir fikir olduğunu düşünmüşümdür. Neden bunu yıllar önce yapmadığını da hiç anlayamamıştım. Artık çok geç olabilir.”

Haklıydı. “Şansımı denemem gerekiyordu. Ama bence zamanlama çok doğru.” Sybile’den bahsetsem mi bahsetmesem mi diye düşünürken durakladım. Sonra anlatmaya karar verdim. “Bundan biraz daha fazlası var. Aslında inanman çok güç, ayrıca tam da huzurevine yatacak kıvamda olduğumu düşündüğünü biliyorum ama...”

Sonra Sybile Bowden’ı anlatmaya başladım. Kasabadaki insanların yorumlarını, Alison’ın bakışlarımızdaki benzerlikte ısrar edişini ve Sybile’in tam benim doğduğum tarihte Manhattan’da olduğu gerçeğini anlattım. Ona ayrıca Sybile’in adaya döndükten sonra kendini gönüllü sürgün edişinden de söz ettim.

Monica, “Aman Tanrım,” diye bağırdı. “Böyle şeyler yalnızca filmlerde olur.”

Hislerime tercüman olmuştu.

“Bu mümkün olabilir mi?” diye sordu. “Nasıl biri? Sahiden ona benziyor musun? Öylece gidip ona soracak mısınız?”

“Hey, ağır ol bakalım. Bence mümkün olabilir, ama olmaması da kuvvetle muhtemel. Rosie O’Donnell ve John Rivers karışımı bir karakter. Dürüst olmam gerekirse Monica, o kadından hiç hoşlanmıyorum. Ve hayır, tabii ki gidip ona soracak falan değilim. Muhtemelen kız kardeşi Dora’ya ve on-

ların eski arkadaşları Saren'e sorular soracağım. Ağzımı sıkı tutmalıyım, o yüzden ne kadar bilgi toplayabileceğimden de emin değilim." Bir an duraklayıp, "Sence ben artık iyice delirmiş olabilir miyim, ne dersin?"

"Ne kadar imkânsız görüldüğünü biliyorum, anne. Ama bütün bu anlattıklarından, bana ufak da olsa bir ihtimal olabilir gibi geliyor. Hem bu doğruysa, hayatının bambaşka bir yöne doğru gideceğini de kabul etmelisin."

En hafif deyişle, hayatım tamamen rayından çıkacaktı. "O zaman sanırım bir süre daha dedektifçilik oynayacağım. Neyse, bu kadar benden bahsettiğimiz yeter. Şimdi sen anlat, sorun nedir bakalım."

Bana on dört yaşındaki Monica'yı anımsatarak, her şeyi bir çırpıda söyleyiverdi. "Gelecek hafta işsizler kervanına katılacağım. Yayınevi küçülmeye gidiyor, piyango bana da vurdu. Dahası, geçen hafta sonu kayak gezisinde düşüp kolumu kırdım, o yüzden önümüzdeki altı hafta boyunca kolum alçıda kalacak." Hiç tereddüt etmeden, "Anne, bir süreliğine gelip seninle kalabilir miyim?" diye sordu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, telefonun öbür ucundan hıçkırıklar duyulmaya başladı.

Aman Tanrım, kırık koldan daha fazlası olduğu belliydi.

"Monica, sen iyi misin?"

"Hayır," dedi, hıçkırıkları arasından. "Hiç iyi değilim. Babamı özlüyorum. Bu sabah mezarını ziyaret ettim... Öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Onu bir daha hiç göremeyeceğime inanamıyorum."

Kendi üzüntümle öyle meşguldüm ki kızımın kaybıyla ye-

terince ilgilenememiştim bile. O babasının ölümü için yas tutuyordu, oysa ben Stephen'ı hem özlüyor hem de beni içine soktuğu durumdan dolayı ona kızılıyordum. Hayatımı idame ettirme zorunluluğum bana yasımı unutturmuştu.

Gözlerim yaşla doldu. Keşke şimdi yanımda olsaydı da ona sarılabilseydim diye düşündüm. "Seni çok iyi anlıyorum, tatlım," dedim. "O iyi bir babaydı, siz de birbirinize çok yakındınız. Yaşadığınız güzel hatıraları düşünmeye alış. O da öyle yapmanı isterdi."

"Biliyorum," dediğini, ardından birkaç kez burnunu çektiğini duydum. "Sana çok sert davrandığımı da biliyorum, anne. Babam böyle davranmamı istemezdi. Sadece... Sadece onun ölmüş olması çok canımı yakıyor. Seni seviyorum."

Boğazım düğümlenmişti. Güçlükle, "Ben de seni seviyorum, Monica," dedim.

On İki

Her zaman, “Hayat sen planlar yaparken başına gelenlerden ibarettir,” sözüne inanmışımdır. Stephen’ın kaza geçirdiği haberini aldığım andan beri, hayatım bana tamamen bilmediğim yönlerle gidiyormuş gibi gelmeye başladı. Ve şimdi bir kez daha istemediğim bir şeyle karşı karşıya kalıyordum.

Monica üniversiteye gitmek üzere on sekizindeyken evden ayrıldığında, biraz duygusal olsam da hiçbir zaman boş yuva sendromundan mustarip annelerden olmadım. On altısına bastığı sıralarda, pek çok konuda anlaşılmaz hale gelmiştik. Monica’nın tatlı, sakın genç kızlığı, dik kafalı ve sert bir genç kadına dönüşüyordu. Okul tatillerinde eve geldiği zamanlar birbirimizle zar zor konuşuyorduk.

Kızımı severdim. Onun eğitimiyle, zekâsıyla, karar alma becerisiyle ve kendine güveniyle gurur duyuyordum. Ama onunla tekrar yaşamak mı? Aman Tanrım... Bu hayatımın bir anda tepetaklak olmasından da öteydi. Bu bir anne olarak yapabileceğim en büyük fedakârlıktı. Tabii ki bu isteğini kabul ettim.

Monica bana bunun tekrar ayakları üzerine basıncaya kadar süreceğine garanti verdi; daha doğrusu, sağ kolunu tekrar kullanıncaya kadar benimle kalacaktı. O zaman tekrar Boston'a dönmeyi düşünüyordu ancak bundan da pek emin değildi. Gainesville'in arabayla yalnızca bir saatlik mesafede olduğunu bildiğinden, orada iş bakmayı deneyeceğinin sinyallerini verdi. Yani her halükârda onun ikilemi çözülmüştü. Benimkiyse daha yeni başlıyordu.

Zor olacaktı, ama ona benimle birlikte Tree House'da kalabileceğini söyledim. Bunu bir şekilde halledecektik. Önümüzdeki iki hafta içinde gelmeyi planlıyordu; tam da Neşeli Dügümler'i açmayı planladığım sıralarda.

Çalan telefon sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve acaba arayan Monica mı, fikrini mi değiştirdi diye aklımdan geçirirken diğer taraftan Ali'nin sesi geldi.

"Hazır mısın? Paul'le birlikte bir saat sonra seninle bahçede buluşalım."

"Sorun değil. Yedide görüşürüz."

Giyindikten sonra kendime boy aynasında bir baktım. Siyah pantolon üzerine açık pembe kaşmir kazak giymiştim. Bir sağa bir sola dönerek gülümsedim. Hiç fena değildi. Verdiği kilolar ve egzersiz yaparak geçirdiğim saatler meyvesini vermişti. Sanırım dondurmadan vazgeçmeme değmişti. Portföyümü alıp Lilly'yle vedalaşmak için eğildim. "Uslu bir kız ol," dedim. "Yakında dönerim."

Basamakları indiğimde Paul ile Alison bahçede beni bekliyordu.

“Bugün hava çok güzel, çarşıya yürüyerek inelim,” dedi Ali.

Başımı sallayıp onlarla birlikte yürümeye koyuldum.

Otele vardığımız zaman yemek salonunda bize ayrılan dört kişilik masaya oturduk. Stephen’ın ölümünden sonra kendimi ilk kez fazlalık gibi hissetmişim. Tıpkı beşinci tekerlek gibi. Bir kadeh *cabernet* sipariş ettikten sonra Paul’e adaya geldiğine memnun olup olmadığını sordum.

“Hem de çok. Adayı seviyorum. Keşke işim buraya daha sık gelmeme fırsat verseydi.”

Onu, Alison’ın masanın üzerine koyduğu elini sıkarken yakaladım.

“Adaya gelmeye başlayalı bayağı oldu sanırım, burada hiç arkadaş edindin mi bari?”

Paul başını salladı. “Evet, birlikte balığa çıkmaktan hoşlandığım bir arkadaş grubum var. Buraya her gelişimde toplanırız.” Eliyle birisine işaret edip onu masaya çağırdı.

Arkamı dönüp bakınca, yüzünde koca bir sırıtışla Noah Hale’in masaya yaklaştığını gördüm. Aman Tanrım, doğru ya. Ali onların birbirini tanıdığını söylemişti.

Paul, Noah’nın elini sıkamak için ayağa kalktı. “Seni tekrar görmek ne güzel. Alison’ı tanıyorsun,” dedi. Sonra beni gösterip, “Bu Ali’nin arkadaşı, Sydney Webster,” dedi. “Burada bir yün mağazası açacak.”

Alison, başıyla Noah’yı selamlarken bana doğru kaçamak bir bakış attı. “Görüştüğümüze sevindim.”

“Ben de öyle,” dedi Noah.

Bense sanki tanıştırlmamış gibi, konuşmaya bile yeltenmedim.

“Sydney’le tanıştırıyoruz,” dedi Noah. “Aslında bir dizi tesadüf sonucu tanıştık.”

“Evet, öyle,” diye mırıldandım.

“Bu harika. Noah, yemek yemediysen bize katılır mısın?” diye sordu Paul.

Paul’ün bunu yaptığına inanamıyordum. Noah’nın orada dikilip durması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de bütün yemek boyunca yanımda mı oturacaktı yani?

Noah yanımdaki sandalyeyi çekerek gülümsedi. “Sakıncası yoktur umarım. Buna çok sevinirim.”

Masanın karşısında özür dilercesine kaşlarını kaldıran Alison’a dik dik baktım. Noah yanıma otururken egzotik parfümünün kokusu havada uçtu. Sandalyemde kıpırdanarak çaresizce, Noah Hale’in beş santim ötesinde olacağıma keşke başka bir yerde olsaydım, diye düşündüm.

Garson, Noah’nın içki siparişini almaya geldiğinde göz ucuyla ona baktım. Ne kadar da kendini beğenmişti. Bizim yemeğimize musallat olmakla kalmayıp bir de pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Yirmi yıldan da uzun süre önce Noah’nın Chicago’da sergilenen bir tablosunu satın aldım,” dedi Paul. “Birkaç yıl sonra sanatçısıyla bu adada yüz yüze gelmek sahiden harikaydı.”

Alison başını sallayıp şarabından bir yudum aldı. “Hangi tabloymuş o?”

“Kanepemin üzerinde asılı duran Paris sokak manzarası.”

“En sevdiklerimden biri,” dedi Ali. “Herhalde artık ben de galerine uğrarım, Noah.”

Ona, seni hain dercesine bir bakış attım.

“Gelecek hafta açılış yapacağım. Davetimi kabul edip ikiniz de açılışa gelerseniz çok sevinirim.” Sonra kafasını çevirip bana gülümsedi. “Buna sen de dahilsin.”

Üçü birden cevabımı bekliyordu. Sandalyemde huzursuzca kıpırdanıp, “Planlarımdan emin değilim,” dedim. O sırada garsonun yemek siparişimizi almak üzere geri dönmesiyle birlikte olası yorumlardan kurtulmuş oldum.

“Annen nasıl, Noah? Birkaç hafta önce bronşit olduğunu duydum.”

Noah başını salladı. “Doktor ona antibiyotik verdi. Biraz daha iyi, durumu gitgide düzeliyor.”

“Nellie de buradan hiç ayrılmayan ada yerlilerinden,” dedi Alison. “Ailesi nesillerdir Hale-Johnson evinde yaşıyor. Orası sahiden çok güzel bir ev. Çatıdaki terasını hâlâ sık kullanıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Noah. “Yaz akşamlarında bir kadeh şarapla orada oturup günbatımının tadını çıkarmak harika oluyor. Oradan manzara muhteşem görünüyor.”

“Geçen yılki tadilat nasıl gitti?” diye sordu Paul.

“Çok iyi iş çıkardılar, ama annem en çok ustaların sonuncusunun da evden ayrıldığını gördüğünde mutlu oldu. Bense üst kattaki odaların birkaç tanesini resim dersi verirken kullanmak için çırpınıp duruyordum.” Dosdoğru bana bakarak, “Bir sanatçı için ortamın iyi ışık alması sahiden çok önemlidir,” dedi.

“Öyle olduğunu duymuştum,” diye mırıldandım, sesimdeki öfkeyi gizlemeye tenezzül etmeden.

Paul pür dikkat, bir bana bir de Noah’ya baktı, muhtemelen gerginliği sezmişti. Ne olduğunu anlayamadan Noah’ya, “Bir tekne arıyormuşsun,” dedi.

Noah başını salladı. “Yıllar önce bir tekne vardı ama onu sattım. Sıkılınca denize açılıp balık tutmak güzel olurdu.”

Şarap kadehinin üstünde duran Noah’nın eline bir göz attım. Tırnakları bakımlı, büyük bir eli vardı; kısa süreliğine bana nelere kadir olduğunu düşündürten, erkeksi bir el. Neyse ki garson o anda yemeklerimizi getirerek beni daha ötesini düşünmekten alıkoydu.

“Syd, önümüzdeki ay senin doğum günün var,” dedi Ali, sohbeti sürdürmeye çalıştığı belliydi. “Özel bir şeyler planlamalıyız.”

Noah’nın gözlerini üzerimde hissettim ve içimden keşke Alison beni bu muhabbete hiç katmasaydı diye geçirdim. “Artık ellinin üzerinde olduğum için doğum günlerini geçiştirmeyi düşünüyordum.”

“Demek sen de benim gibi balıksın,” dedi Noah, benimle aynı anda tuza doğru uzanırken.

O sırada ben de Noah’nın şarap kadehine çarptım ve kırmızı içkiyi onun kucağına boca ettim. Havaya fırlayıp taba rengi pantolonunu peçeteyle silmeye başladı.

“Aman Tanrım. Çok üzgünüm,” diye kekeleyerek elimde peçeteyle ben de ayağa kalktım. Tam lekeyi çıkarmasına yardım etmek için hamle yapacaktım ki şarabın apış arasına dökülmüş

olduğunu fark ettim. Yüzüm alev alev yanarak elimi geri çektim, “Gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

Noah şaşkınlığıma kahkahalarla gülerek, “Önemli değil,” dedi. “Gerçekten. Ben de bu pantolondan kurtulmak için fırsat kolluyordum zaten, bana güzel bir bahane bulmuş oldun.”

Kendimi ilk randevusundaki bir genç kız gibi hissediyordum. Bu adamın yanında neden sakarlığım tutuyordu ki sanki?

Alison’la Paul sessizce bizi izliyordu. Neden sonra Paul boğazını temizledi. “Biraz sodaya ne dersiniz? Kırmızı şarap lekesini çıkarır derler.”

Noah sırtarak elini havaya kaldırdı. “Hayır, hayır. Sorun değil. Lafını etmeye değmez.” Bu talihsiz kazayı unuttuğunu kanıtlar gibi, çatalını alıp yemeğini yemeye başladı.

Alison ekmeğine tereyağı sürdü ve masanın diğer ucundan bana doğru baktı. Sonra Noah’ya, “Senin doğum günün ne zaman?” diye sordu.

“Benimki On Sekiz Mart. Ya seninki Sydney?”

“On Dokuz Mart.”

Paul, “Eh, en azından bir ortak yönünüz varmış gibi görünüyor,” diye sırıttı.

Yemeğin geri kalanında Noah ile Paul kendi aralarında konuştular. Hepimiz tatlıyı pas geçtik.

Noah hesabı isteyip kendi ödemek için ısrar etti.

Paul en sonunda pes ederek, “Teşekkür ederim,” dedi. “En kısa zamanda bunu tekrarlayalım, o zaman da hesaplar benden.”

Tabii ya. Balık kavağa çıkınca, diye düşündüm. Ama ben de Noah’ya teşekkür ettim.

Otelin önünde dururken çantamdan sigaramı çıkardım. Sigaramı yakarken, tek sigara içenin ben olduğumu fark ettim ve Noah'nın yüzündeki onaylamayan bakışı yakaladım. Ona meydan okuyarak, "Bir şey mi oldu?" dedim.

Omuz silkerek, "Yok bir şey," dedi.

Yüzündeki sırtış gözümden kaçmadı. Kahrolası. Benim sigara içmemden ona neydi ki? Yanından bir an öne ayrılmaya can atarak en ukala tavrımı takındım. "Yemek için tekrar teşekkürler." Sonra Ali'ye döndüm ve, "Bu akşamlik benden bu kadar, Frogs'ta başka zaman içeriz. Sabah görüşürüz," dedim.

Topuklarımın üstünde dönüp huzur içinde İkinci Cadde'ye doğru yürümeye başladım.

Yatağıma yattığımda, bir sürü düşünce aklımı kurcalamaya başladı. Monica'yla aynı yerde yaşamamanın nasıl olacağını düşündüm. Acaba Saren'in mektupları bana Sybille'la ve onun benim gerçek annem olup olmadığıyla ilgili dair hiçbir ipucu verebilecek miydi? Elde eğrilmiş iplik siparişlerim fena gitmiyordu, ama dükkânı açtıktan sonra satışlarım nasıl olacaktı? Ve onca düşüncenin arasından sürekli aynı görüntü gözümün önüne geliyordu: Noah Hale'in yakışıklı yüzü.

On Üç

“Ah, bunu yapmanıza gerek yoktu, Bayan Sydney,” diye bağırdı Saren, böğürtlenli kek tabağını elimden alırken.

Salondan içeri doğru adım atarken, “Alison ısrar etti,” dedim.

“Eh, çayın yanında iyi gideceğinden eminim. Hadi mutfak-
ğa gidelim, ben de çayları koyayım. Sonra da bulduğum şu
mektuplara bakalım.”

Çay kek servisini hallettikten sonra Saren, eski Formika
masaya, tam karşıma oturdu. Benimle göz göze gelmekten
kaçınarak, “Bayan Sybille’in kendini pek iyi hissetmediğini
duydum,” dedi.

“Sahi mi? Onu pek tanımıyorum, Dora da bir şey söyle-
medi. Belki de soğukkanlılığı bronzite falan dönüşmüştür.
Geçenlerde Nellie Hale’in de aynı dertten mustarip olduğunu
duydum.”

“Hımm, olabilir,” diye karşılık verdi Saren, düşünceli bir
tavırla.

Çaylarımız ve keklerimiz bitince, onun masayı toplamasına yardım ettim.

“Hadi şimdi şu mektuplara göz atalım,” diyerek salona doğru geçti.

Saren eski, ahşap bir kutuya doğru uzandı ve koltuğa oturdu. Kutunun menteşeli kapağını kaldırdı ve kutudan lastikle bağlanmış bir paket mektup çıkardı.

“Bunlar onun gönderdiği ilk mektuplardı,” dedi ve genç, hayalperest Sybile Bowden’in Manhattan’a gelip Barbizon Kadınlar Otel’ine yerleşmesini yüksek sesle okumaya koyuldu. “Evet, 1953 Haziranı, bu onun adadan ayrılış tarihiydi.”

“Bu mektuplar onun orada olduğu bütün yılları kapsıyor mu?” diye sordum.

Bir başka mektup demetini alarak, başını salladı. “Evet, az çok öyle.” Durakladı. “Ama biliyor musunuz, hep merak ettiğim bir şey vardı. Sybile’in Barbizon’dan ayrıldığı bir dönem olmuştu. Bana tanıştığı bir kızla kiraya çıkacaklarını söylemişti. Aslında o döneme ait mektuplar da olmalıydı ama o sıralarda pek fazla mektup yazmamıştı. Zaten kısa bir süre sonra da Barbizon’a geri dönmüştü.” Posta damgalarına yakından bakıp başka bir demeti aldı. “Ah, işte buradalar,” diyerek ilk mektubu çıkardı. “Siz bunu okursunuz, ben de diğerlerini.”

Terli ellerimle mektup demetine uzandım. Sybile’in gebeliğini Saren’le paylaşmadığını biliyordum, o yüzden mektuplarda bununla ilgili bir kanıt olacağı da şüpheliydi.

İnce, parşömen kâğıdını zarftan çıkarıp okumaya başladım.

18 Ağustos, 1954

Sevgili Saren,

Yeni adresimden de göreceğin gibi, artık Barbizon'da kalmıyorum, o yüzden lütfen mektuplarını buraya gönder. Tanıştığım başka bir modelle Aşağı Doğu Yakası'ndaki bir apartman dairesinde yaşıyorum. Kurallar oteldeki kadar katı değil, böylece ben de şehrin tadını çıkarıyorum.

Bugünlerde biraz keyifsizim, o nedenle çok fazla çalışmıyorum. Dolayısıyla Molly onunla kalmama izin vererek bana çok cömert davrandı. Umarım Paris'te işler yolundadır. Orası ne kadar da heyecan verici bir yer. Belki bir gün oraya, seni ziyarete gelirim.

İrtibatı koparma lütfen.

Sevgiyle,

Sybile

Mektubu yeniden zarfa koydum. Biraz keyifsiz demek? Sabah bulantılarından olmasın sakın? Tarihler uyuşuyordu ama onun haricinde, Sybile'ın bana hamile olduğuna dair somut bir kanıt yoktu. Saren'e şöyle bir göz atınca, sevdiği kadının kelimelerini okurken dünyayı unuttuğunu gördüm. Mektup demetinden 1955 tarihini arayıp buldum. Saren mektupları yıllara ve aylara göre titizlikle tasnif etmişti. Mart

ayını bulunca, pakette sadece tek bir mektup olduğunu görerek şaşırdım. Lastiği zarftan çıkarıp okumaya başladım.

5 Mart 1955

Sevgili Saren,

Sana harika haberlerim var. Arkadaşım Molly beni bir aylığına ailesinin Hamptons'taki evine davet etti. Bu kadar çalıştıktan sonra, ikimizin de iyi bir tatile ihtiyacı olduğunu düşünüyormuş, ben de oraya gitmek için sabırsızlanıyorum.

O yüzden seninle temas kuruncaya dek bana yazma, ne zaman döneceğimden emin değilim, mektuplarının kaybolduğunu görmekten de nefret ederim.

New York'a bahar geldi, yılın bu zamanı burada olmak harika. Umarım sende de her şey yolundadır. Önümüzdeki aylarda seninle tekrar iletişim kuracağım.

Sevgiyle,

Sybile

İlginç, diye düşündüm. Tam da benim doğduğum ayda Sybile, Saren'le yazışmasını durdurmuş. Acaba doğumum yaklaştığından, o dönemde onunla haberleşmek istemediği için olabilir miydi? Olabilirdi. Bu sadece benim tarafımdan yapılmış bir varsayım da olabilirdi tabii.

Saren, "Aaa, bu mektuplar kocasıyla çıkmaya başladığı dönemden," diyerek düşüncelerimi böldü.

"Hangi yıllar arasındaydı peki?"

"Bin dokuz yüz elli yediden evliliğinin bitip adaya geri dön-

düğü güne dek geçen altı yıllık döneme ait mektuplar yani. İyi bir boşanma anlaşması yaptığı belli. O sayede bunca yıl boyunca orada yaşamayı başardı.”

“Kocası ne iş yapıyordu ki ona bu şartları sağladı?”

“Adam onun modellik ajansının sahibiydi. Evleneli fazla olmamıştı ki Sybile bana onun gözünün dışarıda olduğunu söylemişti, anlarsınız ya. Herhalde işi abartınca Sybile da ona bu işin bittiğini söyledi.”

Ayağa kalkıp gerindim ve odanın köşesinde duran sarkaçlı duvar saatine bir göz attım.

“Aman Tanrım, artık gitmem gerekiyor Saren. Dükkânda marangozlarla buluşmak zorundayım. Umanm oradaki bütün işlerini bitirmişlerdir.”

“Bu sabah buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu mektupları tekrar ortaya dökmek için birinin bana cesaret vermesine ihtiyacım varmış demek.”

“Benim için zevkti. Onları benimle paylaştığınız için asıl ben teşekkür ederim.”

Beni kapıya kadar geçirirken, gözlerine yeniden o dalgın bakışlar yerleşmişti. “Sanırım ben bir süre daha bunları okumakla vakit geçireceğim.”

Dükkâna gidip marangozların duvardaki rafları bitirmek üzere olduklarını görünce çok heyecanlandım. Bir süre kapının orada durup artık içleri rengârenk yünlerle doldurulabilecek olan gözlere hayranlıkla baktım ve, “Ah, bunlar harika görünüyorlar,” dedim.

Yirmi dakika içinde işleri bitti, ben de onlara çeklerini yazdım. İşte bu kadar ufaklık. Artık bahanen kalmadı. Birkaç gün sonra dükkânını açıp çalışmaya başlayacaksın.

Kapıya doğru baktığımda, Dora ile Sybile'in içeri girdiğini gördüm.

"Kusura bakmazsın umarım," dedi Dora. "Yalnızca dükkânı ne zaman açacağını öğrenmek istiyordum."

"Ahşap işleri bitti." Elimle duvardaki kuşgözü rafları gösterdim. "Yani dükkânı muhtemelen perşembe günü açarım."

Sybile'in daracık fuşya rengi bir tayt ile kıpkırmızı vatkalı ceket giydiğini görünce kahkahalarımı güçlkle bastırdım. Başında da acayip bir şapka vardı. O da tıpkı taytı gibi Sybile'in başını sımsıkı sarmış ve yalnızca alnındaki bir tutam kızıl saçını açıkta bırakmıştı. Sybile'in bu tuhaf şapkaları nereden bulduğunu düşünmeden edemedim.

"Aa, bu harika. Benim çok sırnaşık biri olduğumu düşünmüyorsundur umarım, ama adada bir yün mağazamız olacağı için öyle mutluyum ki. Gainesville'de hoş bir dükkân var gerçi ama araba kullanmayı hiç sevmiyorum. Çoğu kez internetten sipariş veriyorum, ama onların da kargoları yüksek tutuyor."

"Şey, herkes senin gibi hisseder umarım."

Sybile'in hiç konuşmadığı gözümünden kaçmadı.

"Bugün nasılsın?" diye sordum.

Güneş gözlüklerini indirip, "İyiyim," dedi. "Yani, en azından kız kardeşim birlikte yemek yiyelim diye beni buralara sürükleyene kadar iyiydim. Beni aradığında çok güzel bir film seyreliyordum."

Ben cevap vermeye kalmadan, Dora, "Of, Tanrı aşkına," dedi. "O televizyondan biraz uzak kalsan ölmezsin. Ellili yılların filmlerini seyrederek haddinden fazla zaman harcadın zaten."

"Doğru ya, senin model olduğunu duymuştum," dedim, Sybille'ı sohbete dahil etmeyi umarak. "O dönemin modasını görmek hoşuna gidiyordur herhalde."

Tanıştığımızdan beri ilk kez Sybille'ın keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Ellilerde ve altmışların başında New York'ta neredeyse bir top model sayılıyordum. Hayatımın en güzel zamanıydı, sonra o iğrenç moda akımları ortaya çıktı. Hiç bana göre değildi. Bir de ona tarz dediler. Oysaki tarzın ne olduğundan haberleri yoktu."

Sybille'ın kıyafetlerine bakınca ne diyeceğimi bilemedim, sadece başımı sallamakla yetindim.

"Ben de o top modeller gibi alıp yürüyebilirdim. Ama Twiggy piyasaya çıkınca modellikte her şey değişiverdi." Büyük, deri çantasını omzuna attı. "Tabii bu çok uzun yıllar önceydi. Bu akşam yemeğe geliyor musun?" diye kız kardeşine sordu.

Dora başını salladı. "Evet, altıda orada olurum. Doktorunu aramayı unutma sakın."

Dora'ya ölümcül bir bakış atıp, "Sen kendin için endişelensen iyi olur Dora," diye cevabı yapıştırdı. Bir hoşça kal bile demeden dükkândan dışarı fırladı.

Ne diyeceğimi bilemediğimden sesimi çıkarmadım.

"Kız kardeşim tam bir numune," dedi Dora başını sallarken.

"Epeydir öksürüyor, değil mi? Ciddi bir şeyi yoktur umarım."

"Bir şey söylediğimi duysa beni öldürür, ama korkarım

ciddi." Bir an duraksadı. "Doktor akciğer kanserinden şüpheleniyor."

Şok olmuşum. "Tedavi olmaya niyeti yok mu peki?" diye sordum.

"Şimdilik yok gibi. Ama öksürüğü gitgide kötüleşiyor, artık nefesi tıkanıyor, o yüzden başka bir seçeneği olduğunu sanmıyorum. Bu hafta doktordan randevu alacağına dair bana söz verdi."

"Bu çok kötü."

"Fark etmişsindir, Sybile çok başına buyruk bir kadındır. Sadece canının istediğini yapar, onu da ancak canı istediği zaman. Hastalık konusunda da pek farklı sayılmaz. Son kararı kendisi verir. Ben yalnızca onu doğru olanı yapmaya yönlendirebilirim, o kadar."

"Çocuğu falan da olmadığına göre, senin gibi bir kardeşi olduğu için şanslı sayılır."

Dora güldü. "Onun her zaman böyle düşünmediğine bahse girerim. Ama yine de elimden geldiğince ona göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Yıllar önce adadan ayrıldığında, onu özlediğinden eminim."

"Evet ya, o benden yalnızca on sekiz ay büyük, o yüzden büyürken birbirimize oldukça yakındık. Onun yokluğuna alışmam hayli zaman almıştı."

"Geçen gün Saren Ghetti'yle konuşuyordum. Bir zamanlar o da kız kardeşine vurgunmuş."

Dora'nın ne kadar şaşırdığı yüzünden belliydi. "Sana bunu o mu söyledi?"

“Evet, o söyledi. Bana adadan ayrıldığından beri geçen onca süre Sybile’la mektuplaştıklarını söyledi. Sonra adaya geri dönmüş ama Saren’i görmezden gelmiş.”

Dora gülümsedi. “Tam da Sybile’a özgü bir davranış. Kendisi için neyin iyi olduğunu asla bilemedi. Saren’le güzel bir yaşam sürebilirdi, ama hayır, o New York’un parlak ışıklarını tercih etti. Kendini öyle bir duruma soktu ki sorma. Sonra da yalnız kaldı işte.”

“Nasıl bir duruma soktu?” diye sordum.

Dora’nın sorudan rahatsız olduğu yüzünden okunuyordu. “Şey... Yani yanlış adamla evlenmesini kast ettim.”

Konuyu değiştirmek istediğini belli ederek, “Eh, artık gitsem iyi olacak,” dedi. “Açılış için yapılacak bir sürü işin vardır.”

Konuşmamızın sona erdiğinin farkındaydım. “Evet, daha müşterilerime eğrilmiş ip paketleyeceğim. Ama yine de uğradığın için teşekkür ederim Dora. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.”

On Dört

Kollarımı kavuşturup çıkışıma önünde durdum ve önümde uzanan odaya göz gezdirdim. Dört dörtlük bir örgü mağazası gibi görünüyordu. Üstelik bana aitti. Derin bir nefes alıp duvara doğru yürüdüm ve bazı yün çilelerini yeniden düzenledim. Lilly'yle birlikte açılış saati olan 10.00'dan önce, saat 08.00'da dükkâna gelmiştik. Alison müşteriler için getireceği ev yapımı mini keklerle birlikte on dakika gecikmişti. Hangi cehenneme girmişti acaba? Gerçi dükkânda daha bir tane bile müşteri yoktu ya neyse.

Arkamı dönüp golf arabasını park ettiğini gördüğümde kendimi suçlu hissettim. Kek yapmayı teklif etmesi bile çok hoştu.

“Dur, sana yardım edeyim,” diyerek kocaman tepsiyi elinden aldım. “Tanrım, Ali, biraz kek yapsaydın.”

“Saçmalama. Pozitif düşün.”

Keklere bir yer bulup kahveyi de yaptıktan sonra, “Buranın dekorasyonuna bayıldım. Tam bir örgü mağazasına yakışır sı-

caklıkta olmuş. İnsanın elinde örgüsüyle şu kanepeye kıvrılması geliyor. Şey, gerçi örgü örmek pek bana göre değil ama... birileri mutlaka yapacaktır.”

Güldüm. “Sen de örgü örebilirsin. Kendine bir şans verip denemelisin.”

“Gainesville Sun muhabiri açılışa geliyor, değil mi?”

“Evet, öğleden sonra burada olacağını söyledi.”

“Harika. Bence çok iyi gidiyorsun, Syd.”

“Umarım öyledir. Posta siparişlerim biraz yavaşladı gerçi.”

“Her şey zamanla oturur. Hey, Monica ne zaman gelecekti?”

“Dörtte. Uçağı inince kiralık arabaya atladığı gibi gelir. Tampa Havaalanı’ndan burası üç-dört saatlik yol.”

“Birkaç aylığına pansiyon tamamen dolu olduğu için kendimi kötü hissediyorum. Yoksa o da ana binadaki odalardan birinde kalabilirdi.”

“Onun aniden buraya gelmeye karar vermesi yüzünden kendini suçlu hissetme. İdare edeceğiz.”

“Yine de yetişkin bir kızla küçük bir daireyi paylaşmak zor olacaktır. Tanrım, hiç mahremiyetin olmayacak.”

Güldüm. “Mahremiyeti ne yapacaktım?” Ali’den ses çıkmayınca arkamı dönüp, “Eee?” dedim.

“Hiç belli olmaz. Mesela ya şey yapmak istersen... Anlasana. Yani erkek arkadaşını evine davet etmek isteyebilirsin.”

“Tabii ya, bütün erkek arkadaşlar evime gelmek için kapımda kuyruk oluyor zaten.”

Ali omuz silkti. “Aslında buna can atacak birini tanıyorum.”

“Kimmiş o? Yoksa Noah Hale mi? Delirdin mi sen? Aklına

bile getirme. Onun o kıymetli galerisinin yerini elinden aldım diye beni affedeceğinden bile kuşkuluyum. Üstelik benim tam bir şapşal olduğumu düşündüğünden hiç şüphem yok.”

“Bundan o kadar da emin olma,” dedi Ali, kendine bir fincan kahve alırken.

“Bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

Ali dudaklarını büzdü. “Yalnızca açık ol, Syd, demek istediğim şey bu. Adama bir şans ver. Stephen’ı kaybetmiş olman bütün hayatının sona erdiği anlamına gelmez ki.”

Haklıydı. Bu konuyu daha sonra etraflıca düşünmem gerekecekti.

“Stephen’la evlendiğinde gençtin. İyi bir evliliğin vardı, tamam. Ama bu yeniden başka birinden hoşlanmayacağın anlamına gelmez. Yalnız buna imkân tanımak için açık olmak gerekiyor. Paul bile Noah’yla aranızda bir elektrik olduğunu düşünüyor.”

“Ne? Siz ikiniz arkamdan beni mi çekiştiriyorsunuz? Elektrik ha? Lisede fizik dersinde değiliz, Ali.”

“Sen yine de kendini bir erkeğin arkadaşlığından mahrum bırakma. Tek diyeceğim bu.”

Saat 16.15’te kapıdaki rüzgârgülünün sesiyle irkildim. Monica olduğunu tahmin edip kızımı karşılamak için masadan kalktım. Sağ kolundaki alçıya gözüm takılınca, gelişine tam olarak sevinemediğim için kendimi kötü hissettim. “Kolun nasıl? Çok şükür buraya kadar sağ salim gelebildin.”

“En azından ağrım yok. Evet, çok rahat geldim. Ali’nin Suncoast Bulvarı’ndan gelmemi önermesine minnettarım. Trafik yoktu. Muhteşem ada manzarasına karşı araba kullanmak harikaydı. Köprüden geçerken görüntü adeta kartpostal gibiydi. Tanrım, haklıymışsın anne. Burası cennet gibiymiş.”

Konuşurken, çene hizasında son moda kesilmiş saçları yanaklarına değiyordu. Arkadaşlarının lise yıllığında yazdığı gibi, Monica hep neşeli ve hareketli olmuştur. Kayak kazasında sakatlanmasını saymazsak, harika görünüyordu.

Etrafına bakınarak, “Demek Neşeli Düğümler burası,” dedi. “Beğendim. Örgü mağazası için mükemmel olmuş. İlk günün nasıl geçiyor bari?”

İyimser görünmeye çalışarak, “Eh, biraz yavaş sayılır,” dedim. “Adalılardan bazıları uğradı ama onun dışında gayet... sakindi. Zamanla düzelir herhalde.”

Monica’nın bana cesaret verici bir şeyler söylemekten kaçındığını fark ettim.

“Burada işin ne zaman bitecek peki?”

Saate baktım. “İçi müşterilerle dolu bir otobüsün aniden dükkânın önüne park edeceğini sanmıyorum, o yüzden neden dükkânı kapatıp seni Tree House’a yerleştirmiyoruz?”

“Bu harika olur. Lilly nerede? Onun da seninle dükkâna geleceğini sanıyordum.”

“Evet, normalde geliyor. Ama bugünlük onu evde bıraktım. Gel hadi,” dedim cüzdanımı ve anahtarlarımı alırken. “Evde seni bekliyor.”

Bir hafta sonra, elimi çeneme dayamış, yaşadığım hayal kırıklığı yüzümden okunur halde dükkândaki masada otuyordum. Dora'yı saymazsak, sattıklarım bir elin parmaklarını geçmiyordu. Gelip bakan çok olmuştu ama bir şeyler alan azdı. Dora'nın o sabah örgü dersleri hakkında söylediklerini hatırladım. Galiba haklıydı. Adalıların çoğu dükkâna gelip hayran hayran yünlere bakmış, sonra da örgü örmeyi bilmediklerini itiraf etmişlerdi. "Ders verirsen gelirler," demişti Dora. Mağazamdan yün satın alırlarsa, fiyata örgü konusundaki yardım ve önerilerim de dahil olacaktı. Pazartesi iş açısından sakın bir gündü, kafedeki vardiyam 16.00'da bitinceye kadar dükkânı açmıyordum. Saat altı ile sekiz arasında örgü dersi vermek işe yarayabilirdi.

Yeni bir heyecanın etkisiyle yerimden fırlayıp arka odada bir parça mukavva buldum. Renkli kalemleri elime alıp örgü derslerini duyuran bir ilan hazırladım. Kalemlerin kapaklarını kapatıp biraz geri çekilerek eserime bakarken, kaldırımda birbirine sarılan bir çift dikkatimi çekti. Daha yakından bakınca, adamın Noah Hale olduğunu gördüm. Yanındakiyse son moda kesilmiş kısa, sarı saçlı, zayıf ve uzun boylu, çok çekici bir kadındı. Kadın gülerek başını geriye atarken, Noah ona tekrar sarıldı. Orada laflayarak birkaç dakika dikildiler, ayrılmadan önce de Noah eğilip onu yanağından öptü.

Ah, tabii ya, Ali. Onun bana ilgi duyduğuna artık hiç şüphem kalmadı.

Bir süre sonra, kapıdaki rüzgârgülü şingirdadı ve kadın

dükkândan içeri girdi. Gülümsemeye çalışarak, “Neşeli Düğümler’e hoş geldiniz,” dedim.

“Merhaba,” dedi. Sonra okşaması için yanına koşan Lilly’ye, “Sana da merhaba,” dedi.

Gülümsememi bozmadan, içten içe, Seni hain, diye düşündüm. “Aradığınız belli bir şey var mıydı?”

Yün duvarına yürüyerek, “Evet,” dedi. “Açık mavi Alpaka yünü. Dünyanın en muhteşem kahverengi gözlerine sahip, çok özel birine kazak örmem için lazım. Mavinin gözleriyle hoş bir tezat oluşturacağını düşündüm.”

Belli ki kazak Bay Noah Hale’e örülecekti ve belli ki bu kadın onu epey sahiplenmiş gibiydi. Havalı züppeler, diye düşündüm. En profesyonel ses tonumla, “Mavinin birkaç tonunda Alpaka yünümüz var,” dedim yünleri gösterirken.

“Ah, evet. Bu mükemmel,” dedi kucak dolusu yün alırken. “Burası ne kadar güzelmış.”

“Teşekkürler.” Nedense dükkân boş olduğu için kendimi ezik hissetmiştim. “Adada mı yaşıyorsunuz?” diye sordum. O an dilim kopsaydı da sormasaydım dedim kendi kendime. Nerede yaşadığından bana neydi ki?

“Hayır, dün Savannah’dan buraya uçtum. Yalnızca yarına kadar kalacağım. Orada harika bir yün mağazamız var, ama gördüğüm kadarıyla siz aynı zamanda kedi ve köpek tüyünden de ip eğiriyorsunuz. Ben de istersem bunun için ne yapmam gerekir?”

Ona süreci anlatıp kartımı verdim. “Adresim yazıyor, siz sadece bana e-posta atın yeter.”

Yünlerin parasını ödedikten sonra elini uzattı. “Çok te-

şekkür ederim. Bu arada, adım Tori.” Elindeki kartvizitime bakarak, “Siz de Sydney olmalısınız?” dedi.

“Evet, uğradığınız için teşekkürler.”

Kadının dükkândan ayrılışını izledim. Gri yün pantolonu ile aynı renkteki blazer ceketinin ona ne kadar yakıştığı da gözümünden kaçmadı. Aklımdan iki şey geçti: Bu kadın günü kurtarmamı sağlamıştı. Yine de Noah Hale’e büyük bir sevgi duyduğu için ona karşı az da olsa bir kıskançlık beslediğimi fark etmiştim. Ne diye umurumda olacaktı ki? İşte o an yaşlılığım gözümün önüne geldi: tek başıma ve muhtemelen yapayalnız. Bu düşünceleri bir yana bırakıp, ilanı kapattığım gibi ön cama yapıştırdım.

Lilly’yle eve doğru yürürken, elli üç yıllık yaşamımın her bir gününün ağırlığını üzerimde hissediyordum. Kafede vardiyalı çalışıp, işten sonra da koşu koşu dükkânı açmak bana ağır gelmeye başlıyordu. Eski evimde olduğu gibi, kendimi jakuziye atmak için neler vermezdim. Güzel bir kadeh şarap eşliğinde gevşemek harika olurdu. Evin merdivenlerini çıkarken, Lexington’ı, Stephen’ı ve eski hayatımı düşünmenin, bana sanki bütün bunları başkası yaşamış gibi hissettirdiğini fark ettim.

Kapıyı açınca şaşkına döndüm. Normalde son derece düzenli, derli toplu olan mutfağıma bakıp derin bir nefes aldım. Bu sabah evden çıkarken mutfağı böyle bırakmadığımdan emindim. Kahve fincanları, yanlarında bir sürü tabakla birlikte lavaboya dizilmişti. İçi, pişmiş yumurta artıklarıyla dolu bir tava ocağın üstünde duruyordu. Tezgâhtan alttaki dolap kapaklarına erimiş tereyağı akmış ve donmuştu. Masanın üstü gazetelerle kaplıydı.

Yatak odasına gidince yatağın toplanmamış olduğunu gördüm. Sandalyenin üzeri, dağ gibi yığılmış kıyafetlerle doluydu. Banyonun kapısını açınca, yerde dürülüp top yapılmış havlular ve makyaj artıklarıyla dolu bir tezgâhla karşılaştım.

Gözlerimden yaşlar boşandı. Kendimi nasıl bir cehen-neme sokmuştum böyle? Arkamı dönünce, sol elinde taşıdığı alışveriş torbalarıyla kapıdan giren Monica'yı gördüm.

“Merhaba anne. Beni merak etmedin umarım. Dün akşam Frogs'ta yeni bir arkadaşla tanıştım, bütün günü de Gainesvil-le'de onunla alışveriş yaparak geçirdim.” Yüzümün halini gö-rünce durdu. “Dağınıklık için özür dilerim. Ama Bree saat do-kuzda aradı, çıkmadan önce evi toplamaya fırsat bulamadım.”

Saat beşten beri ayaktaydım, yedi saat boyunca yemek servisi yapmış, ardından dükkânı açmış ve üç saat daha ça-lışmıştım. Bu sırada kızım da horul horul uyumuş, sonra da Gainesville'de bütün günü alışveriş yapıp avarelik ederek geçirmişti. Bu işte bir terslik vardı.

Bir anda o sakın halimden eser kalmadı. “Bu yaptığını ba-ğışlamam mümkün değil, Monica. Evimi bu hale getirmene asla müsaade etmem. Sen on altı yaşındayken bile böyle yapmamıştın. Tanrı aşkına, ben seni domuzlar gibi yaşayasın diye yetiştirmedim.” Avaz avaz bağıırıyordum. “Burayı tertemiz yapacaksın. Hem de hemen.”

Sigaramı kapıp Lilly'yle birlikte evden dışarı fırladım. Merdivenlerden inip bahçeye çıktım. Kimsenin olmadığını görünce sevindim ve şezlonga oturuverdim. Sigaramı yakıp dumanını üflerken, kızımın aynı çatı altında yaşamaya ne ka-dar dayanabileceğimi kara kara düşündüm.

Mart ayının başlarına kadar işlerimde pek fazla bir artış olmadı. İki yakamı bir araya getirmek için yaşlandığımda da, yürütecimle hâlâ kafede garsonluk yapacağımdan korkuyordum. Hafta sonları adaya turistler geldiğinden dolayı biraz daha fazla iş oluyor, ama hafta boyunca satışlar zayıf gidiyordu. Posta siparişleri yeniden artışa geçmişti ama bu kendimi güvende hissetmemi sağlamaya yetmiyordu. Nasıl oldu da bir yün mağazası işletmeyi düşündüğümü sorgulamaya başlamıştım.

Pazartesi akşamları örgü derslerinden biraz ek gelir geliyordu, ama endişelenmeme yetecek her şey mevcuttu. Mesela hem dükkânda durup hem de müşterilerin tüy eğirme siparişlerini yetiştirememekten korkuyordum. Dükkâna erken gelmek bana kaybettiğim zamanı telafi etme fırsatı veriyordu, o yüzden son zamanlarda geceleri altı saat uyursam kendimi şanslı sayıyordum. Fort Lauderdale'den şampanya renkli bir İngiliz Cocker Spaniel cinsi köpeğin tüylerini eğir-

meye oturduğumda bir yardımcı tutmanın hayalini kurmaya başladım, ama şu an bu söz konusu bile olamazdı. Bunlar yetmezmiş gibi bir de üşütüp yatağa düşmem hepsinin üstüne tuz biber ekti. Enerjimin tükendiğini kabul etmeliydim, hevesim de kaçmak üzereydi.

Cam kapının hafifçe tıklanması üzerine Lilly havlamaya başladı. Eudora Foster'ın kaldırımında durduğunu gördüm. Saate bakınca, 10.05 olduğunu fark ettim ve vitrindeki KAPALI tabelasını çevirdim.

"Ah, affedersin. Biraz erken mi geldim yoksa?" diye sordu.

"Yok canım. Saatin kaç olduğunu farkına varmamışım. Posta siparişlerimi hazırlamakta geciktim, arayı kapatmak için sabahın köründe dükkâna geliyorum da. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sana bahsettiğim Aran örgüsü kazak için biraz yün almam gerekiyor. Yıllar önce Marin küçükken onlardan örerdim, meğer yeni bir tane daha istiyormuş."

Hapşırdım ve kâğıt mendil kutusuna doğru uzandım. "Pardon," dedim ve Dora'nın aradığı yüne doğru yöneldim.

"Berbat görünüyorsun. Evde kalıp dinlenmen gerek."

Kıkırdadım. "Yaa, tabii. Keşke dinlenebilseydim ama kor-
karım bu imkânsız. Saat beşe kadar buradayım. Yünsüz kal-
mış bir otobüs dolusu kadının ne zaman geleceği hiç belli
olmaz," diye dalga geçtim.

"O zaman senin bir yardımcıya ihtiyacın var. Yani, böyle
günlerde yerine bakacak birine mesela."

“Bu harika olurdu. Kimseye para ödeyecek durumda olmadığımı saymazsak tabii.”

“İşler pek iyi gitmiyor mu?” diye sordu Dora.

Bir kez daha hapsirarak başımı salladım. “Umduğum kadar iyi sayılmaz. İşleri oturtmak zaman alıyor tabii. Ama ne yazık ki benim o kadar zamanım yok. Ayrıca param da yok.”

Başını sallayıp yünüyle oynamaya başladı. Birkaç dakika sonra bana doğru döndü. “Aklıma bir şey geldi. Fikrim hoşuna gitmezse söylersin, bir daha da işine karışmam. Benim bol bol zamanım var. Örgü örmeyi de seviyorum.”

Dora’nın ne demeye çalıştığını anlamıyordum. Şaşkın şaşkın sözlerine devam etmesini bekledim.

“İyi de örgü örüyorum. Daha önce bahsetmemiştim ama benim en büyük hayalim bir örgü mağazası açmaktı.” Yünü oynamayı bıraktı. “Sana yardım etmek isterim, Sydney. Para falan da istemem. Paraya ihtiyacım yok zaten. Ama burada, dükkânda vakit geçirmek, aynı zamanda sana yardım etmek çok hoşuma gider.”

Doğru mu duymuştum~ Bu kadın, hem de bir örgü ustası olan bu kadın, bana para almadan yardım etmeyi mi teklif ediyordu? “Ne diyeceğimi bilemiyorum...” diye kem küm etmeye başladım. “Ne desem ki. Bu kadar nazik olduğuna inanamıyorum.”

Dora güldü. “Hiç alakası yok. Böylesi senden çok benim işime gelir. Burada bulunmayı, etrafımın rengârenk yünlerle sarılı olmasını seviyorum. Hem yardıma ihtiyacın olduğunu anlamak için falcı olmaya da gerek yok. Mesela bugün evde kalıp yatağında sıcak çay içiyor olmalıydın.”

Gülümsedim. Dora her iki açıdan da haklıydı. Evde dinlenmem gerekiyordu ve hiç şüphesiz hafta sonları onun yardımı çok işime yarardı. Hem artık biraz da ürünlerin reklamını yapmaya kafa yormalıyım. Ali bunu yapmam için sürekli başımın etini yiyor, o zaman işlerimin artacağını söylüyordu. Ama buna hiç vaktim olmuyordu. Gece gündüz çalışmak canımı çıkarıyordu.

Derin bir nefes alıp, “Peki öyleyse,” dedim. “Bana burada yardım etmene minnettar olurum. Usta bir örücü olman bana büyük kazanç sağlar. Yine de bana karşılıksız yardım yapmana izin veremem.” Bir süre düşündüm. “Bak ne diyeceğim. Benden aldığın yünleri sana yüzde elli iskontolu satarsam nasıl olur? Maliyetine satarım, yani bir kaybım olmaz. Benim için onca vakit harcayacaksın, bu şekilde hiç değilse içim daha rahat eder.”

Dora’nın yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. “Anlaştık,” diyerek elini uzattı. “Hemen şimdi işe başlamama ne dersin? Sen de eve gidip dinlenirsin.”

Saatime baktım. Henüz 10.30’du. “Emin misin?” diye sordum.

“Eminim,” dedi Dora. “Sen bana sadece kasayı göster, gerisini ben hallederim. Bir mahzuru yoksa ben de şu Arán yününü alıp kazağı örmeye başlayayım. Dükkânla ilgili bilmem gereken herhangi bir şey var mı?”

Şansıma inanamıyordum. “Şey, posta siparişi teslimatı olduğunda Clyde genelde saat iki ile üç arası gelir. Mal gelirse, kutuyu açıp yünleri ve malzemeleri depoya kaldırabilirsin.”

“Bu kadarını halledebilirim. Dükkândaki işleri nasıl yürü-

teceğimi iyi biliyorum. Yalnız bir ricam var,” dedi. “Kafeye gidip öğle yemeği için bir sandviç alabilir miyim? Ondan sonra çalışmaya tamamen hazır olurum.”

Gülümseyerek, “Tabii ki alabilirsin,” dedim ve Dora’nın sokağın karşısına geçişini seyrettim.

Lilly’yi sevmek için eğilirken başımı salladım. İnsanlar sahiden çok nazikler, diye düşündüm. Birazcık yardımla herhalde bu işi bir şeye benzetebilirdim.

Etrafım kâğıt mendil kutusu, kayıtsız kalamayacağım bir gizem romanı ve bir fincan çayla sarılı halde, yatağa oturup sırtımı yastıklara dayadım. Lilly’yle eve gelinceye kadar, Dora’nın yardım teklifine şükrettim. Ateşim çıkıyordu ve yüzümdeki basınç artmıştı. Soğuk algınlığı yüzünden sinüslerim dolmuştu anlaşılan.

Kapıya vurulduğunu duyunca, “Girin,” dedim.

Alison, “Biraz sıcak çorba iyi gelir diye düşündüm,” diyerek elinde tepsiyle içeri girdi.

“Yatalak hasta değilim. Yiyecek bir şeyler hazırlardım.”

“Hazırlayacağını biliyorum. Ama yapmana gerek yok. Sarıp sarmalanıp yatarsan daha çabuk iyileşirsin.”

“Sağ ol,” diyerek tepsiyi almak için doğruldum. “Ben hiç soğuk algınlığına yakalanmazdım. Hatta hiç hastalanmazdım. Şifayı nasıl kaptığımı anlamadım.”

“Tanrım, geçen yıl yaşadığın onca stres seni zayıf düşürmüş olamaz mı? Sen bir hemşireydin. Stresin bağışıklık sistemine neler yapacağını iyi bilirsin.”

Başımı sallayıp ev yapımı tavuk çorbasından bir yudum içtim. "Çok lezzetliymiş."

Ali bir sandalye çekti. "Monica'yla işler düzeliyor mu?"

"Eh, geçen haftaki gibi bir duruma tekrar şahit olmadım. Fazla bir şey söylemedi ama ortalığı topladı ve sonrasında biraz daha özen göstermeye çalıştı. Ne yapalım, yeniden biriyle beraber yaşamak zor iş."

"Küçük prima donna bugün nerede peki?"

Gülümsedim. "Yine Bree'yle Gainesville'e gitti. Alışverişe herhalde."

"Bu kadar alışverişe harcayacak parayı nereden buluyor? Ayrıca bu kadar çok ne alıyor ki?"

"Kıyafet alıyor. Buraya geleli epey zaman geçtiğini ve artık bir ada gardırobuna ihtiyacı olduğunu söylüyor, ne demekse artık. Monica'nın para yönünden sıkıntısı yok. Üniversiteden mezun olduktan sonra yüksek maaşlı bir işte çalışıyordu. Normalde bu kadar çok alışveriş yapmaz."

Ali başını salladı. "Çocuk sahibi olmamamın bir sebebi var. Senin hasta olduğunu bile bile çekip gidiyor. Sana yardım etmeye falan da mı kalkmadı?"

"Hayır. Ama ne oldu biliyor musun?" Ona Dora'nın bana dükkânda yardım teklifinde bulunduğunu anlattım.

"Bu harika. Dora çok özel biri. Onu hep sevmişimdir. Sybile'la ilgili yeni bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok. Belli etmeden bilgi almaya çalışmak çok zor. Dora'yı ya da Saren'i gücendirmek istemiyorum. Monica da annemi aramamla çok ilgilendi."

"Sybile'la tanıştı mı?"

Başımı salladım. “Hayır ama Dora’yla tanıştı ve onu pek sevdi. Ona Dora’yla Sybile’in gündüzle gece gibi olduklarını söyledim. Annem olduğu ortaya çıkarsa, onun hazırlıklı olmasını istiyorum. Monica’nın onu da çok fazla umursayacağını sanmıyorum ya neyse.”

Yaş günümün sabahında kendimi daha iyi hissederek uyan-dım. İki günü yatakta geçirmek hastalığı atlatmama yardımcı olmuştu.

Öğle vakti yün mağazasına gittiğimde, bir sürü rengârenk balonun çıkışıma bağlı olduğunu gördüm. Dora, “Mutlu yıllar!” diyerek bana sarılmaya geldi.

“Teşekkürler. Sanırım bu güzel balonları buraya sen getirdin.”

“Evet, umarım beğenmişsinizdir.”

“Dora, bunu yapmana gerek yoktu.”

“Gerek olmadığını biliyorum ama yapmak istedim.”

Kapının açıldığını duyunca ikimiz de dönüp baktık. Sarı güllerden oluşan koca bir buketin arkasında saklanan bir delikanlı bana doğru yaklaştı. “Sydney Webster siz misiniz?” diye sordu.

Ağzımdan güç bela bir “evet” çıktı.

“O halde bunlar sizin.”

Çiçeklerle dolu kristal vazoya doğru uzandım. “Teşekkür ederim.”

Gönderen Sybile miydi? Bunları kendince bana annem olduğunu söylemek için mi göndermişti?

Dora, "Aman Tanrım," dedi. "Bu çiçekler muhteşem görünüyor. Kartı oku da kimden gelmişler öğrenelim."

Kartı zarfından çıkarıp yavaşça, "Aa," dedim.

Dora sabırsızlıkla bana baktı.

"Bunlar... Noah Hale'den gelmiş."

"Aman Tanrım. Ne kadar da düşünceli bir adammış. Doğum günün olduğunu nereden biliyor ki?"

Hatırlaması bir yana, zahmet edip çiçek yolladığına bir türlü inanamıyordum. "Geçenlerde konuşurken bahsi geçmişti. Aslında, dün de onun doğum günüydü."

Dora çiçekleri koklamak için eğilirken, "Anladım. Sahiden çok güzeller," dedi.

Onları masanın üzerine bırakıp arka odaya doğru yürüdüm. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Ona bir teşekkür notu yollamam gerekir miydi? Çiçekleri neden göndermişti sahi? Erkeğin çiçek göndermesi, normalde o kişiye ilgi duyduğunu gösterirdi ve bu adamın hayatında başka bir kadın vardı. Kesinlikle bir aşk üçgenine dahil olmayacaktım. Kahretsin, keşke onları hiç göndermeseydi.

Bir saat sonra, Dora bir müşteriyi beklerken kapıya doğru yürüdüm. "Birazdan dönerim. Dükkânla ilgilenir misin?"

Dora, "Tabii, acele etme," diye karşılık verdi.

İkinci Cadde'deki Noah'nın galerisine doğru yola koyuldum. Oraya vardığımda içerisi boştu, duvarda asılı olan sanat eserlerini incelemeye başladım.

Noah, "İlgini çeken bir şey oldu mu?" diye sordu arka odadan çıkarken.

Ona doğru döndüm. “Pek sayılmaz. Yani, sanattan pek anlamam. Ama seninkilerin güzel olduğundan eminim.” Onun yanındayken neden bir genç kız gibi heyecanlanıyordum ki?

Noah güldü. “Satışlara bakılırsa, bayağı iyi olduklarını söyleyebilirim.”

O da üstüme gelmeden edemiyordu. “Ben sadece çiçekler için teşekkür etmek istemiştim. Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu.”

“Neden? Hoşuna gitmediler mi yoksa?”

Tanrım, bu adam sahiden çok sinir bozucuydu. “Evet, hoşuma gittiler tabii. Çok güzeller.”

“İyi o zaman. Görevlerini layığıyla yaptıkları belli.”

“Neymiş o?”

“Beni ziyaret etmeni sağlamak.”

Ağzımdan çıkan tek laf, “Oh,” oldu.

Noah sırtarak, “Mutlu yıllar,” dedi.

“Teşekkürler, sana da mutlu yıllar. Bir gün gecikmeli olsa da.”

Noah başını sallayarak iyi dileklerimi kabul etti. “Eee, akşam doğum gününü kutlamak için büyük planların var mı?”

“Alison’la Paul beni yemeğe çıkartıyorlar.”

Noah tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Yemek demişken. Bir ara müsait olduğunda ben de seni yemeğe çıkarmak isterim.”

Aptal aptal, “Beni mi?” diye sordum. “Teşekkürler ama hiç sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun?” dedi şaşkınlıkla. “Nedenmiş o?”

Neden beni bu kadar zorluyordu ki? Kahrolası bir kız ar-

kadaşı vardı zaten. Ben kimdim peki, onun yedeği mi? “Şey, himm... Sanmıyorum işte çünkü...” Ne diyeceğimi bilemez halde birkaç adım geri gittim. Tam o sırada yere çarpan camların sesini duydum, arkamı dönüp bakınca fırçaların içine konduğu su dolu kavanozları devirdiğimi gördüm.

Eğilip cam parçalarını toplamaya çalışırken, “Aman Tanrım, çok özür dilerim,” diye kekeledim. “Masanın orada durduğunu fark etmedim.”

Noah’nın bileğimi yakaladığını hissettim.

“Dokunma. Bir yerini keseceksin. Dur da burayı temizlemek için bez falan getireyim.”

Arka odaya girip süpürge, faraş ve kâğıt havlu rulosuyla geri döndü. Önce kâğıt havluya suyu emdirdi, sonra cam kırıklarını süpürdü.

Kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissederek, “Gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

Noah’nın söylediği tek şey, “Sen bunu bana daha çok söylersin,” oldu.

Öfkem utancımınla karışmıştı. “Bilerek yapmadım herhalde. Gel de vur beni bari. Kırık camlar için ne kadar borcum olduğunu söylersin,” dedim ve kapıyı çarpıp dışarı çıktım.

Saat 18.00’da dükkândaki KAPALI tabelasını çevirdim. “Gitme vaktin geldi, hadi yaylan bakalım,” dedim Dora’yı elimle kışkışlarken.

Dora gülümsedi. “Tamam, gidiyorum. Doğum günü yemeğinin tadını çıkar. Sen çıkmıyor musun?”

“Birazdan çıkarım. Yapılacak birkaç işim var, ondan sonra ben de kaçırım. Doğum günü yemeğim için hazırlanmalıyım.”

Dora hırkası ile çantasını aldı. “Tamam, bu gece çok eğlenirsin umarım.”

Yirmi dakika sonra, cam kapının tıkatılmasıyla üstünde çalıştığım işten başımı kaldırdım. Noah Hale dışarıda durmuş bekliyordu. Tanrım, şimdi ne istiyordu acaba?

Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Sert bir tonla, “Yardımcı olabilir miyim?” dedim.

“İçeri girebilir miyim?”

Üfleye püfleye kenara çekildim ancak hiçbir şey söylemedim.

“Teşekkürler. Güzel çiçekler,” dedi başıyla masayı işaret ederek.

“Hı hı.”

“Sen ve ben zeytinyağı ile su gibiyiz.”

İç çektim. “O zaman niye sürekli benimle uğraşıyorsun?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum.”

“Hadi canım, ben de yedim.” Benden hoşlanıyor mu? Öyle mi dedi sahi?

“Ateşkes yapmaya ne dersin? Var mısın?”

“Ateşkes mi? Tabii.”

Noah gülümsedi. “Sesin pek de gönüllü çıkmadı.”

“Ee, nasıl olacakmış bu ateşkes?”

“Zor bir şey değil. Yalnızca benimle bir akşam yemeği yiyeceksin.”

Yeter artık, diye düşündüm. Oynadığı oyundan sıkılmıştım.

“Bak, kabalık etmek istemem ama...” Derin bir nefes aldım. “Ben elli üç yaşındayım. Artık lisede değiliz. Bu yaşta kimsenin arkasından iş çevirmeye de, ilişkisine karışmaya da niyetim yok. Anlıyor musun?”

Noah kaşlarını kaldırdı. “İş çevirmek mi? Ne ilişkisi?”

Bu adam amma da kalın kafalıydı. İlle her şeyi ben mi söyleyecektim? “Aldatmandan bahsediyorum, başkasıyla ilişkin varken beni ayartmaya çalışmanı kastediyorum. İşte o kadar.”

Noah elini kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi. “Anlamadığım için kusura bakma ama ne demek istiyorsun? Biraz daha açık konuşur musun?”

“Tori. Bu yeterince açık oldu mu? O senin kız arkadaşın, ben de ikinizin arasına girmek falan istemiyorum.”

Noah kahkahalarla gülmeye başladı. “Tori ha? Sen Tori’yi tanıyor musun?”

Bunda gülünecek ne bulmuştu acaba? “Gerçekten, bu hiç de komik değil. Evet, Tori’yi tanıyorum çünkü o benim müşterilerimden biri. Birkaç hafta önce sizi dükkânımın önünde sarılıp öpüşürken gördüm. Sonra yün almak için içeri girdi ve ‘dünyanın en muhteşem kahverengi gözlerine sahip olan, çok özel birine’ kazak öreceğini söyledi. Ben de o özel birisinin sen olduğunu düşündüm.”

Noah gülmeye devam ederek başını salladı. “Güldüğüm için özür dilerim. Evet, sanırım o özel biri benim, ama Tori... Biz birbirimizi üniversiteden beri tanırız. Arkadaşım Stan’le mutlu bir evliliği var. Aramızda hiç romantik bir şeyler olmadı. Hem de hiç. Biz yalnızca çok iyi eski dostuz.”

O an keşke yer yarılsaydı da içine girseydim. Üniversite arkadaşları ha? Hiç romantik bir şey olmamış mı yani? Ah, Tanrım, cadalozun biri gibi görünmüştüm sanırım, hatta daha da kötüsü... ona ilgi duyan bir cadaloz gibi. Yüzümün alev alev yanmaya başladığını hissetmiştim, bunun menopozdan olmadığı belliydi. "Oh... Ben sandım ki..."

"Şimdi ne sandığını gayet iyi anladığımdan eminim," dedi. Kahkahası gülümsemeye dönmüştü. "Hayır, Tori'yle aramızda hiçbir şey yok."

Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdirip başımı salladım. "Peki o zaman, galiba sana bir özür borçluyum."

"Ben de bunu bir akşam yemek yiyeceğimize yorarak özrünü kabul ediyorum. O zaman ödeşmiş oluruz. Bu kulağına nasıl geliyor?"

Umduğumdan daha da güzel geliyordu.

On Altı

Boyalı ve Havalı'da oturmuş boyamın tutmasını beklerken *Vanity Fair*'in son sayısının sayfalarını çeviriyordum. Şımartılmanın tadını çıkarırken, Dora'nın bir süredir dükkâna bakmasına bir kez daha şükrediyordum.

Salona giren yaşlıca, beyaz saçlı bir kadına gözüm takıldı. Polly ile diğer müşteriler kadınla selamlaştılar. Sonra kadın bana döndü.

"Tanıştığımızı sanmıyorum ama siz çarşıdaki yün mağazasının sahibi olmalısınız, değil mi?"

"Evet, ben Sydney Webster."

Kadın gözlüklerini burun kemerinin üzerine doğru itip bana yakından baktı. "Ben de Margaret Johnson. Bana çok tanıdık geliyorsunuz. Adada bir akrabanız mı var?"

İşte yine başlıyoruz. Bu insanlar ne diye benim ada sakinlerinden biriyle akraba olduğumu düşünüp duruyorlardı acaba? Ama gülümsedim ve, "Hayır," dedim. "Maalesef yok. Buraya beş ay önce taşındım. Beni buralarda görmüş olmalısınız."

Kadın yavaşça başını sallayıp başparmağını çenesine dayayarak, “Olabilir. Ama hayır... Şimdi anladım. Sybile Bowden’la aranızda muazzam bir benzerlik var. Siz ikiniz akraba mısınız yoksa?”

İçten içe bastırđığım duygular su yüzüne çıkarken ürperiverdim. Sybile’in badem gözlerine bakarken bana tanıdık gelen bir şeyler olduğunu hatırladım.

Kadın benim cevabımı beklerken salondaki konuşmalar da bir anda kesilivermişti. Öğretmeni tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissederek, cevap vermeden önce tedirginliğe kapıldım. “Hayır, onunla hiçbir alakam yok. Ben aslında Boston kökenliyim ve adadaki hiç kimseyle bir bağım yok.”

Margaret omuz silkerek yerine oturdu. “Akrabayız desen beni kandırabilirdin. Sybile’ı doğduğundan beri tanırım; o kendini beğenmiş yaratık bunu da inkâr eder ya neyse. Aynı yaştayız yani. Sen bana kesinlikle onu anımsatıyorsun.”

Polly araya girerek bu konuşmanın daha fazla uzamasına mani oldu. “Eh, insanlar çift yaratılmıştır derler. Gel hadi Syd, artık şu boyayı yıkayalım.”

Dükkâna döndüğümde Twila Faye’i Dora’yla konuşurken buldum.

“Merhaba, Sydney. Chelsea’nin kazağı çok iyi gidiyor. Bir tane daha örmek istiyorum.” Çantasını açıp içinden çocuk kazağına benzer, uçuk pembe örgüsünü çıkardı.

“Bu harika,” dedim. “Bak gördün mü, bir de örgü örmeyi asla öğrenemeyeceğini söylüyordun.”

Gururla gülümsedi. “Böyle bir şey yapabileceğime rüyamda görsem inanmazdım. Şimdi diğer kazak için birkaç tane çok renkli yün almak istiyorum, sizde var mı?”

Ne istediğine karar verdikten sonra, çileleri yazarkasaya işlemem için bana getirdi.

“Duydunuz mu, pazartesi günü buraya gezici kan bağışı otobüsü gelecekmiş? Belediye binasının önünde duracakmış.”

“Hayır, duymamıştım. Kan grubuma bakılırsa, ben de kan vermeliyim o zaman.”

“Benimki B grubu. Ya seninki?”

“Ab grubu. Nadir bulunan bir kan grubudur. Dünya nüfusunun yalnızca yüzde dördü bu kan grubuna sahiptir ve kan bankalarında her zaman ihtiyaç duyulur.”

Twila Faye güldü. “Kraliyet ailesinden mi geliyorsun yoksa?”

“Yok canım, nerede,” diyerek yünleri küçük bir alışveriş çantasına doldurdum.

Twila Faye gittikten sonra Dora, “Kan grubun sahiden AB mi? Doğru mu bu?” diye sordu.

Yüzündeki ciddi ifade dikkatimi çekti. “Evet, ne oldu ki?”

Rafları yünle doldurmakla meşguldü. “Hiç, yalnızca merak ettim. Dediğin gibi, oldukça nadir bulunur da.”

İçimden bir ses Dora’nın bu konuda daha fazlasını bildiğini söylüyordu.

O gün akşama doğru çıkışımın başına oturmuş Dora’ya kaçamak bakışlar atıyordum. Dükkân boştu ve o, Aran kazak üzerinde çalışıyordu. Margaret’in söylediklerini hatırladım,

belki de ilk defa Sybile'in annem olabileceği ihtimalini ciddiye almaya başlamıştım. Buna olanak var mıydı? Büyük ihtimalle yoktu. Yoksa olabilir miydi? Çok zayıf bir ihtimal olmasına rağmen şunu kabul etmek zorundaydım: Yine de bir ihtimal vardı. Annemin herhangi biri olabileceğini fark ettim. Ama Sybile Bowden? Florida'daki küçük bir adaya gelip orada gerçek annemi bulacağımı düşünmek akla hayale sığmıyordu.

Kendimi konuyu tekrar açmaya mecbur hissederek dükkân-daki sessizliği bozdum. Dora'ya, "Son konuşmamızdan beri gerçek annemi bulma konusunda pek yol kat edemedim," dedim.

Örgüsünü kucağına koyup bana baktı. "Ben de sana onu soracaktım. Çok yazık çünkü anneni bulmayı çok istiyor gibiydin."

Başımı salladım. "Şey, evet, istiyorum. Ama Monica büyükannesiyle tanışmayı benden daha çok istiyor."

"Ona hak veriyorum. Aile önemlidir. Torunlarım küçük olduğundan Marin ile oğlanları sık göremiyorum ama onların yalnızca bir telefon uzağında olduklarını biliyorum. Peki Monica dışında aileden kimse kalmadı mı?"

"Kalmadı gibi bir şey. Birkaç yaşlı halam var ama çok yakın sayılmayız."

Dora'dan ses çıkmayınca şak diye soruverdim. "Sence ben Sybile'a benziyor muyum?"

Dora'nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Alt dudağını kemiriyordu, kaşları havaya dikilmişti ve elindeki şişlerle oynayıp duruyordu. "Şey, yani, bu oldukça ilginç bir soru. Bilirsin, hayatta herkes çift yaratılmıştır derler."

İşte o an anladım. Dora'nın tepkisi, şüphelerimi bir doğum belgesinin yapabileceğinden daha fazla doğruladı. Ne kabul-

leniyordu ne de inkâr ediyordu. Elimde henüz somut bir kanıt olmasa da, taşların yerine oturduğunu hissediyordum. Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başlamıştı. Çıkrığımın kenarına sıkı sıkı tutundum. Hava serindi ancak ona rağmen ensemden ter boşanıyordu. Konuştuğumda kendi sesimi yabancıladım. “Kız kardeşin yıllar önce bir çocuk doğurdu, değil mi?”

Gözlerini kucağından ayırmadan başını sallayıp, “Evet,” diye fısıldadı.

“Bebek kız mıydı?”

Dora yine başını salladı.

“Peki Sybile’in kan grubu ne?”

Bana saatler gibi gelen birkaç saniyenin ardından, “Onun-ki de AB grubu,” dediğini duydum.

O gece yatakta saatlerce dönüp durdum. Yatağın yanındaki saatin 03.05’i gösterdiğini gördüm. Uyumaya çalışmak yerine, Monica’yı uyandırmadan, üzerime bir sabahlık geçirip balkona çıktım. Lilly de gelip ayağımın dibine kıvrıldı.

“Seni de uyandırdığım için üzgünüm kızım,” dedim sigaramı yakarken.

Dumanını gecenin karanlığına doğru üflerken akşamüstü yaşananları tekrar düşünmeye başladım. Dora’yla bu kadar açık konuşmayı beklemiyordum. Ama sanki bir hızlı trene binmiş ve geri dönüşü yokmuş gibi hissetmişim; kesinlikle dönüşü yoktu. Dora’nın sorularına verdiği her cevap beni daha da ileri gitmeye zorladı.

En sonunda, “O kızın ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” diye sormuştum.

“Seni ilk gördüğüm andan beri, kız kardeşimin kızı olduğunu hissettim. Sybile’ın adaya dönmesinin üzerinden beş yıl geçinceye kadar varlığından haberim bile yoktu. Nedense bir gün bana açılıp senin doğumundan bahsetti ve bir daha bu konunun lafını bile etmeyeceğime dair söz vermemi istedi. Ben de öyle yaptım. Seni görünceye kadar tabii.”

Dora’ya, “Sybile ne düşünüyor peki?” diye sormuştum.

“Senin onun kızın olduğunu düşündüğünden eminim ama bunu bana asla itiraf etmeyecektir. Onunla bu konuda tartışmama bile izin vermez.”

Dora’yla bunun imkânsızlığından, Sybile’ın inkâr edeceğinden ve işlerin nereye varacağından bahsettik.

Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakarak iç çektim. Dora’nın, “Bu işin peşine düşecek misin? Sybile’ın senin annen olduğunu anladığını bilmesini ve ondan bunu kabul etmesini istiyor musun?”

Bu sorularla birlikte reddedilme konusu da gündeme gelmişti. Bu başa çıkılması hiç de kolay olmayan bir durumdu ancak birkaç dakika içinde risk almadan bir şey elde edemeyeceğimi anladım ve, “Evet, onunla konuşup ne dediğini bana söyle,” diye karşılık verdim.

Sigaramı küllüğe bastırıp ayağa kalktım. “Gel hadi, Lilly. Yatağa dönme vakti geldi. Ok yaydan çıktı bir kere. Artık beklemekten başka elimizden bir şey gelmez.”

“Aman Tanrım, Sybile’ın sahiden benim büyükannem olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum. Bunu kolay kolay kabullenmeyeceği kesin. Beni gizli tutmak için büyük çaba sarf etti.”

“Peki ya baban? O kimdi peki? Evlendiği mankenlik ajansı sahibi mi?”

“Hayır, tarihler tutmuyor. Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen evli bir adamla birlikteydi ve seçeneği yoktu. Böyle bir durumla yüz yüze gelmek korkunç bir şey olsa gerek; genç, bir çocuğa bakmaktan aciz ve evlatlık vermekten başka çaresi olmamak yani.”

Monica başını salladı. “Evet, Tanrı’ya şükür artık doğum kontrolü var. Ellili yıllarda doğum kontrol hapi bile yoktu herhalde.”

“Yapabileceğimiz tek şey, bekleyip Dora’nın Sybile’den neler öğreneceğini görmek. Bugünkü planın nedir?”

“Gainesville’de birkaç iş görüşmem var. Fazla umutlanmak istemiyorum ama bir tanesi üniversitede öğretmenlik pozisyonu.”

“En sonunda İngilizce bilgini ve öğretmenlik formasyonunu kullanmaya karar verdin yani?” dedim büyük bir umutla.

Duşa girmek üzere yürüyüp gitmeden önce ağzından en son, “Olabilir,” lafı çıktı.

Cuma akşamı dükkânı kapatıp eve döndüm, yemek yedim, sonra Lilly’nin tasmağını takıp yürüyüşe çıktım. Noah’nın evine doğru yaklaştığımda bahçedeki çalıları budadığını fark ettim. Arkasını dönünce beni gördü.

El sallayarak, “Merhaba,” diye seslendi. Kahretsin. Neden bu taraftan geldim ki sanki? Artık sokağın karşısına geçip elinde budama makasıyla durduğu tarafa gitmekten başka çarem yok.

“Merhaba,” dedim. “Dışarı çıkmak için çok güzel bir akşam.” Neden yürüyüşe çıktığımın hesabını mı veriyordum yoksa? Havadan mı yoksa sıcak basmasından mıdır nedir, suratımın alev alev yandığını hissettim. Yine kendimi aptal bir genç kız gibi hissetmeme neden olmuştu.

“Evet, havanın geç kararması hoşuma gidiyor. Açık havadaki işleri tamamlamama fırsat veriyor,” dedi Lilly’yi okşamak için eğilirken.

Önceki karşılaşmalarımızdan daha kibar davranmaya gayret ederek başımla evi işaret ettim. “Ali haklıymış. Çok güzel bir evin var.”

Noah gururla eve bakıp elini kıvrıcık saçlarının arasından geçirdi. Sormadan önce bir an duraklayarak, “Gelip içerisini de görmek ister misin?” dedi.

Sanki kendimi zorla davet ettirmişim gibi hissederek başımı salladım. “Yoo, hayır, buna gerek yok. Hem zaten yanımda Lilly var.”

“Evime köpek kabul ediyorum, özellikle de uslu olanları. Hadi gel, sana etrafı göstereyim,” diyerek merdivenlere doğru yöneldi.

Lilly’yi tasmaından çekerek peşinden gittim.

İçeri girince Noah kapıyı kapattı. “Artık tasmaını açabilirsin. Burada zarar verebileceği bir şey yok.”

Eğilip tasmaının ipini çözmemle birlikte Lilly doğruca salonun ortasındaki Aubusson halısının üzerine işeyiverdi.

“Aman Tanrım! Lilly! Ne yapıyorsun sen?” Koşup köpeği tasmaından yakaladım.

“Çok özür dilerim. Hiç böyle yapmazdı. Nesi var bilmiyorum. Leke çıkarıcın var mı? Haliyı ben temizlerim.” Utancımdan yüzüm kıpkırmızı kesilmiş, üst dudağım ter içinde kalmıştı.

“Şey, böylesini ben de ilk kez görüyorum,” dedi ciddi bir tavırla. “Gidip deterjan falan getireyim,” dedi evin arka tarafına doğru yürürken.

Köpeğin yanına çömelip Lilly’nin yüzünü avuçlarımla arasına aldım. “Seni kötü köpek seni. Neyin var böyle? Neden yaptın bunu?”

Lilly yaptığına pişmanmış gibi görünmüyordu. Bir yandan yüzümü yalarken, salladığı kuyruğunu da haliya vuruyordu.

Noah, “Bakalım bu lekeyi çıkaracak mı?” dedi ve haliya püskürtmeye kalktı.

“Hayır, sen bana bırak.” Lilly’nin bıraktığı lekeyi yok etmek için bezle şişeyi elinden alıp ıslak yerin etrafına sıktım. “Sanırım işe yarayacak. Yine de eğer yarın lekenin çıkmadığını görürsen, bana haber ver lütfen. Halı temizlemenin parasını ben ödeyeceğim.” Ayağa kalkıp Lilly’nin tasmağını bağladım. “Gel hadi, bu gecelik bu kadar ziyan yeter,” dedim ve kapıya doğru yöneldim.

“Neden kalıp sana etrafı gezdirmeme izin vermiyorsun?” dedi Noah, hiçbir şey olmamış gibi.

Ancak ses tonundaki soğukluktan Lilly’nin yaramazlığından hiç memnun olmadığı belliydi. “Hayır, ama yine de teşekkürler. Belki başka zaman. Lilly olmadan.”

Noah bizi kapıya kadar geçirdi. “İyi akşamlar,” dedi.

Kaldırıma varmadan kapının arkamızdan kapandığını duydum.

On Yedi

Ertesi gün öğleden sonra arka odada çalışırken Dora bana seslendi. "Burada seni görmek isteyen biri var."

İçeri geçince Noah'nın masanın yanında durduğunu gördüm. Bu harika işte, fahiş halı temizleme masrafını benden almaya geldi herhalde. Hafifçe gülümseyip, "Merhaba, senin için ne yapabilirim?" dedim.

"Ben yalnızca halıda lekeden eser kalmadığını haber vermek istedim. Tamamen çıktı."

Rahatlayarak bir oh çektim. "Oh, Tanrım. Senden tekrar özür dilerim. Lilly'nin neden öyle bir şey yaptığını hiç anlamadım." Noah bir şey demedi ama gitmeye de yeltenmedi. Bunun üzerine, "Haber verdiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Acaba sana bu gece evi gezdirmeme ne dersin? Mesela saat yedi buçukta?"

Hazırlıksız yakalanmıştım. Dora'ya kaçamak bir bakış attım ama o yünleri çile yapmakla meşguldü. Noah'ya, "Bunu yapmana gerek yok," dedim.

"Bu çok hoşuma gider. Gerçekten. O zaman yedi buçukta görüşürüz," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Rüzgârgülü şınırdarken arkasına döndü. "Bana bir iyilik yap ve bu defa Lilly'yi evde bırak."

Dükkânın ortasında kalakalmıştım. Dora bana bakıyordu.

"Hoş bir adama benziyor," dedi çile sarmaya devam ederken.

"Öyle mi dersin? Onunla ne yapacağımı bilemiyorum." Dora'ya önceki akşam yaşanan kazayı anlattım. Sözümü bitirince gülmeye başladı.

"Sence bu komik mi yani?"

"Eh, biraz gülünç olduğunu kabul etmelisin. Zavallı Lilly. Cezasını çekmek için hâlâ köpek kulübesinde mi kalıyor?"

Dora'nın olanlara güldüğünü duymak beni de güldürmüştü. "Hayır, onu affettim. Hem yeni bir davet aldığıma göre, Noah da onu affetti galiba."

"O evin içine bayılacağından eminim. Yıllar önce ben de gezmiştim. Gerçekten çok güzel bir ev. Hem seni köşeye sıkıştırması için de Noah'ya güzel bir fırsat veriyor."

"Beni sıkıştırması için mi? O sadece kibarlık yapmaya çalışıyor."

Dora, "Tabii ya," dedi ve çile sarma işine geri döndü.

Saat 19.25'te, mutfağın orta yerinde oturan Lilly'ye parmağımı sallıyordum. "Ben dışarı çıkıyorum. Sen de uslu dur, tamam mı? Gidip yatağına yat, ben de birazdan dönerim."

Lilly başını öne eğerek yatağına doğru gitti, her zamanki gibi etrafında bir tur atıp yatağına kıvrıldı.

Noah'nın evinin önündeki basamakları çıkıp zili'çaldım. O sırada kendime, "Burada ne işim var?" diye soruyordum.

Noah çabucak kapıyı açtı. Arkadaşça bir tonda, "Merhaba," dedi. "İçeri gel." Antreye adımımı atınca, o da kapıdan dışarı doğru eğilip sağa sola bakındı. "Sadece köpeğini getirmedikten emin olmaya çalışıyorum."

Kahretsin, bu adam bazen çok sinir bozucu olabiliyordu. Sahiden de benim burada ne işim vardı?

Noah beni evin arka tarafına doğru götürdüğünde koca bir mutfığa vardık. Geniş ahşap tezgâhın bir tarafında tabureler, diğer tarafında özel tasarım mutfak aletleri duruyordu. Mutfağın ötesinde, burası bir oturma odası ile yemek odasının birleşimi idi. Tezgâhta bir şişe kırmızı şarap ile iki de kadeh duruyordu. Noah şarap doldurduğu kadehi bana uzattı. "Bir kadeh şarap olmadan tam bir ev gezmesi olmaz."

Kadehe doğru uzanınca elim eline değdi, yüzüne bakınca gülümsediğini gördüm. Kadehi alıp, "Teşekkürler," dedim.

Kadehini benimkine vurarak, "Atalarımın şerefine," dedi. "Hale-Johnson evine hoş geldin."

Bir yudum içip gülümsedim. Benim atalarımın köklerinin de bu adada olabileceği hakkında bir şey bilmiyordu tabii. "Hımm, çok güzelmiş."

"Gel hadi." Noah peşinden gelmemi işaret etti. "Gördüğün gibi burası hem mutfak hem de oturma odası. Vaktimin çoğunu burada geçiririm." Diğer odaya doğru yürüyerek, "Bu-

rası da evin asıl yemek odası. Annemle ben burayı çocukluğumdaki kadar sık kullanmıyoruz.”

“Annen burada mı?” diye sordum.

“Hayır, eski bir arkadaşıyla birkaç gün geçirmek üzere Doğu Yakası’na gitti.”

Güzelce cilalanmış parke zemin ve süslü kapı pervazları dikkatimi çekti. Odalardaki antika mobilyalar rahat görünüyordular.

Evin ön tarafına doğru geri dönerken, Noah eliyle sol tarafını gösterdi. “Bu tarafta salonla iki yatak odası bulunuyor.”

Onun peşinden öndeki yatak odasına doğru gittim. Odanın ortasında güzel bir ahşap karyola duruyordu. Güzelce yerleştirilmiş mobilyalarla yatak odasının dekorasyonu tamamlanmıştı. Orada, onun yatak odasında dururken kendimi tuhaf hissettim ve diğer yatak odasına geçtiğimizde rahat bir nefes aldım.

“Burası da annemin odası,” dedi.

Burada da antika bir karyola vardı. Üzerindeki çiçekli yatak örtüsüyle odanın odak noktası olmayı başarıyordu.

“Çok güzel.”

Onun peşinden oymalı kakmalı meşe merdivenlerden yukarı çıktım. Bulunduğum yerden antreyi görebiliyordum. İkinci katın ön tarafında buzlu camlar ile mekânın ortasına yerleştirilmiş minderli sedir dikkat çekiyordu. Tam ortadaki genişçe bir açık alandan iki farklı odaya daha geçiliyordu.

“Bunlar da yatak odaları olacaktı ancak onları boş bıraktık. Evde başka yatak odasına ihtiyacımız yok, ben de bu odalarda

resim dersi vermeyi planlıyorum. Gördüğün gibi burası çok güzel ışık alıyor.”

Başımı salladım. Batmak üzere olan güneşin ışınları odayı hafifçe aydınlatıyordu.

Noah, “Ve buradan da,” diyerek beni merdivenlerin son bölümüne doğru götürdü, “çatıdaki terasa çıkılıyor.”

Merdivenleri tırmanınca camla kaplı bir alana çıktık, oradan birkaç basamak daha çıkınca dışarı açılan bir kapıya vardık. Parmaklıklar terası çepeçevre sarıyordu. İki minderli koltuk denize karşı yerleştirilmişti, aralarında da küçük bir sehpa duruyordu.

Sol tarafa doğru yürüyünce adeta nefesim kesildi. “Şu manzaraya bak.” Masmavi suya, birer nokta gibi görünen adacıklara ve biraz ötelerinde batmak üzere olan kıpkırmızı güneşe doğru baktım. Başımı sallayıp, “Cedar Key tam da günbatımının izleneceği yermiş. Gerçekten muhteşem.”

Noah da gelip yanımda durdu. “Evet, Key West güzeldi, ama bu... Bu adeta cennetten bir köşe sayılır. Günbatımını izlemek için her gün buraya geliyorum, hâlâ da bıkmış sayılmam.”

Mis kokan bahar havasını içime çektim. “Bu manzaradan sıkılan varsa aklına şaşarım. Aşağıdan da güzeldi, ama buradan...” dedim fakat tanık olduğum bu güzelliği anlatmaya yetecek laf bulamadım.

Noah başını salladı. “Bir zamanlar atalarımın da bu evde günlerini geçirmiş olması, bu manzarayı daha da özel kılıyor.”

“Bu senin için neden bu kadar önemli?” diye sordum.

Noah şarabından bir yudum alıp açıklara doğru baktı. “Aslında yakın zamana kadar pek bir önemi yoktu. Nasıl

anlatsam bilemiyorum. Benim çocukluğum burada geçti, ancak üniversiteye gitmek için adadan ayrıldım. Sonra yıllarca Paris'te yaşadım. O dönemde köklerim de atalarım da umurumda değildi." Omuz silktili. "Bilemiyorum. Belki de yıllar geçtikçe geçmişe dönme isteğı duyduğumuzdandır. Et tırnaktan ayrılmaz derler. Belki de dönüp dolaşıp, eninde sonunda köklerimize dönmek istiyoruzdur, kim bilir? Ne desem boş." İcini çekti. "Bildiğim tek bir şey var, o da şu an tam da olmak istediğim yerde bulunduğum."

Ona imrendim. Sybile'in annem olup olmadığını öğrenmek için içimde derin bir arzu duyuyordum. Gerçeğı hiçbir zaman öğrenemeyebilirdim. Noah'nın tattığı, nereden geldiğini kesinkes bilmenin lüksüne asla sahip olamayabilirdim. Tuhaf bir şekilde, Noah'yla hikâyemi paylaşma isteğı beni yiyip bitiriyordu ama bu isteğimi bastırdım. Bir yudum şarap içerek derin bir soluk aldım. Orada dururken, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmediğimi fark ettim. Bir anda içimdeki o boşluk —o zamana dek varlığından bile haberdar olmadığım o boşluk— doldurulmak için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Kökenimin nerede başladığını bilmeye ihtiyacım vardı.

Noah, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, iyiyim." Şarabımın kalanını içip bitirdim. "Bu güzel gezi için çok teşekkür ederim," diyerek kadehimi ona uzattım. "Burası muhteşem bir ev." Merdivenlere doğru yöneldim. "Böyle bir evin olduğu için çok şanslısın."

Peşimden Noah da merdivenlerden indi. "Bir kadeh daha

almaz mısın? Yanında ikram edebileceğim biraz peynirim ve krakerim de var.”

Kapıya doğru yürüyerek başımı salladım. “Teşekkürler ama artık dönmem gerek. Evi görmekten çok keyif aldım.”

Ertesi gün dükkâna geldiğimde Dora’yı merdivenlerde beklerken buldum.

Ben kapıyı açarken, “Dün Sybile’la konuştum,” dedi.

El çantasını masanın çekmecesine koyduktan sonra bana doğru döndü.

“Senin şüphelenmene pek şaşırmış gibi görünmüyordu. Bana sadece doğduğun hastaneyi ve doğum saatini bilip bilmediğini sordu.”

“St. Vincent’s, öğlen saat iki otuz beş.”

“Sonra da düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu konuyu tekrar açmamamdan başka da bir şey söylemedi. Ben de üstüne gitmedim. Başında bu hastalık belası varken, onu üzmemekten hoşlanmıyorum.”

Başımı salladım. “Doğru olanı yaptın. O beni hiçbir zaman kızı olarak kabul etmeyebilir. Varsın öyle olsun. Aslında bununla ilgili daha önce aklımıza gelmeyen bir şey daha var.”

“Neymiş o?”

“Benim senin yeğenin olduğum.”

Dora hiç duraklamadan bana sarıldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ben seni kabul ediyorum. Bunu asla sorgulamak zorunda kalmayacaksın. Teyzen olmaktan gurur duyuyorum.”

Ben de Dora'ya sıkıca sarıldım. "Sybile ne kadar harika bir kardeşi olduğunu biliyordur umarım. Keşke biraz daha sana benzeseydi." Yanaklarımdaki gözyaşlarını elimin tersiyle silerek, "Yani şimdi bir de kuzenim var demek."

Dora bana sarılmayı bırakıp kâğıt mendille gözlerini sildi. "Marin de bütün şüphelerimizin gerçek olmasını umuyordu. Seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

"Sybile bana gerçeği söylemeyi reddetse de, sen ve ben gerçeğin ne olduğunu biliyoruz."

"Bence en doğrusu Sybile'in mahremiyetini korumamız olacak. Yani şunu demek istiyorum, bu kasabada tanıdığım herkesi çok sevsem de, onlara bundan söz etmenin hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım. "Kesinlikle katılıyorum. Eğer Sybile bu sırrı saklamak için varını yoğunu verdiyse, onu ortaya çıkarmak bize düşmez."

"Bu ikimizin arasında. Ben senin Dora Teyzenim."

Alison katlanır sandalyesinden öne doğru uzanıp kadehini benimkine vurdu. "Ailenin, en çok da Dora'nın şerefine."

Güldüm. "Halalarım ve enişterimle hiç bu kadar yakın olmadım. Onların çocuğu olmadığı için kuzenlerim de yok. Bir düşünsene, elli üç yaşındayım ve bunca zamandır kayıp bir yeğen olduğum ortaya çıkıyor, üstelik bir de kuzenim var."

"Marin'i seveceksin. Bazı yönlerden bana seni hatırlatıyor aslında. Dur bakayım, o da elli yaşında falan olmalı."

“Evet, Dora onunla birbirimize benzeyen yönlerimiz olduğunu söyledi. Marin de gelecek ay elli birine basıyormuş.”

Alison başını salladı. “İnanılır gibi değil. Buraya kendini toplayıp hayatına yeni bir yön çizmeye geliyorsun. Sonra beklediğinden çok daha fazlasını buluyorsun.”

Güldüm. “Çok doğru. Hem düşünsene, eğer Stephen’ı kaybedip evden taşınmak zorunda kalmasaydım buraya hiç gelmeyebilirdim.”

“Bundan o kadar da emin olma Syd. Sana dışıl enerjinin arayışı içinde olduğumuzdan söz etmiştim. Er ya da geç hepimiz onu bulmak zorunda olduğumuzu hissederiz. Öyle ya da böyle.”

“Olabilir.”

Alison uzanıp bir kraker aldı. “Son zamanlarda Noah’dan haber aldın mı?”

“Yoo, almalı mıydım?”

“Eh, son bıraktığımda adamın evini geziyordun. Belki tekrar görüşmüşsünüzdür diye düşündüm.”

“Ali, onunla aramda hiçbir şey yok.”

“Hımm. Daha önce de söylediğim gibi, neler yaşayacağımızı asla bilemeyiz.”

“Sen ne zamandan beri adanın çöpçatanlığına soyundun acaba?” diye sordum ayağa kalkarken. “Hadi gidelim Lilly, işe koyulma vakti geldi.”

On Sekiz

Çıkrığının başına oturup köpek tüyünü eğirirken düşünüyordum. Ali galiba haklıydı. Bir başka erkeğe karşı çekim hissetmem normaldi. Hem şunu da itiraf etmeliyim ki, Tori'nin yalnızca bir arkadaş olduğunu öğrendiğime memnun olmuşum. Peki ben neden Noah'nın arkadaşı olamıyordum ki? Tek bildiğim, onun boшта olduğunu öğrendiğimden beri bu çekimin daha da arttığıydı.

İşten kafamı kaldırıp etrafa bakınca Noah'nın dükkâna girdiğini, durup Lilly'yi sevmek için eğildiğini gördüm.

“Bakıyorum seni affetmiş,” dedim.

“O mu beni affetmiş? Halımın üzerine işeyenin o olduğunu hatırlatırım.”

“Ama sen de onun kendini kötü hissetmesine sebep oldun.”

“Ateşkes sağlanmış gibi görüldüğüne göre, kimsenin kendini kötü hissetmesine gerek kalmadı.”

Sırıttım. Haneme artı bir puan yazılmıştı. “Buraya yün almaya mı geldin?”

“Hayır, seni yemeğe davet etmeye geldim. Cuma akşamına ne dersin? Saat yedi buçuk uygun mu?”

Gülümsedim. “Bilmem, ajandama bakmam gerek,” deyip tüy eğirmeye devam ettim.

“Peki, şimdi baksan da ona göre plan yapsak nasıl olur?”

“Olur herhalde,” diye karşılık verdim, ayağa kalkmadan önce bir süre daha eğirmeye devam ettim.

Masaya doğru yürüyüp ajandamı açtım ve hafta boyunca tüm sayfaların boş olduğunu gördüm. “Bu cuma akşamı mı dedin? Evet, sanırım boşum. Yedi buçuk muydu?”

Noah ajandaya bakmak için masaya doğru geldi ama o daha bakamadan kapağını kapattım. “Doğru, yedi buçuk. Yediyi çeyrek geçe seni evinden alırım, olur mu? Island Room’a gideriz diye düşündüm. Hava dışarıda yemek yenecek kadar sıcak olacaktır, tabii sakıncası yoksa.”

“Yok, ama seninle orada buluşalım. Yani gelip beni almana gerek yok, sanki bu bir şeymiş gibi...”

“Randevu mu? Evet, bu bir randevu. Yediyi çeyrek geçe hazır ol,” dedi ve çıkıp gitti.

Cuma akşamı saat yedide bir sigara yakıp balkona çıktım. Tanrım, aklımdan ne geçiyordu ki? Bir randevu ha? Kimseyle çıkmayalı otuz yıldan fazla olmuştu. Stephen’ın ölümünün ardından fazla erken sayılmaz mıydı? Neredeyse bir yıl oluyordu. Sigaramdan hızlı hızlı birkaç nefes çekip içeri girdim ve ağzıma iki tane nane şekeri attım. Aynanın önünde durup

gölümsedim. Bej pantolonum üstüme tam oturmuştu. Pantolonu uzun kollu siyah kazağımla kombinledim. Aynaya biraz daha yaklaşıp makyajımı yaptım. Memnun bir halde geri çekilip saçımı kulağımanın arkasına attım. Lilly havlayınca heyecandan midem ağzıma geldi. Noah gelmişti. Peki, buna sahiden hazır mıydım?

Noah'ı içeri almak için kenara çekilirken yüzüme koca bir gülücük kondurup, "Merhaba," dedim.

"Burası ne güzelmiş. Daha önce hiç gelmemiştim."

"Görecek pek bir şey yok ama sana etrafı göstereyim. Burası mutfak, şurası da," dedim elimle işaret ederken, "yatak odası ile oturma odası. Ama asıl sürpriz dışarıda."

Noah dışarı çıktığında başıyla onayladı. "Çok güzel. Beğendim."

"Senin manzaranla kıyaslanamaz ama burada oturmayı seviyorum," dedim tekrar içeri girerken. "Pekâlâ Lilly, ben yokken uslu dur."

Noah da köpeğin başını okşayarak, "Doğru," dedi.

Lilly bir inilti kopartıp yere yattı.

"Ben hazırım." Kapıyı açtığımda Monica'nın merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. Eyvah, mahvoldum!

Gülümseyerek, "Merhaba," dedi ama arkamda duran Noah'ı görünce gülümsemesi siliniverdi. Ona yemeğe dışarı çıkacağımı söylememiştim. Hem de bir adamla.

"Ee, bu... arkadaşım Noah Hale." Sonra Noah'ya döndüm. "Bu da kızım Monica."

Eğer bakışlarla öldürmek mümkün olsaydı, zavallı Noah için 911'i aramam gerekirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldanıp aceleyle mutfağa girdi.

Son bir çabayla, "Geç kalmam," deyip Noah'yla birlikte merdivenlerden indim.

Yemek siparişlerimizi verdikten sonra Noah arkasına yaslanıp San Genovese şarabından bir yudum aldı. "Bana biraz kendinden bahsetsene."

"Anlatacak pek bir şey yok. Yirmi sekiz yıllık evliliğin sonunda artık dulum ve bu kelimeyi söylemekte hâlâ zorlanıyorum. Yetişkin bir kızım var, az önce onunla tanıştın. Evlenmeden önce Boston'da yaşıyordum ve hemşireydim. Hepsi bu."

"Hemşire miydin? Hiç bilmiyordum. Şimdi de yün dükkânın var, öyle mi?"

"Monica'yı doğurduktan sonra hemşireliğe geri dönmedim. Lisansımın süresi doldu. Lisansımı kaybetmem pek akıl kârı değildi. Ama elli iki yaşında çaresizce yüksek maaşlı bir işe ihtiyaç duyacağımı nereden bilebilirdim ki?"

Noah başını salladı. "En azından örgü becerini işe dönüştürmüşsün. Eşini kaybetmenin çok zor olduğuna eminim. Yirmi sekiz yıl uzun sayılacak bir süre."

Parmağımı kadehimin kenarında dolaştırdım. "Uzun bir süreydi. O kadar uzundu ki kocamın sırlarının bile farkına

varamamıştım.” Noah yorum yapmayınca, “Stephen’in kumar bağımlılığı vardı. Piyango bileti almaya benzemiyordu tabii.” Noah’ya kendimle ilgili tüm gerçekleri anlatma ihtiyacı duydum. Stephen’in kumar bağımlılığından tahliye celbine ve Cedar Key’e gelişime kadar her şeyi anlattım.

Derin bir nefes aldı. “Vay be, ne hikâye ama. Şimdi daha iyisin herhalde.”

Yüzüne baktım. “Bu, iyi demekle neyi kastettiğine bağlı. Stephen’in beni bunca yıldır nasıl kandırdığını öğrendiğimde yas tutan bir dul gibi davranmam kolay olmadı. Beni beş parasız bırakmıştı. Sonra onun ölümüne gerektiği kadar üzülenmediğim için kendimi suçlu hissettim. Ama ben de bir bakıma yaşam kavgası veriyordum. Ne yapacağımı gerçekten hiç bilemiyordum. Neyse ki imdadıma Alison yetişti.”

“Kandırılmanın nasıl bir duygu olduğunu iyi bilirim.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Bilir misin?”

“Evet, maalesef. Uzun yıllar önce ben de evliydim. Simone sanat öğrencisiydi, benim de modelimdi. Bir gün eve geldiğimde onu öğrencilerimden biriyle yatakta buldum. Gerisi hikâye.”

İhanet kazığını yiyen hep kadın olmuyordu demek.

“Çocuğun var mı?”

“Hayır, çok şükür.”

“Bir daha evlenmedin mi?”

“Hayır, evlilikten gözüm korktu diyelim. Ama kendimi sanat çalışmalarımıyla öyle meşgul ettim ki evliliği düşünmeye hiç fırsatım olmadı. Bir kızın olduğu için şanslısın.”

Gülümsedim. "Monica. Sana karşı pek dostane yaklaşmadığını fark etmişsindir. Şimdi kim bilir bu randevuyla ilgili neler söyleyecektir. Onunla pek çok konuda anlaşıyoruz."

"Üstüme vazife değil ama böyle zor zamanlarda gayet iyi kararlar veren annesine bence şans tanımalı." Noah bir yudum şarap içti. "Annen ile baban hâlâ Boston'dalar mı?"

"İkisi de öldü. Ben tek çocuğum. Evlatlığım." Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz ona bunu neden söylediğime hayret ettim.

"Sahi mi? Gerçek aileni bulmaya çalıştın mı?"

Hiç duraksamadan, "Aslında bu aralar bulmaya çalışıyorum," dedim.

"Sonu iyi biter umarım. Bu konuda o kadar çok şey duydum ki."

"Teşekkürler." Neyse ki tam o anda garson yemeklerimizi getirdi. Bir ısırik alıp, "Ördek sahiden çok lezzetli," dedim.

"Domuz pirzolası da öyle. Biraz daha şarap alır mısın?" diye sorarak şişeye doğru uzandı.

"Evet, şarap da çok güzelmiş. Daha önce hiç San Genovese içmemiştim."

"En sevdiklerimdendir. Eee, madem burada işini kurdun, bundan sonraki planın ne bakalım? Tree House'da kalmaya devam mı edeceksin?"

Başımı salladım. "Hayır, sonsuza dek orada kalamam. Alison bana çok iyi davrandı ama artık kendime kalacak bir yer bakmam iyi olacak. Ev satın alamayacağıma göre kiralayacağım."

Noah gülmeye başladı.

“Komik olan nedir?”

“Bir şey fark ettim de. Bir saattir beraberiz ama daha hiç zıtlaşmadık. Gayet normal bir şekilde sohbet ediyoruz.”

Yüzündeki sırıtışı görünce gülümsedim. “Haklısın. Belli ki, ikimiz de ateşkese riayet ediyoruz.”

Yemek boyunca sohbet edip gülmeye devam ettik. Şarabımız bitince kahvelerimizi söyledik. O anda canım aşırı sigara içmek istedi.

“Çok sessizleştin,” dedi Noah.

“Sadece kahvenin yanında sigaranın ne kadar güzel gideceğini düşünüyordum.”

“Açık havadayız. Hadi yak bir tane.”

“Rahatsız olmaz mısın?”

Noah başını sallayıp gülümsedi. “Ben sadece sigara içenlere takılıp onlarla eğleniyorum. Eski bir içiciden beteri olamaz. Ama... senin için iyi değil, bilesin.”

Çantama doğru uzanıp paketimi çıkarıp bir sigara yaktım. Dumanını Noah’dan uzağa doğru üflemeğe dikkat ettim. “Biliyorum,” dedim, Sybile’in görüntüsü gözümün önüne gelmişti. “Sen bıraktın demek. Ne kadar oldu?”

“Yirmi yıldan fazla olmuştur.”

“Vay be, sahiden çok etkilendim. Belki ben de bırakmaya çalışırım, ama bu akşam değil. Anlatsana, Paris’te yaşamak nasıldı?”

Noah bana galerisini, restoranları, kaldırım üstü kafeleri ve Paris’in sol kıyısındaki bohem hayatla ilgili anekdotları anlattı. O konuşurken, gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim.

Daha önce gözümden kaçan seksi yanları da dikkatimi çekti. Mesela bir restoranın adını hatırlamaya çalışırken sağ eliyle çenesini kaşıyordu. Sonra gözlerim yine ellerine takıldı; erkeksi, bakımlı ellerinde sol elinin yüzük parmağındaki oval şekilli okul yüzüğünün haricinde başka bir takı yoktu.

Bana bir soru sorduğunu son anda fark edince utancımdan yüzümü ateş bastı. "Pardon. Ne diyordun?"

Noah gülümsedi. "Hiç Paris'e gittin mi diye sormuştum."

"Hayır, maalesef gitmedim. Okul bitince evlendim, sonra Monica doğdu... Anlayacağın, ona hiç sıra gelmedi."

Garson hesabı getirdi. Noah deri hesap cüzdanının gözüne kredi kartını yerleştirip garsona uzattı. "Bu güzel akşam için teşekkür ederim, Sydney."

"Eğlenceliydi. Gerçekten çok keyif aldım."

Eve dönerken, onu içeri davet edip etmeme konusunda kararsız kalıp gerildim. Şimdiki randevularda çiftler ne yapıyorlardı acaba? Noah içki ya da kahve daveti bekliyor muydu yoksa?

Merdivenleri çıkıp kapının önüne vardığımızda, bu ikilemi Noah çözdü. Eğilip yanağımdan öptü. "Bu harika akşam için tekrar teşekkürler," dedi. Sonra dudağını dudağıma değdirdi. "En kısa zamanda tekrarlayalım."

On Dokuz

Dora'yı 18.00'da eve yolladım, kapıya KAPALI tabelasını astım ve biraz ip eğirmek için çıkırığımın başına oturdum. Bir saat sonra cam kapıdaki tıkırtıyı duydum ve Sybile'ın içeri baktığını gördüm.

"Aman Tanrım. Günüm daha güzel bitemezdi herhalde."

Kapıyı açıp Sybile'ı içeri almaya yeltenmedim. "Kapalıyız. Sabah onda açıyoruz."

Bana kızgın kızgın bakıp, "Kapalı olduğunu biliyoruz herhalde," dedi. "Ben de o yüzden geldim zaten. Seninle konuşmam gerek. Baş başa."

Elim titreyerek kapı kolunu tuttum ve sonra onu içeri aldım. Buna imkân var mıydı? Sybile sahiden annem miydi ve bunu söylemek için dükkâna gelmiş olması mümkün müydü? Bütün kuşkularımda haklı mıydım yoksa? Kafamın içi bir anda düşüncelerle dolmuştu. "İçeri gel," dedim ve kapıyı arkasından kilitledim.

Sybile'dan ses çıkmayınca, "Beni neden görmem gerektiği?" diye sordum. Kadının nefesinin kesildiğini o an fark ettim.

"Seni... evime davet etmek istiyordum. Pazar günü... Öğleden sonra. Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Kadının sesinde duygudan eser yoktu. Konuşurken nefesi kesildiğinden arada nefes almak için duraklayarak konuşuyordu. "Şu an yalnızım. Şimdi konuşsak olmaz mı?"

Sybile başını salladı. "Hayır. Evime gelmeni tercih ederim. Nerede yaşadığımı biliyorsun, değil mi? Deniz fenerinde. Pazar günü saat üçte. Gelecek misin?"

Bir an durup düşündükten sonra başımı salladım. "Peki. Orada olacağım."

Sybile arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü, sonra da çıkıp gitti.

"Bu da neydi şimdi?"

Pazar günü saat tam üçe doğru deniz fenerinin önündeki geniş, çakıllı yola gelmiştim. Arkasında masmavi körfezin uzandığı büyük binaya bakıp, "Hiç fena değilmiş," dedim. Evin ön tarafına gelince içerisinin nasıl olduğunu daha da merak etmeye başlamıştım. "Korkunun ecele faydası yok," dedim ve ahşap basamakları çıkmaya koyuldum.

Çıktığım her basamakta sol tarafımdaki manzaradan daha da büyüleniyordum. Ön tarafta sazlıklar, sağda solda cüce palmyeler ve hepsinin ötesinde uçsuz bucaksız bir körfez

manzarası. Tepeye varınca küpeşteye tutunup derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapatıp her gün bu manzaraya uyanmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm.

“Burayı sevdin sanırım.”

Sybile’in cırtlak sesi, o anın sessizliğini bozmuştu. Arkamı döndüm. “Çok güzelmiş. Şimdi neden buranın keyfini çıkaracağını anladım.”

Sybile söylediklerimi duymazdan gelerek, “Hadi içeri gel,” dedi. “Benden sonra buranın keyfini Sualtı Araştırma Merkezi çıkaracak. Burayı onlara miras bırakacağım, yani burayı satıp araştırmaları için gereken parayı bulabilirler.”

Mutfağa girdim, oradan da oturma odasına geçiliyordu. Her taraf camla kaplıydı ve ışıkla yıkanıyordu. Mutfak tezgâhının karşısındaki tezgâhın altında tabureler sıralanmıştı. Tezgâhın biraz ötesinde yemek masasıyla sandalyeler bulunuyordu. Onların biraz ötesinde de daire şeklindeki oturma odası yer alıyordu. Bakışlarım sürekli dışarıdaki manzaraya takılıyordu.

Sybile deri kanepeyi göstererek, “Otursana,” dedi. “Kahve yapmıştım.”

Kadının mutfağa gidişini izledikten sonra bakışlarımı deniz fenerinin içinde gezdirmeye başladım. Metal merdivenler kıvrılarak yukarı doğru çıkıyordu. Oturma odasından başka iki oda daha vardı, odanın öbür ucunda da siyah bir Yamaha piyano duruyordu.

Sybile bir süre sonra, çin porseleninden kahve fincanları, krema, şekerlik ve yulafli bisküvi dolu bir tabak bulunan tep-

siyle geri döndü. Sybile sade kahvesini alıp, "Buyur bakalım," diyerek tepsiyi bana uzattı.

Kahveme krema ekleyip arkama yaslandım ve beni niye çağırdığına dair bir açıklama yapmasını bekledim.

Sybile bir sigara yakıp, "Sigara içiyor musun?" diye sordu. Başımı salladım. "Ama azaltmaya çalışıyorum."

Sybile'in alaycı kahkahası odada çınladı. "Azaltamazsın. Ya bırakırsın ya da içmeye devam edersin. Ben içmeyi tercih ediyorum."

Benden ses çıkmayınca Sybile, "Bilip bilmediğinden emin değilim ama ben akciğer kanseriyim," dedi ve tepkimi bekledi.

"Dora doktorun bundan şüphelendiğini söylemişti ama kesin olduğunu bilmiyordum. Çok üzüldüm."

Yanındaki oniks küllüğe külünü dökerek omuz silkti. "Eh, hepimiz aynı yolun yolcusuyuz. Kimi erken gider, kimi geç."

Beni bu yüzden mi çağırdı acaba, diye düşünerek bir bisküvi alıp ısırıldım.

O anda Sybile, "Seninle bu yüzden konuşmak istedim," diyerek beni haklı çıkardı.

"Anlamıyorum."

Sybile sigarasını küllüğe bastırıp kahvesinden bir yudum daha içti. "Bana senin hemşire olduğunu söylemişlerdi. Doğru mu bu?"

"Şey, pek sayılmaz. Yıllar önce hemşireydim, kızım doğduktan sonra lisansımı yeniletmedim," dedim kafam karışmış bir halde. Acaba Sybile kendine bakacak özel bir hemşire mi arıyordu?

“Ama zamanında hemşirelik yaptığına göre bu tür şeylere alışkınsındır sanırım. Ölüme falan yani.”

“Evet, vakti zamanında epey vakaya tanık olmuştum. Ama kanser olduğun için hemen öleceksin diye bir şey yok. Kemoterapi alırsın, muhtemelen radyoterapi de, hatta belki ameliyat bile olursun.”

Sybile başını salladı. “Hayır, istemem.” Bir sigara daha yaktı. “Doktor bana bütün o saçmalıklardan söz etti ama hiç gerek yok. Onu geri çevirdim.”

“Geri mi çevirdin?” Ne dediğini duymuştum ama emin olmak istedim.

“Evet. Bunlar hiç bana göre değil. O yüzden Dora gibi konuşup beni kararımdan caydırmaya falan kalkma sakın.”

“Merak etme, bunu yapmam. Bu senin bedeninin, senin kararın, ama kararından eminsindir umarım. Bir ay içinde kararını değiştirebilirsin.”

Sybile şaşırmışa benziyordu. “Tedaviye karşı çıkan başka insanlarla tanıştın mı?”

Başımı salladım. “Pek fazla olmasa da evet, birkaç kişiyle tanıştım.”

“Peki nasıldı?”

“Ne nasıldı?”

Sybile koltuğundan öne doğru eğildi. “Ağrıları dayanılmaz mıydı? Ben cesur biri değilim. Hem de hiç değilim. Öyle bir şeyin düşüncesine bile katlanamam.”

“Herkesin bünyesi farklıdır. Hem ayrıca ağrının şiddeti kanserin türüne de bağlı olabilir. Bunun için hospis denen

terminal dönem hasta bakım merkezleri var zaten. Zamanı geldiğinde doktorun onlarla irtibata geçecektir.”

“Ama onların verdikleri medikal ağrıkessiciler sınırlı, değil mi?”

“Şey, evet. Bir yönetmelik var, onlar da doktorun emirlerine uymak zorundalar.”

Sybile derin bir nefes alıp başını salladı. “Tam da düşündüğüm gibi. Ama... senin ilaçlara erişimin olsaydı bana o ilaçları enjekte edebilirdin, değil mi? Ve ihtiyacım olduğunda miktarı da artırabilirdin.”

İşte o an Sybile Bowden’ın evine niçin davet edildiğimi açıkça anladım. Bu kadın beni, bana can verdiğini söylemeye değil, kendi ölümünde ona yardımcı olmamı istemeye çağırmıştı. “Korkarım yanlış kişiyle konuşuyorsun. Kimsenin acı çekmesini istemesem de, hayata ne zaman veda edeceğimize karar vermenin bizim elimizde olmadığına inanırım. Vademizin ne zaman dolacağını biz seçemeyiz. Sana bu konuda yardımcı olamam.”

Merdivenlerden hızla inip golf arabasına giderken, bencil kelimesi kulaklarımda çınlıyordu.

Alison, şezlongunda bacaklarını altına toplamış otururken, “Aman Tanrım,” dedi. “Senden onu öldürmeni mi istedi yani?”

Bir sigara yakıp dumanını üfledim. “Açık açık olmasa da, evet, benden istediği tam olarak buydu.”

Alison başını salladı. “Vay canına. Çok çaresiz olmalı.”

“Bencil demek daha doğru olur. İntihar da aynı şey. Gerçeklerle yüzleşmek yerine, çekip gitmeyi ve bütün sorunları geride kalanların sırtına yüklemeyi yeğliyorlar.”

“Haklısın. Gerçek annen olsa bile, Sybile muhtemelen her zaman bencil kadının biri olmuştu. Belki de çocuğundan vazgeçmesinin ardında diğer kızların yaşadığı türden bir dram hikâyesi yoktur. Belki de asıl sorun kendisidir.”

Başımı salladım. “Aynen öyle. Evet ya, biz hep gerçek anem her kimse, sırf beni düşündüğü için evlatlık verdiğini sanıyorduk. Onun bana veremeyeceği, daha iyi bir hayat yaşamam için. Belki de durum hiç de sandığımız gibi değildir.”

“Dora’ya bundan bahsettin mi? Sybile’in senden istediği şeyden yani?”

“Tabii ki hayır. Sybile bencilin biri olabilir ama Dora’nın bu yüzden üzülmelerini istemem. Bunu bilmesine hiç gerek yok.”

“Bence Dora kız kardeşini onun sandığından daha iyi tanıyordur.”

“Galiba haklısın,” diyerek ayağa kalktım. “Gel hadi Lilly, dükkâna dönme vakti geldi.” Eğilip Alison’ı yanağından öptüm. “Paul’le sana Amelia Adası’nda iyi eğlenceler. Perşembe günü görüşürüz.”

“Tamam. Unutma, ben yokken Twila Faye pansiyondaki işlere bakacak. Bir şey lazım olursa ona haber verirsin.”

O akşam işten eve döndüğümde Monica’yla karşılaştık.

Daha kapıdan içeri gireli beş dakika olmamıştı ki beni sıkıştırmaya başladı. “Dün akşamki adam kimdi öyle?”

Akşam yemeği için salatayı hazırlamaya başladım. Domatesleri yıkarken, “Noah Hale,” dedim.

“Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu yani?”

Yüzüne bakmak için etrafında döndüm. “Sana ne söylememi isterdin? Bir sanatçı olduğunu mu? Paris’te resim yaptığı yıllar dışında bütün hayatını adada geçirdiğini mi? O hoş bir adam ve evet... bana yemeğe çıkmamızı teklif etti.”

“Peki, sence bu hiç uygunsuz olmamış mı yani?”

Monica elini beline koyup karşımda dikilirken bana on altı yaşımdaki halimi hatırlattı.

“Uygunsuz mu? Ne demek istiyorsun sen? Dünyanın her yerinde milyonlarca çift halka açık yerlerde birlikte yemek yiyor.”

“Tabii ya. Ama babam öleli sadece sekiz ay oldu, hatırlatırım.”

“şimdi anladım, sorun buydu demek,” dedim, ellerimi kurulama bezine silip masaya oturdum. “Karanlık çağlara geri döndüğümüzü ve dul bir kadının karşı cinsten birisiyle toplum içine çıkabilmesi için belli bir zaman geçmesi gerektiğini bilmiyordum.”

“Ben onu kastetmedim.”

“Peki neyi kastettin, Monica?” Giderek daha da sinirlendiğini hissediyordum.

“Ben sadece... biriyle ıkman için uygun zaman olduğundan emin değilim.”

“Buna karar vermek sana mı düşer?” Cevap vermeyince, “Bak Monica,” dedim, “Tanrı bilir, bazen onaylamasam da

senin hayatına asla karışmadım. Hep bir adım geride durdum. Kendi kararlarını almana izin verdim. Bunu yaparken de sana güvendim.” Sigaramı alıp kapıya doğru yöneldim. “Şimdi... senin de aynısını yapmanı istiyorum. Çünkü benim hayatımdan veya tercihlerimden sen sorumlu değilsin. İstediyini düşünebilirsin, ama ben kendi kararlarımı verebilecek bir akla sahibim.”

Mutfak kapısını çarptığım gibi dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı indim.

Yirmi

Dükkândaki takvimde mayıs sayfasını çevirdim. Ayın biri olmuştu, Sybile'dan hâlâ ses çıkmamıştı. Dora'nın da anlatacak fazla bir şeyi yoktu. Sybile'ın bu aralar kapalı kutu gibi davrandığından dem vuruyordu.

Arkamı dönerken Saren'in kapıdan girdiğini gördüm. "Buyurun, yoksa siz de mi örgü örmeye karar verdiniz?"

Adam güldü. "Yok canım, tabii ki hayır. O çubuklarla neler yaptığınızı öğrenmeye hiç niyetim yok."

"Bundan o kadar da emin olmayın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey... Bu aralar Sybile'ı gördünüz mü veya Bayan Dora onunla ilgili bir şey söyledi mi, merak ettim."

Endişeli görünüyordu. Yaşlı adamın haline acıdım. "Onu görmedim. Dora da pek bir şey anlatmadı. Galiba son zamanlarda Sybile evinden dışarı çıkmıyor. Bu aralar pek keyfi yok herhalde."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne zamandır

yürüyüş yaparken falan da ona rastlamıyorum. Durumu çok mu kötü acaba?”

“Tanrım, Saren, ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. O çok hasta, tek bildiğim bu.”

Sormadan önce duraklayıp, “Muhtemelen iyileşeceğe de pek benzemiyor, değil mi?” dedi.

Başımı salladım. “Büyük olasılıkla öyle.”

Parmağıyla gözünü silip başını salladı. “Peki, Bayan Sydney. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, benimle açık konuş-
tuğunuz için teşekkür ederim.”

Kapıdan çıkışını izledim. Aşk neden insanı böyle derinden yaralıyordu ki?

O gün öğleden sonra dükkânın telefonu çaldı. “Neşeli Düşümler,” dedim. Hattın diğer ucundan Sybile’in sesi geldi.

“Merhaba Sydney. Bu pazar bana uğrarsan sevinirim. Başka planların yoksa tabii.”

Beni yine ötenazi yapmamı istemek için mi çağırıyor diye sormamak için kendimi zor tuttum. “Gelirim. Saat kaçta?”

“Saat üç gibi desek sana uyar mı?”

“Evet, uyar. Görüşürüz o halde.”

Ahizeyi yerine koyarken elimin titrediğini fark ettim. Fark ettiğim iki şey daha vardı: Sybile bana adımla hitap etmişti ve önceki konuşmalarımıza göre bu kez daha samimiydi.

Deniz fenerinin merdivenlerini çıkarken Sybile’in bu defa benimle doğumum hakkında konuşup konuşmayacağını düşünüyordum. Kapıyı vurduğumda içeriden “girin” diye ses-

lendiğini duydum. İçeri girdiğimde, kanepede oturan Sybile’i görünceye dek sıra dışı bir şey dikkatimi çekmedi. Onu son görüşümün üstünden geçen kısacık süre içinde gözle görülür şekilde kilo vermişti. Yüzü zayıflıktan süzölmüş, rengi solmuştu.

“Gel de otur hadi. Çay alırsın herhalde,” diyerek demlik ve fincanların durduğu gümüş tepsiyi işaret etti.

“Çok iyi olur.” Karşısındaki koltuğa oturdum. “Sana da biraz çay koymamı ister misin?”

Sybile başını salladı. “Seni buraya neden çağırdığımı tahmin ediyorsundur herhalde?”

Sybile’in eline tutuşturduğum fincandan yayılan egzotik aromalar odayı sardı. “Benim doğumumla ilgili olmalı.”

“Dora bana senin New York’taki St. Vincent’s’ta doğduğunu söyledi. 19 Mart 1955, öğlen saat iki otuz beşte, değil mi?”

Başımı salladım.

Sybile derin bir nefes alıp, “Eh, daha fazla saklamanın bir manası yok. Ne de olsa ölüyorum artık,” dedi. Kırmızı-siyah sabahlığının kırıışıklarını düzelitti. “Bilimsel kanıt için DNA testi falan yaptırmamış olsak da, evet, sen benim kızımsın. O hastanede, o tarihte ve o saatte, bir kız çocuğu doğurdum.”

İşte... nihayet itiraf etti, diye düşündüm. Sonra neden hiçbir şey hissetmediğimi merak ettim ve bu hissizliğimin Sybile’in-kiyle aynı olduğunu fark ettim. Tekdüze bir sesle, “Detayları istiyorum,” dedim. “Detayları öğrenmeye hakkım var.”

“Yasal açıdan hiçbir hakkın yok aslında. Sen evlatlık verildin. Yine de neyi öğrenmek istiyorsun mesela?”

Sybile’in konuşmasındaki o bildik küstah tavır geri dönmüştü. “Nedenini öğrenmek istiyorum tabii ki. Seni bir be-

beği evlatlık vermeye iten sebep neydi? Babam kimdi? Evli miydi? O yüzden mi bana sahip çıkamadın?”

Sybile sigarasına doğru eğilip bir tane aldı fakat yakmadı. “Hayır, benim hikâyem böyle değildi. Sana öğrenmek istediklerinin bazılarını anlatırım ama babanın kim olduğu konusuna hiç girmeyeceğim. Artık çok geç, hem zaten bunu öğrenmenin artık kimseye bir yararı da olmaz. Anladın mı?”

Başımı salladım.

“Burada doğup büyüdüğümü biliyorsun. Her zaman, bu adanın bana verebileceklerinden daha fazlasını istedim, özellikle de ellili yılların başında. Zamane kızlarına pek benzemiyordum. Evlenip yuva kurmaya meraklı değildim. İşime yarayacak tek şeyin görünüşüm olduğunu biliyordum; o yüzden ben de bundan istifade ederek hayatımı değiştirmenin planlarını yaptım.

“Bir bebek o planları bozacaktı tabii,” dedim.

“Kısaca, evet. Dikkatli davranıyorduk ve ben gerçekten hamile olduğumu kabul edinceye kadar beş ay geçmişti. İyi bir arkadaşım vardı, o da modeldi. Olanları anlattığımda, bana kol kanat gerdi. Molly Kisler varlıklı bir aileden geliyordu. Babası Manhattan’ın en iyi avukatlarındandı. Ailesi de bana Molly kadar iyi davrandı. Senin doğumundan önceki birkaç hafta, Hamptons’taki evlerinde kalmama izin verdiler, sonra da evlatlık verme işlemlerini ayarladılar. Yapabildiğim tek şey buydu. İyi bir modeldim, gelecek vaat ediyordum.”

Sybile’in konuşmasını dinledim. Sanki seyrettiği önemsiz filmlerden birini anlatıyor gibiydi. Sesi duyugudan yoksundu. Doğumunun onun için bir anlamı yoktu; ben onun planla-

dığı göz alıcı hayatında davetsiz bir misafirdim. Kurtulması gereken bir fazlalıktım.

Sanki zihnimi okumuş gibi o anda, “Annelik duygularından yoksun olmama şaşırmışsındır,” dedi. “Ama yoksundum işte. Herkes anneliğe uygun değildir. Yok hormonal dalgalanmamış, yok annelik içgüdüleriymiş. Bende öyle bir şey olmadı, hem de hiç.”

Monica’yı ilk kez kollarıma aldığım an gözümün önüne geldi. Şimdi birbirimizden çok farklı olabiliriz belki ama o çocuk uğruna cinayet bile işleyebilirdim. Hâlâ da öyle. Ama aynı zamanda Sybile’a da hak veriyordum, her kadın anne olmak istemeyebilir. Hayatım boyunca bunun örneklerine rastlamıştım.

“Seni suçlamıyorum, kastettiğin buysa. Başka bir soru sorabilir miyim?”

“Sor hadi. Ama cevaplayacağıma garanti veremem.”

“Beni başkalarına verdiğiğine hiç pişman oldun mu? Geçen onca yıl boyunca beni hiç düşündün mü? Kim olduğumu merak ettin mi? Mutlu ya da iyi olup olmadığımı? Yoksa beni öylece unutup gittin mi?”

Sybile deminden beri elinde tuttuğu sigarasını yaktı. “Seni evlatlık verdiğime pişman olduğumu soruyorsan, hayır olmadım. Ama hastaneden çıktıktan sonra seni hiç düşünmedim dersem yalan olur. Seni düşündüm, ama aynı zamanda Concord, Massachusetts’ten bir çiftin seni evlat edindiğini de biliyordum. Sana iyi bir hayat sağlayacaklarından emindim.”

“Sağladılar,” dedim üstüne basa basa. “Hem de en iyisini.”

“Şimdi benim de sana birkaç sorum olacak. Gerçek an-

neni hiç merak ettin mi? Onun kim olduğunu ve seni neden evlatlık verdiğini?”

Başımı salladım. “Kızımı dünyaya getirdiğim anı saymazsak, pek sayılmaz. Yakın zamana kadar da pek düşünmüyordum. Köklerini bulmak için yanıp tutuşan o evlatlıklardan biri olmadım hiç. Verildiğim ailenin köklerinden çok memnundum galiba. Ama evet, seni merak ettim, kızımı doğurduktan sonra da bu yaptığının ne muazzam bir cesaret istediğini anladım. Bunu yapmakla çok cesur davranmıştın.”

Sybile sigarasından derin bir nefes çekti, onu küllüğe bastırdı ve homurdandı. “Cesur ha? Lanet olsun, ben cesur falan değildim. Bencildim ama cesur olmadığım kesin. Bende haysiyetiyle ölecek cesaret bile yok. Ben kahrolası korkağın biriyim.”

Sybile’in dürüstlüğü beni şaşırtmıştı. Fazla düşünmeden, “Ölmene yardımcı olabilirim ama benden istediğin şekilde değil,” deyiverdim.

Sybile kafasını kaldırıp tıpkı birer aynaymış gibi, gözlerinin içine baktı. “Ne demek istiyorsun? Ölmeme nasıl yardım edebilirsin ki?”

“Ölmek en basit şekliyle göçüp gitmek sayılır. Ben sana korkularından kurtulman için yardım edebilirim.”

Sybile kahkahalarla gülmeye başladı. “Eh, o da bir şeydir, değil mi? Hayatını doğru yaşayamadın, bari ölümün layığıyla olsun mu demek istiyorsun? Sen bu saçmalıklarla uğraşmayı bana bırak.”

Gülümsedim. “Espri anlayışın işine yarayabilir.”

“Eee, bundan sonra ne olacak peki? Görüşecek miyiz? Kızınla tanışacak mıyım? Bütün kasaba bu sırrı öğrenecek mi?”

“Bak, Sybile. Gerçek annem olabileceğinden ilk kez kuşku-
lanmaya başladığımda bile, hayatını altüst etmek gibi bir ni-
yetim olmadı. Bunu kendim ve Monica için öğrenmek istedim.
Yani artık top sende. Bundan sonra ne olacağına sen karar ver.”

“Seni Cook’s’ta ilk gördüğümde anlamıştım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O akşamüstü, köpeğinle kahve almaya kafeye geldiğinde
sana şöyle bir baktım ve anladım... Kızım olduğunu anladım.
Nasıl olduğunu bilmiyorum ama anladım işte.”

Öne eğildim. Bir anne koşullar ne olursa olsun, kendi ca-
nından kanından olan yavrusunu tanıyabiliyor muydu yani?
“Anladın mı? Tanrım, bundan hiç haberim yoktu.”

“Sen bundan ilk ne zaman kuşkulananmaya başladın?”

“En baştan beri kuşkulanıyordum galiba ama bu fikri
sürekli aklımdan çıkarmaya çalıştım.” İnkâr sanatında bu
kadar başarılı olmama şaşırarak başımı salladım. İçimdeki
sesi asla dinlemedim, o dişil enerjiye kulak asmadım. “Ama
buna inanmak çok tuhaf geliyordu. Beni bunun doğru olup
olmadığını araştırmaya Alison zorladı.”

“Bana kalırsa... Şimdi bunu bütün adanın öğrenmesini
istemem. Dora, önümüzdeki hafta sonu Monica’yla birlikte
Marin’le tanışmak için ona gideceğinizi söyledi. Ayrıca, beni
de davet etti.”

“Bundan, görüşmeye devam edeceğimiz anlamını mı çı-
karmalıyım yani?”

“Evet ama bir şartla.” Gün boyu ilk kez böyle gülümsedi-
ğini görüyordum. “Bana *anne* demeye falan kalkma sakın.”

Yirmi Bir

Pansiyonun mutfağına girdiğimde Twila Faye'in masada oturmuş, yabanmersinli çöreğine tereyağı sürdüğünü gördüm.

"Merhaba kızım," dedi. "Gel de kahve molamda bana eşlik et."

"Bu çörekler sahiden enfes kokuyor." Kendime bir fincan kahve doldurdum. Çörekten bir ısırık alıp, "Ali nerede?" diye sordum.

Twila Faye gülümsedi. "Muhtemelen Paul'ün kollarındadır. Erkenden geldi, kahvaltı edip evine geri döndü. O saatten beri onu görmedim."

"Gittiğinde onu özleyecek."

"Kuşkusuz... Onunla sevişmeyi de özleyecek."

"Böyle arsız düşünceler yüzünden utanmalısın."

Twila Faye kaşlarını kaldırıp güldü. "Hadi canım sen de. Hayatım, doğanın kanunu bu. Eğer beraber olduğun kişiyi seviyorsan, sevişmenin mahzuru olmaz."

Ben de gülerek ona katıldım ve alıntı yaptığı şarkıyı biraz mırıldandık.

“Twila, seni tanımasam hayatında biri var sanırım.”

“Hayatımda kimse yok. Ama dedikodulara bakılırsa senin hayatında özel biri varmış.”

“Benim mi? Onu da nereden duydun?”

“Evet, senin. Ne yaparsın, adadakilerin ağzı torba değil ki büzesin. Duyduğuma göre Bay Noah doğum gününde sana çok güzel çiçekler yollamış, sonra da seni yemeğe çıkarmış.”

“Aman Tanrım, bu doğru. Bu adada resmen yerin kulağı var.” Ayağa kalkıp fincanımı sudan geçirdim. “Evet, bana çiçek yolladı... Yemeğe de çıktık.”

“Eee?”

Güldüm. “Eee’si, işte hepsi bu kadar. Uyuyan Güzel’e de söyle, ben işe gidiyorum, onunla akşama görüşürüz artık.”

Pazartesi akşamları örgü dersleri hem öğrenme, hem de sosyalleşme dersine dönüyordu. Derse katılan kadınlar her hafta değişiyordu ama Twila Faye, Polly, Raylene ve Dora derslerin müdavimi olmuşlardı. Oturup çay içiyor, örgü örüyor ve dedikodu yapıyorduk.

Raylene, “Aman Tanrım,” diye başladı. “Son olanları duydunuz mu? Tarih Müzesi’ndeki kondüktör üniforması kaybolmuş.”

“Nasıl yani?” dedi Dora. “Nasıl kaybolur ki? Birisi mankeni mi çalmış yoksa?”

“Hayır, durum o kadar basit değil. Bayan Lottie üniformayı alıp kuru temizlemeye vermeyi teklif etmiş. Tozlandığı için temizlenmesi gerekiyormuş. Ama zavallı Bayan Lottie onu hangi kuru temizlemeciye verdiğini bir türlü hatırlayamıyormuş.”

Kıkırdayarak güldüm. “Ciddi misin sen?”

Raylene var gücüyle başını salladı. “Çok ciddiym. Chief-land, Ocala ve Gainesville’deki bütün kuru temizleme dükkanlarını aradık ama bulamadık.”

Bildiğim kadarıyla Lottie Sullivan doksan yaşlarındaydı ve müzedeki en yaşlı müze rehberiydi. İşine çok bağlıydı ve ada tarihini herkesle paylaşmaktan da büyük keyif alıyordu. Ama aynı zamanda çok da unutkandı.

“Eh, şansınız varsa o kuru temizleyicilerden helal süt emmiş bir tanesi arayıp üniformanın onda olduğunu söyler,” dedim.

Raylene iç çekti. “O antika bir üniformaydı ve maddi değeri yüksekti. O yüzden bu dediğin ancak balık kavağa çıkınca olur.”

“Raylene, her zamanki gibi yine felaket tellallığı yapmakta üstüne yok. Sydney haklı,” dedi Dora. “O üniforma her an bir yerden çıkıp gelebilir. Sydney bu arada bildiğinden emin değilim ama Cedar Key bin sekiz yüzü yıllarda eyalet sınırını aşan demiryoluyla ünlüdür. Raylar doğu yakasındaki Fernandina Plajı’ndan buraya kadar gelir. Raylardan bazıları hâlâ Çabuk Öp Beni ve Bana Sıkıca Sarıl denen yerde durur.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Örgümü kucağıma koyup, “Oralara neden öyle deniyormuş peki?” diye sordum ve öne doğru eğilerek Dora’nın açıklamasını bekledim.

“Demiryolunda çalışan kondüktörlerden biri adanın o kısmında yaşıyormuş ve tren evinin önündeki duraktan hareket etmeden önce karısı onu öpermiş. Yokuş aşağı inişte, kısa bir mesafe sonra bir durak daha varmış ve karısı koşarak oraya gider, kocası tarifeli seferine başlamadan önce ona sarılırmış.”

Gülümsedim. “Ne kadar hoş bir hikâye. Adayla ilgili anlatılan çok güzel hikâyeleriniz var. Bunları dinlemeyi seviyorum.”

Twila Faye, torununa ördüğü bordo renkli kazakla meşguldü. Sonra birden, “Dün mezarlıkta olanları duyduunuz mu?” diye sordu. “Hani birkaç ay önce ölen Jack Patterson vardı ya? Neyse, karısı Ethel, cenaze eviyle büyük bir kavgaya tutuşmuş çünkü kocasının küllerini koyacakları vazo için fahiş fiyat çekmişler. Sonunda külleri metal bir kutuya koyup Ethel’i yollamışlar.” Twila Faye bitki çayından bir yudum almak için durakladı. “Ethel, Jack’in küllerini mezarlıktaki aile kabristanına serpmek istemiş fakat bu yasalara aykırıymış. Geçen hafta Jack’in küllerinin evde yeterince durduğuna kanaat getirmiş; katlanır sandalyelerini alıp gelmelerini söyleyerek bütün sülaleyi ve arkadaşlarını mezarlıkta toplamış. Hepsini gelmiş, sandalyelerine oturmuş ve Jack için birkaç güzel söz söylemişler. Sonra da kutuyu açmak istemişler ancak bu neredeyse imkânsızmış. Her şeyi denedikten sonra içlerinden biri, bir demir çubuk bulup getirmiş; demir çubukla zorlayarak nihayet kutuyu açtıklarında, zavallı Jack’in külleri her yere saçılmış. Ethel ise sağa sola koşup Jack’in havada uçan küllerini kurtarmaya çalışmış.”

Dükkân o an kahkahalarla doldu. “Hakkını vermek lazım,”

dedi Raylene. “Ethel hep cimrinin teki olmuştur. Bahse girerim sahip olduğu ilk dolarını hâlâ saklıyordur.”

Polly gözlerinden akan yaşları silerek başını salladı. “O zaman ihtiyar Jack’in artık özgür bir ruh olduğunu söylesek yalan olmaz herhalde.”

Başımı sallayarak güldüm. Bu kadınlarla birlikte olmak bir harikaydı. Mütevazı, akli başında ve açık sözlülerdi.

“Bu desenin nasıl yapıldığını pek anlayamadım,” dedi Twila Faye, kafası karışmış görünüyordu.

Desene bakmak üzere ayağa kalkarken Raylene’in Dora’ya, “Ee, neler oluyor, Dora? Kız kardeşin hasta mı? Birileri geçen hafta onu Shands Hastanesi’nde görmüş,” dediğini duydum.

“Yüce Tanrım,” dedi Dora alaycı bir ses tonuyla. “Bu adada herkes her şeyi biliyor mu yahu? Biraz üşütmüştü, ayrıca çok merak ettiysen Sybile’in kendisine sormalısın.”

Ağzının payını alan Raylene başını çevirdi. “Sadece sordum canım. Hem zaten bu adada en fazla sırrı olan kişi hep Sybile olmuştur.”

“Bu zor bir desen değil, Twila Faye. Sana gösteririm ama şimdi örgüye ara verip Raylene’in getirdiği nefis yabanmer-sinli payın tadını çıkaralım,” dedim konuyu değiştirmek için.

Tabakları dağıttıktan sonra, ben de şöminenin önündeki kadınlara katıldım.

Polly, “İşler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca işlerde biraz artış oldu sayılır. Ayrıca Dora’nın değerli yardımları sayesinde, internet sitesi kuracak zaman da buldum. Geçen hafta biraz daha

posta siparişı aldım. Bir ay içinde restorandaki çalışma saatlerimi de azaltmayı umuyorum.”

Dora minnet dolu bakışlarla bana gülümsüyordu. Az önce yaptığım iltifat yüzünden mi yoksa Sybile’la ilgili konuyu değiştirdiğim için mi olduğundan emin değildim.

Raylene, “Hey, aranızda Noah Hale’in galerisine giden var mı?” diye sordu.

Polly, “Ben geçen gün şöyle bir uğradım,” dedi. “Onun iyi bir sanatçı olduğunu kabul etmem gerek. Çalışmalarından çok etkilendim. Dış görünüşü de yabana atılacak gibi değildi tabii.”

Benim dışımda herkes güldü.

“Ooo, gözüne şimdi de onu mu kestirdin?” diye sordu Raylene.

Polly kıkırdadı. “Yok canım. Tipim değil. Fazla entel-dantel, anlarsınız ya.”

“Eh, onda bu şeytan tüyü varken, çok uzun süre bekâr kalacağını sanmam,” diye karşılık verdi Twila Faye.

Benden ses çıkmadığını fark eden Raylene, “Sen ne dersin, Sydney. Bu adamla biraz flört etmek insana bir ömür yeter, değil mi?”

“Yaa, tabii ama ben bir erkek falan aramıyorum. Hadi bakalım,” dedim tabakları toplarken. “Örgüye dönme zamanı geldi. Sana şu deseni göstereyim, Twila Faye.”

Kadınların yüzündeki gülüş gözümden kaçmadı.

Yirmi İki

“Saren, bu gerçekten çok lezzetliydi,” dedim ağzımı ke-
ten peçeteye silerken. “Sen müthiş bir şefsin.” Saren beni
evine yemeğe çağırdığında gururum okşanmıştı.

Güldü. “Yok canım, yalnızca balık ezmesi, fırında patates
ve salataydı. Gurmelere layık bir yemek sayılmaz.”

“Ben çok beğendim. Hadi sofrayı toplamana yardım ede-
yim,” dedim ve kirli tabakları bulaşık makinesine doldurma-
ya koyuldum.

“Bu akşam hava çok güzel, kahvelerimizi verandada içe-
riz diye düşündüm.”

“Harika bir fikir.”

Verandadaki sandalyelerden birine oturup havayı kokla-
dım. “Hanımeli mi bu?”

“Tabii ki. Arka bahçede büyük bir hanımeli var.”

“Ne güzel. Baharın geldiğini hissettiriyor.”

Saren kahvesinden bir yudum aldı. “Sana bir şey sormak
istiyorum, Bayan Sydney.” Bir anda, “Bayan Sybile ölüyor mu?”
dedi.

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Ama yalnızca bu bile adamın uzun yıllar önceki aşkını hâlâ unutmadığını gösteriyordu. “Neden soruyorsun?” dedim, bir yandan da ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

“Sybile son zamanlarda çok değişti. Sık sık Gainesville’e gidiyor ve ben oradaki Shands Hastanesi’ne gittiğinden neredeyse eminim. Pek de iyi görünmüyor. Gözünün ferisi sönmüş gibi sanki. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Başımı salladım. Birisi gerçekten hastaysa, çoğu zaman bunu saklaması zordur. Özellikle de sevdiklerinden. “O çok hasta Saren. Ama daha fazlasını anlatmak bana düşmez. Neden onu ziyarete gitmiyorsun? Belki de ilk adımın senden gelmesini bekliyordur.”

Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. “Soruma cevap verdin sanırım, Bayan Sydney, bunun için sana teşekkür ederim.” Derin bir iç çekti. “Biliyor musun, tanıdığım bütün kadınlar arasında beni en çok çileden çıkaran o olmuştur. Yıllar önce çok yakındık ama adaya geri döndüğümde her şey değişti. Onun bu şatafatlı tavırları sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor. Buraya dönüşümden yaklaşık bir yıl kadar önce birbirimize çok ağır laflar ettik. O zamandan beri de aramızdaki mesafeyi koruduk. Şimdi onu ziyaret etmemi hoş karşılamayacaktır.”

Uzanıp Saren’in kolunu okşadım. “Bundan o kadar emin olma. İnsanlar değişir, özellikle de yaşlandıkları zaman.”

Başını salladı. “O ne inatçı keçidir. Hasta olsun ya da olmasın, Sybile Bowden’ın iyi yönde değiştiğini sanmam.”

“Son zamanlarda Bayan Elly nasıl?” diye sordum, konuyu değiştirmeye çalıştım.

Neyse ki biraz yüzü güldü. “Ah, o erkeklerin gururla yanında taşıyacağı türden bir kadın. Bu aralar çok iyi, Bayan Sydney, sorduğun için sağ ol.” Kahvesinden bir yudum içmek için durakladı. “Biliyor musun, bir sürü insan benim çatlağın teki olduğumu düşünüyor. Ama değilim ve her akşam oturma odasında ne gördüğümü biliyorum.”

Sormaktan kendimi alamadım. “Sence ben buradayken seni ziyaret edebilir mi?”

“Şey, bunu yapabilir herhalde. Ama hiç yapmadı. Nedenini bilmiyorum. Ama sadece ben yalnızken ziyarete geliyor gibi görünüyor.”

Başımı salladım. Kim oluyordum ki bu adamın hayal gücünü sorguluyordum? Sanki hiç tanımadığım bir kadının gerçek annem olduğundan kuşkulanan ben değilmişim gibi. Ayağa kalkıp hafifçe Saren’in omzuna vurdum. “Eh, ziyareti ne geldiği kişi böyle hoş bir centilmen olduğu için çok şanslı. Yemek için çok teşekkür ederim. Çok iyi vakit geçirdim ama artık eve geri dönmek zorundayım.”

Beni kapıya kadar geçirirken, “O zevk bana ait Bayan Sydney. Ne zaman istersen, çekinmeden beni görmeye gelebilirsin, anlaştık mı?”

“Gelirim Saren. Teşekkürler.”

Dora arayıp pazar günü öğleden sonrası için bizi evine davet ettiğinde, Monica arkadaşı Bree’yle bir haftalığına Fort

Lauderdale'e gitmişti. Monica'nın bize katılamayacağını duyunca üzüldü, çünkü Sybile ile Marin'i de davet etmişti.

"Bu buluşmayı kaçırdığına o da çok üzülecek," dedim, "ama ben orada olacağım, Marin'le tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Golf arabasını Andrews Circle'daki park yerine bıraktım. Kapı zilini çalarken içimden, keşke Monica da yanımda olsaydı diye geçirerek derin bir nefes aldım.

Dora gülümseyerek kapıyı açtı. "İçeri gel," dedi ve bana sarılarak içime su serpti. "Bugün hava çok güzel, o yüzden kahveyi arka tarafta içiyoruz."

Dora'nın arkasından eve girip verandaya çıktığımda orta boylu bir kadının ayağa kalkıp bana doğru geldiğini gördüm.

"Ben Marin," diyerek bana sarıldı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim."

Bana "Friends" dizisindeki Courtney Cox'u anımsatıyordu. Koyu kahverengi parlak saçları, davetkâr bir gülüşü vardı, aynı zamanda Monica'nın daha yaşlı halini andırıyordu. "Ben de seninle tanıştığıma sevindim," diyerek ona sarıldım. Sybile oturduğu sandalyeden kucaklaşmamızı izliyordu. Bir sandalye çekip karşısına oturdum ve, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyi olmaya çalışıyorum işte."

Dora termosu uzanıp kahve dolu fincanı bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim, durumu biraz garipsemiştim.

Marin sandalyesine oturup öne doğru eğildi. "Bir kuzenim olduğu için çok mutluyum. Hakkında her şeyi öğrenmek için

sabırsızlanıyorum. Annem senin yün mağazandan söz etti tabii, bence bu harika. Annemin örgü becerisi ne yazık ki bana geçmemiş. O genlerin hepsi sana geçmiş olmalı,” dedi gülümserken.

Bunu duymanın tuhaf bir şekilde beni memnun ettiğini fark ettim. Birileriyle kan bağı kurmak, onlardan biri gibi hissetmek bana bir anda önemli görünmüştü. Onların kanı benim damarlarımda akıyor, diye düşündüm. Biz birbirimizin parçasıyız, tıpkı Monica’nın benim bir parçam olduğu gibi.

“Annen çok usta bir örgücü, ama hepimiz aynı şeylerden zevk almayabiliriz. Sen neler yapmaktan hoşlanırsın?”

“Ben sıkı bir kitap kurduyumdur, tabii vakit bulabilirsem. Üniversitede ders veriyorum, o yüzden bir hayli meşgulüm. Bana biraz kızından söz etsene.”

“Monica yirmi altı yaşında. O da öğretmenlikten mezun oldu ama Boston’da bir yayıncılık şirketinde çalışıyordu. Maalesef şirket küçülmeye gittiği için o da şimdilik buralarda iş arıyor. Şu anda bir arkadaşıyla Doğu Yakası’nda ama seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Ailede bir kız daha olması ne güzel. Benim iki oğlum var. Jason yirmi üç yaşında. Geçen yıl üniversiteden mezun oldu, şimdi Atlanta’da bir şirkette çalışıyor. John yirmi bir yaşında, Gainesville Üniversitesi’ne gidiyor ama ev arkadaşlarıyla birlikte yaşıyor. Yani ev Cal’la bana kalmış durumda. Senin arkadaşın şu pansiyonun sahibiydi, değil mi? Orada mı yaşıyorsun?”

Marin’in düzgün bir karaktere sahip olmasına ve sohbeti sürdürmesine minnettardım çünkü Sybile konuşmamıza hiç katılmamıştı, bu da beni rahatsız ediyordu. Başımı salladım.

“Evet, Alison oranın sahibi. Üniversiteden beri arkadaşız. Ben Tree House’un üçüncü katında yaşıyorum.”

“Seninki de ne hikâye ama değil mi? Adaya geliyorsun ve Sybile’in gerçek annen olduğunu öğreniyorsun.”

Sybile’a kaçamak bir bakış attım. Her zamanki gibi güneş gözlüklerini takmış, çıkarmaya da yeltenmemişti. “Bu gerçekten inanılır gibi değildi. Üstelik buraya ilk geldiğimde onu aramıyordum bile.”

“Eh,” dedi Sybile, çatallı sesi bizim ona bakmamıza yol açtı, “bu da şunu gösteriyor ki, bazı şeyler en beklemediğimiz anda karşımıza çıkıyor. Her şeyin bir sebebi vardır derler, ama her zaman aynı fikirde olduğumdan emin değilim.”

Marin sandalyesinden kalkıp Sybile’a doğru yürümeye başladı. Eğilip ona sıkıca sarıldı. “Sybile Teyze, sen de iyice huysuz bir ihtiyar olup çıktın. Biraz rahatla ve kendini akışa bırak. Böyle tatlı bir kızın olduğu için müteşekkîr olmalı, bunun tadını çıkarmalısın. Ben öyle yapıp kuzenimi bulmanın tadını çıkaracağım.” Sonra Dora’ya döndü. “Şeftalili pastayı getirmemi ister misin?”

“Evet, çok iyi olur. Teşekkürler Marin,” dedi. “Çok garip, değil mi? Olacakla öleceğe çare yok.”

“Eğer beni kastediyorsan, merak etme, ben içim rahat öleceğim,” diye karşılık verdi Sybile sert bir ses tonuyla.

“Of, Tanrı aşkına, Sybile. Her şeyi üstüne alınmasana. Marin’in dediği gibi biraz rahat ol. Ben seni kastetmedim ki. Sadece Sydney’in adaya gelme ihtimalini düşündüm de. Bu çok zayıf bir ihtimaldi ama yine de oldu. O yüzden bir şeyin olacağı varsa oluyor demek istedim, biz istesek de istemesek de. Ve

sana gelince.” Dora eğilip kız kardeşinin elini okşadı. “İyi ki onu doğurmuşsun. Sydney, sen de iyi ki ailemizin bir parçasısın.”

Bunu duyduğuma sevinerek gülümsedim. “Teşekkür ederim. Belki Sybile sana söylemiştir ama... biz bütün kasabanın bunu öğrenmesini tercih etmiyoruz.”

Marin tepsiye koyduğu şeftalili pastayı getirdi ve tabakları dağıttı. “Bundan haberin var mıydı?”

“Görünüşe bakılırsa Sybile, Sydney’i bir sır olarak saklamaya devam edecek,” dedi Dora. “Hayır, bundan haberim yoktu.”

“Hemen surat asma ama. Herhalde sonsuza kadar saklayacağız demedik. Hem ne yapmamı istiyorsun ki, gazeteyi arayıp doğum ilanı mı vereyim yani?”

Marin’le ikimiz kıkırdadık, ama Dora’nın suratı hâlâ asıktı.

“Ne bileyim ben, bu şartlarda herkese bir kızın olduğunu söylemek istersin sanmıştım.”

“Bu şartlarda derken öleceğim gerçeğini kastediyorsan, bu havadisi herkese duyurursam, ömrümün uzayacağını falan sanmıyorum.”

“Tanrım, Sybile, sen adamı çileden çıkarırsın.”

Marin, “Eh, her halükârda,” diye lafa karıştı, “en azından biz gerçeği biliyoruz, bu da yeter Sybile Teyze.”

Marin’in arabuluculuğa soyunduğunu hemen anlayıp, “Bu pasta nefis olmuş,” dedim. “Sen mi yaptın, Dora?”

“Maalesef bu kez iltifatını kabul edemeyeceğim çünkü pastayı Marin yaptı.”

“Jason bana Georgia şeftalileri getirdi, ben de pasta yapmaktan kendimi alıkoyamadım.”

Güldüm. “Sizden bana geçmeyen bir şey varsa, o da yemek yapmak olmalı.”

“Yemek yapmadığını mı söylemeye çalışıyorsun yoksa? Bunca zaman aileni nasıl doyurdun?” Sybile şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Ben hep basit şeyler pişiriyorum: köfte, tavuk, o tür şeyler. Ama hiçbir zaman birilerinden yemek tarifi alıp deneyen birisi olmadım.”

“Eh, belki de bunun zamanı gelmiştir. Güneyli kadınlar en az beş adet yemek kitabı ve bir kutu dolusu yemek tarifine sahip olmazlarsa rahat edemezler. Bu hafta bana uğra da sana efsanevi aile tariflerimizden bazılarını öğreteyim.”

Marin, Dora ve ben, Sybile’a bakıp gülümsedik.

“Bari anne kurabiyesi gibi basit bir şeyle başla,” dedi Dora.

“Sybile, bir an önce sana gelmek için sabırsızlanıyorum,” dedim.

Alison katıla katıla gülüyordu. “Ciddi misin sen? Sybile Bowden sana yemek yapmayı öğretecek, öyle mi? O kadının yemek pişirmeyi bildiğine bile şaşırdım.”

Başımı salladım. “Evet, sahiden öyle dedi. Aile tariflerini bana aktaracakmış.”

“Tanrım, bir yaşıma daha girdim doğrusu. Oraya mı gideceksin peki?”

“Evet, cuma sabahı. Dora öğlene kadar dükkâna bakacak. Yani, neden olmasın ki? Denemekten zarar gelmez.”

“Onu yakından tanımak da hoş olabilir, Sydney. Yani son-

suza dek yanında olmayacak. Belki soruların, öğrenmek isteyeceğin şeyler vardır. İşte sana fırsat. Kim bilir, belki de ondan hoşlanırsın bile.”

Güldüm. “Bak o konuda ciddi şüphelerim var. O bana göre biraz fazla ateşli.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii.”

Alison yemek tabağını öne doğru itti. “Artık gerçek annenin kim olduğunu bildiğine göre, babanı hiç merak etmiyor musun?”

“Ediyorum. Hem de eskisinden çok daha fazla. Ama Sybile bu konuda oldukça katı. Onun hakkında konuşmak istemediğini söyledi, bana onun kim olduğunu söylemeyecek.”

“Bahse girerim, evli bir adamdı.”

“Ona sorduğumda evli olmadığını söyledi. Onun hakkında yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Bunun için bir sebebi yok ki.”

“Evet, doğru. Ama bir düşünsene Syd, ya o hâlâ yaşıyorsa? New York’taysa mesela? Muhtemelen Sybile’la aynı yaşlardadır, yani yetmişlerinde falan olmalı. Belki Sybile’ın bu konuda sana açılmasını sağlayabilirsin.”

“Ona biraz zaman tanıyacağım. Kim bilir, belki Monica onunla tanışınca ağzından benden daha fazla laf almayı başarır. Babamın Saren olup olmadığını da, en az bunlara kafa yorduğum kadar merak ediyorum.”

Ali’nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Tanrım, öyle mi dersin?”

“Bilmiyorum, ama sonuçta bir aşk ilişkisi yaşadılar. Orası belli. Ben sadece zaman aralığından ve ilişkide ne kadar ileri

gittiklerinden emin değilim. Saren, Paris'e uğmasından bir gün önce onunla Manhattan'da görüşmüş, aylardan hazi-ranmış. Sybile'in hamile kaldığı ay."

Telefonun ęalmasıyla birlikte konuşmamız sona ermiş oldu. Alison telefonu açtı. "Evet, burada. Sofradan şimdi kalktık. Bekle biraz."

Noah, diye dudak oynatarak telefonu bana verdi.

"Merhaba, nasılsın?" diye sordum.

"Harikayım, teşekkürler. Acaba cuma sabahı birlikte kah-valtı eder miyiz?"

"Cuma sabahı mı? Tanrım, ne yazık ki mümkün değil. Başka bir planım var."

"O zaman cuma akşamı bana yemeğe gelmeye ne dersin?"

Ne? Bu adada, erkekler de dahil, benim dışımdaki herkes yemek pişirebiliyor muydu yani? "Sen yemek yapabiliyor musun?"

Noah güldü. "Evet, biftek ızgaram meşhurdur. Eee, gelecek misin?"

Gülümsedim. "Tabii, kaçta geleyim ve ne getireyim?"

"Yedi gibi gelirsın. Zahmet olmayacaksa tatlı getirmeye ne dersin? O kadar usta bir aşçı sayılmam."

"Getiririm tabii. O halde sonra görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz Sybile'in numarasını tuşladım. "Cuma sabahı tatlı yapmama yardım edebilir misin? Sadece neye ihtiyacımız olduğunu söyle, malzemeleri ben getiririm."

Yirmi Üç

“Tamam, şimdi karışımı kelepçeli kek kalıbına dök,” dedi Sybile.

Kâsenin kenarlarını temizlemek için ıspatula kullandım. “Peki, fırının ayarı tamam mı?” diye sordum.

“Pişirmeye hazır.” Sybile kapağı açınca ben de *cheesecake*’i fırına verdim.

“İşte oldu,” dedim ellerimi kurulama bezine silerken. “Umarım güzel olur.”

“Tabii ki güzel olacak. Annemin *cheesecake* tarifi asla başarısız olmaz. Dört dörtlüktür.”

Güzel olmazsa da marketten kurabiye alırım artık, diye düşündüm.

“Birer kahveye ne dersin?” diye sordu Sybile cezveye uzanırken.

“Kulağa hoş geliyor.” Mutfak tezgâhının önündeki tabureye oturup nefes kesen manzaraya doğru döndüm. “Bu manzaraya bakmaktan hiç sıkıldığın oluyor mu?”

Tezgâhın üzerine iki kupa koyan Sybile başını salladı. “Asla.”

“Sybile, *cheesecake* yapmama yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sana minnettarım.”

“Rica ederim, ama gelecek sefere ekmek yapacağız.”

“On sekiz yaşındayken burayı bırakıp New York’a gitmek nasıl bir şeydi, anlatsana.”

Sybile tezgâhın karşısına doğru baktı. “O saçmalıkları dinlemek istemezsin.”

Sesindeki gönülsüzlüğü fark ettim. “Evet, isterim. Gençlik yıllarını dinlemek isterim.”

“Eh... Belki albümlerime bakmak istersin,” dedi taburenden kalkıp yatak odasına doğru yönelirken.

Dönmesini beklerken, Sybile’la vaktin nasıl çabucak geçtiğini düşündüm. Gelir gelmez *cheesecake* yapmaya başlamıştık. Tuhaf gelmişti. Birlikte yemek yapmak, çok eski bir anne-kız geleneği idi. Benim büyürken hiç yapmadığım bir şeydi. Annemle mutfığa girmeye ilgi duymamıştım, ona rağmen bu sefer Sybile’la mutfakta olmak hoşuma gitmişti.

Elinde albümlerle geri dönerken, “Hadi bakalım,” dedi.

Parmağımı deri kapaklar üstünde gezdirip Sybile’ın bana verdiği ilk albümü açtım.

“Buradaki fotoğraflar,” diye açıkladı, “benim portfolyomdu. Mankenlik ajansına kabul edilmemi sağlayan fotoğraflar.”

Son derece çekici, genç bir kadın gördüm. Bir sürü farklı poz vardı: gülümseyen, ciddi, şehvetli. Ama Sybile olduklarına kuşku yoktu. Bunca yılda fazla değişmemişti. Uzun ve inceydi; ellili yıllara özgü ince belli, bebe yakalı kıyafetler, bele oturan ceketler, birkaç tane de straplez gece elbisesi giyiyordu.

“Vay canına, harika görünüyorsun,” dedim.

“Eğlenceli zamanlardı. Barbizon’da yaşıyor, New York’un her yerinde fotoğraf çekimlerine katılıyorduk. Bütün kızlar, koca bir aile gibiydik. Şuna baksana,” diyerek başka bir albümü açtı. “Bunlar, Barbizon’da kalırken odaları benimle aynı katta olan kızlarından bazıları.”

Yatağın üzerine uzanmış, pijamalı, saçları sarılı bir grup genç kızın kameraya komik pozlar verdiğini gördüm. Aynı zamanda Sybile’in albümleri getirdikten sonra ne kadar gevşediğini de fark ettim. Sayfaları çevirip kızların kim olduklarını ve bir zamanlar paylaştıkları anılarını anlattıkça yüzü yumuşamıştı. Adeta kendini bulmuş gibiydi. Hayatının o bölümünü asla unutmuyacaktı.

“Peki, buraya dönmeye nasıl karar verdin? New York’ta kalmayı neden tercih etmedin?”

Sybile omuz silkerek albümün kapağını kapattı. Sigarasını yakarken bakışları uzaklara daldı. Tabureye oturup, “Ne desem bilmem ki,” dedi. “Herhalde eninde sonunda Dorothy’nin haklı olduğunu anladığın bir an geliyor. Ev gibisi yok.”

Saren da bana buna benzer bir şey söylememiş miydi? “Ama sen buraya döndükten sonra kimseyle görüşmez olmuşsun.”

“Doğruya doğru. Yalnızlığı seviyorum. Kendimle baş başa kalmaktan her zaman hoşlanmışımdır. Hem çoğu kişi buraya maddi rahatlıkla dönmemi çekemedi. Ben de birikimlerimi kendime saklamamın daha iyi olacağını düşündüm. Öyle de yaptım.”

“Kocan nasıl biriydi?”

Sybile bu soruma şaşırmış gibi göründü, sigarasından bir nefes daha çekti. “Ha, o çok çekiciydi. Boylu poslu, esmer ve

yakışıklıydı; Gerald öyle biriydi işte. Bunun da farkındaydı, asıl sorun da oydu zaten.”

“Onu sevdin mi?”

Sybile hiç duraklamadan, “Hayır,” dedi. “Bu seni şaşırttı mı? Onunla niçin evlendiğimi merak mı ediyorsun? Onunla evlendim çünkü sevmesem de onu önemsiyordum. Üstelik o bağlı olduğum mankenlik ajansının sahibi olduğundan, top model işleri alma konusunda daha fazla şansım olacaktı.”

Demek onunla kariyeri yüzünden evlenmişti. Beni de aynı nedenden dolayı evlatlık vermişti. “Boşandığınız için üzüldün mü?”

Sybile başını salladı. “Hayır. İkimiz için de yollarımızı ayırmanın vakti gelmişti. Gerald iyi bir adamdı, sadece sadık değildi. Parasıyla geçimimi garanti altına aldı. Ama başı bağlı olsun istemedi.”

Stephen’la kendi evliliğimi düşündüm. Acaba onu gerçekten sevmiş miydim? İçinde bulunduğum anda, bundan gerçekten emin değildim. Daha önce bunu pek düşünmemiştim. Vakti zamanında ona âşık olduğumu sanmıştım, evlilik de bunun doğal sonucuydu. “Hiç âşık oldun mu?”

Sybile kupasını evirip çevirerek vereceği cevabı düşündü. “Evet... bir defa.”

Kim olduğunu sorsaydım cevabın, “Baban,” olacağını biliyordum.

Cheesecake’in artan dilimleri yemek masasının üzerinde duruyordu, yabanmersinleri tabağın kenarına doğru akıyordu.

Noah, "Bu şimdiye dek yediğim en iyi *cheesecake*," diyerek arkasına yaslandı.

Gülümsedim. "Teşekkürler. Beğendiğine sevindim."

"Eee, bir sonraki yemek dersinde ne yapacaksınız?"

"Ekmek."

"Güneyli ekmeğinin üstüne yoktur. Sybile'ın bu tarifleri seninle paylaşması ne hoş, değil mi?"

Başımı salladım ama bir şey demedim.

Noah, "Biraz daha kahve alır mısın?" diye sorarak mutfağa doğru yöneldi.

"Evet, lütfen."

"Peki Sybile'ı nereden tanıyorsun?" diyerek yeniden karşımdaki sandalyeye oturdu.

"O, Dora'nın kız kardeşi."

Başını salladı. "Ha, doğru ya. Onu çok iyi tanımıyorum ama ikinizin arkadaş olmasına sevindim."

Tam olarak ne demek istemişti acaba? "Evet, o çok âlem bir kadın ama yemek derslerini çok sevdim."

"Sen ona çok benziyorsun, anlarsın ya."

Şaşkınlıktan elim ayağım titreyerek kahvemi masa örtüsüne döktüm. "Ah, çok affedersin," dedim ve peçeteyle örtüyü sildim.

"Asıl sen beni affet. Bunu söylemek üstüme vazife değildi."

"O benim annem." Kelimeler öylece ağızımdan dökülüyormuştu.

Şimdi şaşırma sırası Noah'daydı. "Hadi canım, ciddi misin sen?" Elini saçlarının arasından geçirip şaşkın şaşkın bana

baktı. “Yani ben sadece fiziken ona benzediğini söylemek istemiştim... Özellikle de gözlerinin.”

Gülümsedim. “Evet, haklısın ve evet, ciddiym. O benim gerçek annem.”

Noah derin bir nefes aldı. Sadece, “Aman Tanrım,” diyebilirdi. “Bunu buraya geldiğinden beri biliyor muydun?”

“Eğer bana bir kadeh şarap ikram eder ve dışarıda sigara içmeme izin verirsen sana bütün hikâyeyi anlatırım.” Yaşadıklarımı en ufak ayrıntısına kadar Noah’yla paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Olanları anlattığımda Noah’nın ağzından çıkan tek şey, “Vay canına!” oldu.

“Ama lütfen,” dedim, “kimseye anlatmayacağına söz ver. Sybile gizli kalmasını istiyor.”

Hava mis gibi çiçek kokuyordu. Noah arka bahçesine açılan verandaya doğru bakıp iç çekti. “Akıl alır şey değil. Ayrıca söz tabii, bunu kendime saklayacağım.” Az önce öğrendiklerini sindirmeye çalışarak başını salladı. “Ona benziyorsun derken işin ucunda böyle bir hikâye olduğu aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ne kadar şanslı olduğumu bir düşünsene, önünüzde birbirinizi daha yakından tanımakla geçireceğiniz uzun yıllar var.”

Hiçbir şey söylemeden bir sigara daha yaktım.

“Galiba onu yakından tanımak istemiyorsun.”

“Ondan değil. Hayat bazen çok tuhaf sürprizlerle dolu

olabiliyor. Sybile hasta... Akciğer kanseri ve hastalığın son evresinde.”

Noah uzanıp elimi tuttu. “Ah, Tanrım, Sydney. Çok üzüldüm.”

“Teşekkürler,” dedim. Bu gerçeği öğrendiğimden beri belki de ilk defa gözlerim yaşla doldu. Noah’nın elleri arasındaki elimin sıcaklığını hissediyordum. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim ve diğer elimle gözlerimi sildim. “Hayat ne kadar da acımasız, değil mi? Onunla ilk tanıştığımda, ona değer bile vermedim. Ama sonra sadece annem olduğunu öğrenmekle kalmadım, ölmek üzere olduğunu da öğrendim.” Gözyaşlarım akmaya devam etti.

Noah kalkıp başımı göğsüne bastırdı. Saçlarımı okşayıp, “Hayatta ummadık şeyler başa gelir.”

Sybile’a üzölmek ile Noah’nın bana doladığı kollarında gevşemek arasında kalmıştım. Onun kollarında olmak öylesine güven veriyordu ki.

Parmak uçlarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. Sonra biraz daha yaklaşıp beni öptü. İlk başta dudaklarımız yavaşça birbirine değerken devamında daha yoğun bir şekilde öpüşmeye başladık. Kollarımı Noah’nın boynuna dolarken soluklarımız hızlandı. Vücutlarımızın birbirine temas edişini hissettim. Sanki havada yürür gibiydim. Sonra yüzümü onun-
kından ayırıp gözlerinin içine baktım. Çok kısa süreliğine de olsa, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye tanık olmuştum; bu çok ama çok derin bir yakınlık hissiydi. Stephen’la hiç böyle hissetmemiştim.

Noah yüzüme baktı, elleriyle yüzümdeki saçları geriye

doğru itti. “Yapabileceğim herhangi bir şey olursa, lştfen bana haber ver.”

“Teşekkşrler,” diyerek kollarından ayrıldım. “Bu gşzel akşam için de teşekkşr ederim.” Sigaramı alıp içimi çektim. “Ama eve gitmek zorundayım. Saat gece yarısına geliyor.”

Noah kolunu omzuma atarak benimle birlikte içeri girdi. “Seni eve bırakırım.”

Yirmi Dört

Güneş ışınları yatak odama sızıyor, beni kolumu gözüme siper etmek zorunda bırakıyordu. Yastığıma gömülüp önceki gece olanları aklımdan geçirdim. Hikâyemi Noah'yla paylaştığıma memnundum. Çok anlayışlıydı, cana yakındı, sevgi doluydu. Diğer tarafa dönüp onun öpücüklerini düşündüm. İkisini birden. Beni evimin kapısında da öpmüştü ama onu içeri davet etmemiştim. Tanrım, çok iyi öpüşüyordu. O anda ister istemez Stephen'ın öpücüklerini de hatırladım ama onlar beni hiçbir zaman Noah'nın öpücükleri kadar heyecanlandırmamıştı. Ondandır hoşlanıyorum, diye düşündüm. Muhtemelen ondan çok hoşlanıyordum. Yeni bir ilişkiye daha başlayacak halim var mıydı sahiden? Yün mağazası, Sybile ve Monica derken kotamı tamamen doldurmuştum.

Ayaklarımı yatağın yanından yere sarkıtıp okşamak için Lilly'ye doğru uzandım. "Kahve zamanı kızım."

Kahvenin hazır olmasını beklerken kapıyı açıp Lilly'yi bahçeye çıkardım. Tam o anda, Saren'i akşam yemeğine ça-

ğırdığımı hatırladım. Dükkâna gitmek üzere dışarı çıkmadan önce lazanya hazırlamaya karar verdim.

Kahvemden bir yudum içip Monica'nın cepte telefonunu tuşladım. Önceki gece bana mesaj bırakmıştı.

"Dün akşam nerelerdeydin bakalım?"

Sesinde şüphe mi seziyordum yoksa? "Noah'nın evine yemeğe davetliydim."

"Ya."

"Ve yemek çok güzel geçti. Çok keyifli bir akşamdı."

"Eh... iyi bari. Planladığımız gibi, pazar günü döneceğimi haber vermek için aramıştım seni. Bir de... Florida Üniversite'sinden aradılar. Ağustostan itibaren İngilizce dersi vermemi teklif ettiler."

Monica'nın babasıyla ne kadar yakın olduğunu düşününce, kızımın bir erkeğin hayatıma girmesine gösterdiği tepkinin değişmesine şaşırdım. Halbuki kendimi onunla tartışmaya hazırlamıştım. Monica'nın yumuşamış olması mümkün müydü?

Onun adına çok sevinerek, "Bu harika!" dedim. "Tebrik ederim."

Sanki aklımdan geçeni okurcasına konuşmasına devam etti. "Anne, yanında kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Son zamanlarda geçinilmesi kolay birisi olmadığımı biliyorum. Babamı kaybetmek bana çok zor geldi... Ama senin için de ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hayatında çok büyük değişiklikler yaşadın, ben de işini hiç kolaylaştırmadım. Artık ateşkes yapabilir miyiz?"

Ateşkes mi? Noah da benden bunu istememiş miydi? Ve

bu teklifini kabul ettiğime çok memnundum. “Yaparız tabii,” dedim. “Seni seviyorum Monica, seninle iyi geçinmek istiyorum.”

“Ben de seni seviyorum ve bunun için elimden geleni yapmaya çalışacağım. Gerçekten. Sybile nasıl?”

“Her zamanki gibi. Ne daha iyi, ne de daha kötü. Birkaç gündür onu görmedim ama Dora’nın dediğine göre huysuzluğa devam ediyormuş. Keşke nceki gün Monica da bizimle olsaydı demiş.”

“Onunla tanışmayı ile çekiyorum. Döndüğümde bir buluşma ayarlayalım.”

Dükkândaki KAPALI tabelasını çevirdim. ıkmadan nce Sybile’in numarasını tuşladım.

“Son anda söylediğimi biliyorum ama bir fikrim var. Bu akşam Saren bana yemeğe geliyor. Sen de gelmek ister misin?”

“Neden isteyecekmişim ki?” diye sordu huysuzlukla.

Onu da davet ettiğim için kendimi aptal gibi hissederek, “Bilmem. Belki arada bir dışarı çıkıp sosyalleşmek istersin. Ama sesinden hiç de o ruh halinde olmadığın anlaşılıyor. Ama sesinden hiç de o ruh halinde olmadığın anlaşılıyor. Sonra görüşürüz.” Telefonu kapattım. Tanrım, ne gıcık bir kadındı. Kibarlık yapmaya çalışırken gördüğüm şu muameleye bak. “Onun bu saçmalıklarına karnım tok. Hasta olması kabalık yapabileceği anlamına gelmiyor. Hadi Lilly, doğru eve.”

Saren tam 19.15’te geldi. Kapıyı açtığımda, kucağında rengârenk karanfillerle bana gülümsedi. “Ne güzel çiçekler bunlar. Çok teşekkür ederim.”

“Kendi ellerimle topladım. Hem de kendi bahemden.”

“Çok güzeller. Sen geç otur, ben de onları suya koyayım.”

“Mutfaktan mis gibi kokular geliyor,” diyerek masaya oturdu.

“Fırında lazanya ile sarımsaklı ekmek var. Yanında da salata iyi gider diye düşündüm.”

“Beni yemeğe davet etmene sevindim. Her zaman ev yemeği yiyemiyorum.”

Vazoyu masaya koydum. “Ama sen yemek yapıyorsun.”

“Ben sadece balık, tavuk gibi basit şeyler yapıyorum, o da aç kalmayayım diye.”

Güldüm. “Ben de kendime onlardan pek farklı bir şey pişirmiyorum. Lazanya tarifini Sybile’den almıştım, bir dene-yeyim dedim,” diye düşünmeden konuştum. Konuşmamızda kadının adını geçirmek gibi bir niyetim yoktu.

Saren kafasını kaldırdı. “Sybile mı? Ondan ne diye tarif alasın ki?”

“Aa... şey... Dora onun lazanyasının lezzetli olduğundan bahsetmişti. Ben de Sybile’ı arayıp tarifini istedim.”

“Bu ara onunla görüştün demek?”

“Evet, geçen hafta.”

“Nasıldı?”

Yine iki arada bir derede kalmıştım. Sybile’ın sağlık durumunu açığa vurmak istemiyordum ama Saren’e dürüst davranmamaktan da nefret ediyordum. “Şu anda durumu fena değil. Anlarsın ya, bir an iyiyken sonra kötüleşiyor.”

Başını salladı. “Evet, o her zaman öyleydi. Bazen nasıl davranacağını hiç bilemiyorsun. Kadın doğuştan asabi sanki.”

Bir şişe *Chianti* açtım. “Biraz kırmızı şarap alır mısın?”

“Evet, lütfen. Teşekkürler.”

Şarabı kadehlerimize boşaltırken, “Böylesi de zor olmalı,” dedim. “Karşındakinin ne yapacağını kestirememek yani.”

“Hem de nasıl,” diyerek kadehine uzandı. “Onunla geçinmek hiç kolay olmadı. Ama... hayatına renk kattığı kesin.” Gülererek şarabından bir yudum içti. “Çok güzelmış, teşekkürler.”

“İyi hatıralarınız da var demek?”

“Bir sürü. Sybile nevi şahsına münhasır bir tiptir. Tam bir kıyamet askeri.”

“Nasıl yani?”

“Mesela babası buna bir gün fırtına çıkacağı için evden uzaklaşmamasını söylemiş. Bizimki durur mu hiç, on dakika sonra onu görmeliydin. Tekneye binmiş Atsena Otie’ye doğru gidiyordu. Hem de tek başına. Fırtınanın dinmesini oradaki ağaçların altında beklemişti. Neredeyse hiçbir şeyden korkmadığını kanıtlar gibiydi.”

Ölümünden korkuyor ama, diye düşündüm. “Bahse girerim gençliğinde güzelliğiyle erkek arkadaşlarının başını döndürüyordu.”

“Erkek arkadaşlar mı? Bildiğim tek erkek arkadaşı bendim. On altısına basmadan önce bir çift olmuştuk herhalde. Herkesin gözü önündeydik tabii, ben ondan on bir yaş büyüğüm. Babasıyla çok iyi arkadaştık, kendisi bana güvenirdi. Yalanım yok. Ara sıra kuytu köşelerde öpüşürdük ama hepsi o kadardı. Ne kadar genç olduğunu biliyordum, ona rağmen onu sevdim.”

Gülümsedim. Karşılıksız aşk en beterdir. “New York’ta işler nasıldı? Orada erkek arkadaşları oldu mu?”

“Eh, olduysa bile bana onlardan söz etmedi. Sadece evlendiği adamdan bahsetmişti.”

Kalkıp lazanyayı fırından çıkardım. Saren’e bakılırsa Sybile inatçı olabilirdi ama o zamanların tabiriyle hafifmeşrep olacak türden bir kadına benzemiyordu. Peki, Saren babam olabilir miydi? Sevdiği ve belki de çocuk sahibi olduğu tek adam?”

“Buyurun bakalım,” diyerek yemeği masaya koydum. “Umarım beğenirsin.”

“Ona ne şüphe. Bu lazanyadan yemeyeli herhalde elli yıldan fazla olmuştur. Sybile’ın annesinin özel tarifi,” dedi bir lokma alırken.

“Evlerinde yiyordun demek?”

“Evet. Neredeyse her pazar. Kiliseden sonra annesiyle babası beni hep davet ederdi. Benim annemle babam ölmüştü. O yüzden pazar günleri ev yemeği yemek güzel oluyordu.”

Başımı salladım. “Eminim öyledir. Anne babası sizin evleneceğinizi düşünüyor muydu sence?”

Saren yemeğinden bir lokma daha aldı. “Bu yemek beni eski günlere götürdü. Nefis olmuş Bayan Sydney. Sybile’ın annesi eminim seninle gurur duyardı.” Ağzını peçeteye sildi. “Evet, kızları liseyi bitirince evleneceğimizi düşündüklerini hatırlıyorum. Ama dediğim gibi, onun gözü yükseklerdeydi, adada yaşamak ona yetmiyordu. Hayat ne tuhaf. İşler yolunda gidiyor derken bir anda her şey tepetaklak oluyor.”

Bilmez miyim. “Doğru ya, iki sokak ötede bizi neyin beklediğini hiç bilmiyoruz.”

Saren başını salladı. "Sen de aynısını yaşadın. Buraya birkaç günlüğüne geldin ama şimdi tam bir ada sakini oldun. Bazılarının dediği gibi, bu ada tuttuğunu asla bırakmıyor."

Gülümsedim. "Baksana, ben de bunu diyenlerden biri oldum şimdi. Adaya gelesi sadece altı ay olmasına rağmen sanki hep burada yaşamış gibiyim. Biraz daha lazanya?"

"Hayır, teşekkürler. Sahiden çok güzeldi, Bayan Sydney."

"O zaman tatlıya yerin kalmıştır umarım. Limonlu turtta var."

"Aman Tanrım. Ona nasıl hayır derim. Sadece ufak bir dilim lütfen."

İki dilim kesip masaya döndüm.

Saren bir ısırık aldı, sonra ağzını şapırdattı şapırdattı yedi. "Bu da çok lezzetli."

"Beğeniler Bayan Smith'e gidiyor o halde."

Güldü. "Onun da eline sağlık. İyi ki adada kalmaya karar vermişsin, seninle arkadaş olduğumuza çok seviniyorum."

Bütün içtenliğiyle karşımda oturan adama baktım. "Ben de öyle."

Bir süre sessizce turtasını yedi. Sonra öne doğru eğilip, "Sana bir sorum var, Bayan Sydney," dedi.

"Neymiş?"

"Şey, merak ediyorum da. Yani Sybille'la arada bir de olsa görüşüyorsun." Sustu ve sandalyesinde kıpırdandı. "Acaba ona hakkımda iki çift laf etsen mi? Ona benden bahsetsen, onu sorduğumu falan söylesen ve... bir ara ona uğramama müsaade eder mi anlamaya çalışsan nasıl olur? Sanırım sen haklısın. Olan oldu bir kere, geçmişşi geride bırakmak gerek."

Tabii... Bayan Sybile da böyle düşünüyorsa. Bunu benim için yapar mısın?"

Derin bir nefes alıp şarabımı bitirdim. Sofrayı toplamak için masadan kalkarken Saren'in sırtını sıvazladım. "Sana herhangi bir söz veremem. Ama hayal kırıklığına uğramanı da istemiyorum. Onunla konuşurum. Ne yapabileceğime bir bakayım."

Yirmi Beş

Ertesi hafta Saren'in arzusunu yerine getirme şerefine nail oldum. Sybile dükkânı arayıp beni akşam yemeğine çağırdı. Ne bir özür diledi ne de son konuştuğumuzda yaptığı kabalığa değindi.

Davetini geri çevirmemek için kendimi zor tuttum. "Saat kaçta?" dedim sert bir tonda.

"Yedide," dedi Sybile. Uygun olup olmadığını sorma nezaketine bile girmedim.

"Tamam," deyip telefonu kapattım. Hiç kuşku yoktu. Bu kadın adamı sinir ederdi. O anda Noah'nın kapıdan girdiğini gördüm.

Lilly kendisini okşaması için ona doğru koştu. Noah gülümseyerek, "Merhaba," dedi. "Bugün nasılsın bakalım?" diye sordu.

"Şu an biraz canım sıkkın," dedikten sonra Sybile'la aramızda geçen konuşmayı anlattım.

Noah başını salladı. "Hakkını vermem lazım, zor bir kadın."

“Acaba herhangi bir şey hissetmekten aciz mi diye düşün-
dürüyor bana. Sanki kimsenin ondan hoşlanmadığını umursa-
mıyor, o yüzden de istediği kadar kaba davranabiliyor.”

“Belki de çok fazla umursadığındandır, ha? İnsanlar in-
cinmesinler diye etraflarına görünmez bir duvar örerler.”

Yaptığı bu muydu sahi? Daha fazla incinmemek için etrafına
bir duvar mı örmüştü? Noah haklı olabilirdi. Sybile soğuk ve
mesafeli durup duygularını göstermekten kaçınarak ken-
dini daha fazla acı çekmekten koruyordu. İncinmiyordu ama
muhtemelen çok yalnızdı.

Sybile’in evine doğru giderken, havanın mis gibi koktuğunu
fark ettim. Herhalde baharda açan güneşe özgü çiçeklerden
biri olmalıydı. Bahçe kırmızı, pembe ve mor çiçeklerle do-
luydu. Golf arabasını deniz fenerinin önündeki çakıllı yola
sokunca, tuzlu suyun kokusu burun deliklerime nüfuz etti.
Arabadan indim, havayı derin derin içime çekerek merdi-
venlerden çıkmaya başladım.

Sineklikli kapıyı açarken, “Ben geldim,” diye seslendim.
İçeri girdiğimde, Sybile’in mutfak tezgâhında yengeç eti gü-
vecini fırına vermeye hazırlandığını gördüm. Hastalığı giyim
tarzını değiştirmemişti. Fisto kumaştan beyaz kapri pantolon
üzerine limon sarısı bir bluz giymişti, saçlarını da misket li-
monu yeşili bir eşarpla geriye doğru toplamıştı. Birkaç kilo
daha verdiği dikkatimi çekti.

“Şunu fırına atayım da yemekten önce birer kadeh şarap içelim,” dedi.

Kesik kesik nefes aldığını fark ettim ama yorum yapmaktan kaçındım. “Kulağa hoş geliyor,” diyerek kanepeye oturdum.

Sybile iki kadeh chardonnay ile yanıma geldi. “Nasılsın bakalım? Senin yakışıklı nasıl?”

Kahretsin, kendini evine kapatmış bir kadın bile adadaki son dedikodulardan haberdar oluyordu. “Noah Hale benim yakışıklım falan değil. Onunla akşam yemeği yedik, hepsi bu.”

“Bana iyi bir avmış gibi göründü.”

“Avlanmaya niyetli birisi olsaydım, dediğin doğru olabilirdi.”

“Hayatının sonuna dek yalnız kalmayı mı planlıyorsun yani?”

“Anasına bak, kızını al,” diye cevabı yapıştırdım. Bu dediğime inandığımdan pek emin değildim ya neyse.

Sybile başını geriye atarak güldü. “Pes yani!”

“Baksana Sybile, beni buraya aşk hayatımı ya da yalnızlığımı konuşmak için çağırmadın herhalde. Neler oluyor?”

“Direkt konuya girelim diyorsun. Böyle kadınları severim.” Yavaşça kadehinden bir yudum aldı. “Haklısın. Buraya gelmeni istememin nedeni o değildi. Görünüşe bakılırsa bu aralar Saren’le pek sıkı fıkısınız.”

“Arkadaş olduğumuzu kastediyorsan, evet, öyleyiz.”

Sybile başını salladı. “O zaman belki bana bir iyilik yapabilirsin. Onu yemeğe davet etmek istiyorum ama benim yerime senin sormanı istiyorum. Eğer davetimi kabul ederse, senin de gelmeni isterim.”

Aslan yürekli Sybile, Saren'den mi çekiniyordu? Sen zavallı Saren'e yıllar boyu kötü davran, ondan sonra benden yardım iste. Öyle yağma yok. "Niye ben çağırıyor muşum? Dahası, sen ne diye onu yemeğe çağırıyorsun?"

Sybile benden gözlerini kaçırarak bir süre hiçbir söylemeden durdu. "Eh, hesapları kapatıyorum diyelim. Öteki dünyaya gitmeden önce kendimi affettirmek istiyordumdur belki?"

"Hımm, anladım. Ölmeden önce Saren'in duygularıyla neden tekrar oynamayasın, değil mi? Evet, yapacağın şey kulağa tıpkı öyle geliyor. Önce adamın duygularını okşa, sonra kaybol! Yeniden gideceksin, üstelik bu defa geri dönüşün de olmayacak. Evet, bu tam da senden beklenecek bir davranış." Sybile'in gözleri öfkeyle doldu. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Bir bok bildiğin yok, seni şımarık yetiştirilmiş ukala seni. Neyse, bunu senden istediğimi unut gitsin."

Benim öfkem de Sybile'inkiyle yarışacak kadar büyüktü. "Ne cüretle beni tanıdığını söylersin? Hem senin yetiştirilme tarzıma yorum yapmaya ne hakkın var? Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Üstelik unuttuysan hatırlatayım, bu senin kararındı. Bu hayattan ne istiyorsan onu aldın, buna Saren'i kaybetmek de dahil."

Sybile başını kanepenin sırtına dayayıp derin derin nefes aldı. Sonra gözlerini tavana dikip yumuşak bir ses tonuyla, "Haklısın," dedi. "Kendi kaderimi kendim tayin ettim. Ama bu her şeyi doğru yaptığım anlamına gelmiyor."

Benim öfkem de Sybile'inki gibi yatışmıştı sanki. Artık günleri sayılıyken, yaptıklarına pişman olduğunu kabul mü ediyordu yoksa?

Aklımdan geçenleri duymuş gibi, sözlerine devam etti. “Daha önce de belirttim, yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim. Ama bu, bazı şeylerin daha farklı olmasını dilemediğim anlamına gelmiyor.”

“Modellik kariyerini mi yoksa Saren’i mi kastediyorsun?”

“İkisini de. O çok iyi yürekli biri. Bunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Ama bu kadarının bana yetmediğini de inkâr edemem. Daha fazlasını arzu ettim, elde etmek için de gerekeni yapmaya çalıştım. Aslâ Saren’i bilerek incitmek gibi bir niyetim olmadı. Böyle olmasını istemedim.”

Bunu Sybile’in bir nevi özür dilemesi olarak kabul ettim. “İyi ama adaya döndükten sonra neden onunla görüşmedin? Bir zamanlar birbirinizi sevdiğiniz ortada; âşık gibi değilse de, arkadaş gibi olduğu kesin. Bunca yılı boş yere harcamışsınız.”

Sybile başını salladı. Tek diyebildiği, “Haklısın,” oldu.

“Peki o zaman, beni dinle. İsteddiğini yapacağım ama bana bir söz vermelisin.”

Sybile’in yüzünde endişeli bir ifade belirdi ancak bir şey söylemedi.

“Saren’e gerçeği söyleyeceksin. Sağlık durumunu ve hastalığının seyrine dair gerçekleri onun da öğrenmeye hakkı var. Onu tekrar hayatına sokacaksan bunu yapmak zorundasın.”

“Kabul. Ona söyleyeceğim.”

“Bir şey daha var. Ona nazik davranmanı istiyorum. Zalimlik edeceksen, yeniden arkadaş olmanızın bir anlamı yok.”

Sybile’in yine damarı tuttu. “Neden bahsediyorsun sen? Ben ona zalimlik falan etmedim. Neysem oyum. Saren de

bunu biliyor. Sanki sen annemmişsin, ben de kızınmışım gibi bana emirler yağdırmaya kalkma.”

Gölümsedim. Söylediğinde doğruluk payı vardı. “Tamam, ona nazik davran yeter. Saren’i seviyorum, hem de çok. Yanında durup onu tekrar incitmene seyirci kalamam. Anlıyor musun?”

“Evet, anne. Ona soracak mısın yani?”

“Yemek davetini ne zaman yapmayı planlıyorsun?”

“Pazartesi akşamına ne dersin? Seninkiyle bir planın falan yoksa tabii.”

“Bence şu andan itibaren bu alaycı tavırlarına son verip kendi yakışıklınlıla ilgilensen iyi olur.”

Sybile sıratarak kadehini benimkine vurdu. Acaba alaycılık da irsi olabilir mi diye içimden geçirmedim değil.

Yirmi Altı

Saren'i almaya giderken, Sybile'in onu yemeğe davet ettiğini öğrendiği anki heyecanı gözümün önüne geldi. "Yemek mi?" demişti. "Beni sahiden yemeğe mi çağırıyor? Bu benim umduğumdan da iyi. Tabii ki davetini kabul ediyorum. Ona, 'Ev-vet, kabul,' dediğimi söylersin."

Gülerek golf arabasını Saren'in evinin önüne çektim, iki kez kornaya basıp bekledim. Birkaç saniye sonra Saren, elinde kırmızı güllerden oluşan kocaman bir buketle verandaya çıktı. Pişmiş kelle gibi sırtarak arabaya bindi.

"Ne güzel çiçekler. Sybile bunlara bayılacak."

"Umarım beğenir, Bayan Sydney. Bu sabah erkenden Chiefland'deki çiçekçiye gittim. Bana en iyi güllerinden bir buket hazırlamasını istedim."

Gülümseyerek arabayı deniz fenerine doğru sürmeye koyuldum. Park ettiğimde, Saren'in arabadan inmeye tereddüt ettiğini gördüm. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, sadece biraz gerildim sanırım."

Sırtını sıvazladım. "Gel hadi. Her şey yolunda gidecek."

Sineklikli kapıyı vurup, Sybile'in gelmesini beklemeden içeri girdim. "Huu hu, biz geldik," diye seslendim.

Sybile yatak odasından çıktı. Uçuşan uzun, ipek tuniğiyle bize doğru yaklaştı. Siyah renk kumaşın üstünde, başını saran şalındaki gibi beyaz şimşek desenleri vardı. Eksik olan tek şeyin, kırklı yıllara özgü sedef sigara ağızlığı olduğunu düşündüm.

"Saren, geldiğine çok sevindim."

Sesinde sakın ve kibar bir tavır sezdim.

Saren elindeki buketi uzatarak, "Bunları sana getirdim. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Çok güzeller. Onları vazoya koyayım. Ama sen yine de geceyi bitirmeden bana teşekkür etme. Geldiğine pişman falan olursun, kim bilir. Siz geçip oturun, ben de şarabı açıp geleceğim."

Oturma odasına geçtik. Ben deri koltuğa oturdum. Saren de cam kapıya doğru yaklaşp sazlıkları ve ötesinde uzanan okyanusu seyretmeye koyuldu. "Şu manzaraya bak. Sybile'in neden burada yaşamak istediğini şimdi anlıyorum."

Sybile, beyaz şarap dolu üç kristal kadehin olduğu bir tepsiyle yanımıza geldi. Birini bana doğru uzatırken, "Şimdi anlıyorsun demek?" dedi. "Ben de kendimi fildişi kuleme kapanmak istememin sebebini sahiden anladığından şüphe ediyordum zaten."

Konuşmasındaki alaycılığı sezmeden edemedim. Belki de buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi.

Ama Saren, Sybile'in bu nahoş tavrını görmezden geldi.

“Sen her zaman Rapunzel gibiydin, Sybi. Sonunda saçlarını aşağı sarkıtmak için buraya geldin sanırım.”

İkisinin arasındaki bu espriyi anlamasam da, Sybile’in gülümsediğini görünce şaşırdım. Ya Sybi’ye ne demeli? Sahi nereden çıkmıştı bu Sybi lafı?

“Ama aşağı sarkıtmak yerine, onları kesmiştim, değil mi?” Şarap kadehini alıp Saren’in kadehine vurdu. “Geçmişteki anıların şerefine Saren. Bazen en olmadık yerde karşımıza çıkabiliyorlar.” Sonra bana dönüp kadehini benimkine vurdu, “Kızım da nihayet karşıma çıktı işte. Sır olarak sakladığım, akılsızlığımın meyvesi.”

Öylece kalıp Sybile’a bakan Saren’in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

“Onunla gurur duymalısın, Sybi. Kızın olarak karşında böyle iyi yetişmiş bir hanım bulduğun için çok şanslısın. Bir-birinizi bulmanıza çok sevindim,” dedi ama işin ayrıntılarını sormaya kalkmadı.

Bu şaşırtıcı konuşmaya tanık olurken, Saren’in dedikleri adeta gururumu okşamıştı. Onun bu sözlerini duyunca, karne-
sindeki yüksek notlarla eve koşup anne babasından övgü dolu sözler duyan bir okul çocuğu gibi hissetmiştim. Ama Sybile’in, onun kızı olduğumu açıklama şeklinden tiksiniştim.

“Ah, evet, bunun olması gerekiyordu sanırım. Bu sırrı saklayarak yaşarken neler çektiğimi bir ben, bir de Tanrı bilir.”

Derin bir nefes aldım. Bu kadın nasıl olur da böylesine iyi niyetle yapılmış bir iltifatı hor görürdü. Sybile’in böyle konuşarak, Saren’le aynı fikirde olmadığı da gözümünden kaçmamıştı.

“Belki de o sırrı saklamak çöküşüne neden olmuştur,

Sybile. Bakıyorum da, hâlâ gözünün önünde duran iyi şeyleri görmemek gibi kötü bir alışkanlığın var.”

Sybile şimdi bütün öfkesini kusacak diye kendimi hazırlarken, hiçbir şey yapmamasına şaşırdım. Saren’in her şey olduğu gibi söyleyip de Sybile’dan ters tepki görmemesi de beni çok şaşırtıyordu.

Sybile kolyesiyle oynayarak, “Gidip biraz peynirle kraker getireyim, şarabın yanında iyi gider,” diyerek mutfağa yöneldi.

Kendimi tiyatro oyunu izliyormuş gibi hissediyordum. Oyuncular bana hiç tanıdık gelmiyordu. Aradaki farkı tam olarak tanımlayamasam da, Saren ile Sybile’in bir aradayken ve ayrı ayrıyken başka karakterler olduğunu anlamıştım.

Çok tuhaf görünse de, Sybile daha uysal bir karaktere bürünmüş, huysuzluğunu bir yana bırakmış gibiydi. Saren de cesur çıkışlarıyla beni benden alıyordu; sanki daha önce tanık olmadığım bir güçle ipleri ele almış gibiydi.

Saren kraker almak için uzandı. Sybile’in gözlerinin içine bakarak, “Bu hastalık hikâyesi de neyin nesi?” diye sordu.

Sybile bir saniye durakladıktan sonra cevabı yapıştırdı. “Hasta mı? Ben hasta değilim. Ölmek üzereyim.”

Benim bile dile getiremediğim gerçek tüm açıklığıyla ortaya dökülmüştü. Saren’in tepkisini merakla bekliyordum.

Başını eğip bir süre konuşmadan durdu. Tekrar Sybile’a baktığında gözleri yaşla dolmuştu. “Ben de bunu söylemenden korkuyordum. Çok üzüldüm, Sybi. Başına böyle bir şey geldiği için gerçekten çok üzgünüm.”

Sybile her zamanki alaycı tavrını bozmadan, “Neyse ne işte,” dedi. “Er ya da geç hepimizin başına gelecek zaten, değil mi?”

Korkunun ecele faydası yok.” Şarabından bir yudum aldı. “Artık biliyorsun işte. Düşündüm de... Yani aslında Sydney, bunu sana benim söylememin daha uygun olacağını düşündü.”

Aslında ona kalsa Sybile’in Saren’e bundan hiç bahsetmeyeceğini ima ettiği gözünden kaçmadı.

“Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Peki bununla nasıl mücadele edeceksin?”

Sybile kahkahalarla güldü. “Her zamanki Saren işte. Bütün dünyayı kurtarmak ister. Ama beni kurtaramazsın. Korkarım bunun için artık çok geç.”

“Hiçbir şey için geç değil. Tamamen bitene kadar umut kesilmez.”

“Ya, tabii, ne demezsin. Bırak bunları Saren. Bu lafları Dora’dan fazlasıyla dinledim zaten. Tedavi olup olmamam arasındaki fark incir çekirdeğini bile doldurmayacak türden. Tedavi hayatımı birkaç ay daha uzatabilir, o da ıstırap içinde geçecek birkaç aydan öteye gidemez. Bunu istemiyorum ve tedavi olmayı reddediyorum.”

Koltuğumda kıpırdanıp bir yudum şarap içtim, Saren’in tepkisini bekledim.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından başını sallayıp, “Tamam o zaman,” dedi.

Sybile hayretler içinde Saren’in yüzüne baktı. “Tamam mı? Yani benimle tartışmayacak mısın? Beni ikna etmeye çalışmayacak mısın? Gençliğimizde beni bir sürü şeye ikna etmeye çalıştığın gibi yani?”

Saren iç çekip başını salladı. “Hayır. Gençliğimde öyle ya-

parak hata etmiş olabilirim. Tabii bunu kesin olarak bilmeme imkân yok. Ama yaşlandıkça, karşımdaki insanın ne demeye çalıştığını daha iyi anladım. Bu konuda aynı fikirde olmaya-biliriz, yine de düşüncene saygı duyuyorum.”

Sybile ses çıkarmadı.

“Senden tek bir isteğim var Sybi. Ne kadar zamanın kaldıysa, bırak onu seninle paylaşayım. Bunu yapar mısın? Çocukluğumuzdaki gibi tekrar arkadaş olabilir miyiz? Seni tekrar tekneyle gezdirebilir miyim? Kalan günlerinin bir parçası olabilir miyim? Bu hayatı seninle paylaşmama izin verir misin? Sanki araya hiç yıllar girmemiş gibi?”

Sybile başını öne eğmiş şarap kadehiyle oynuyordu.

Sonra eliyle gözünü silip burnunu çekti, derin bir nefes aldı. “Bu iyi olur sanırım Saren.” Koltuğunda dikilerek devam etti. “Ama bana fazla yapışma. Bak ona katlanamam işte, doğruya doğru. Bu işte beraberiz falan demeye de kalkma sakın. Anladın mı?”

Sybile’in gençliğinde nasıl biri olduğuna dair az da olsa izlenim edindim sanırım. Kuralları Saren’in önüne sererken konuşması, hatta ses tonu bile değişmişti sanki. Saren’in yüzündeki sırtış gözümünden kaçmadı.

“Anladım tabii, Bayan Sybile. Ben seni her zaman anladım. Sadece, sen bunu asla kabul etmek istemedin.”

Sybile yerinden kalktı, Saren’in önüne dikilip ellerini beline koydu. “Gençliğimde yaptığın gibi, seni çok tanıyorum pozlarına girmeye başlama yine. Çünkü artık genç değiliz, kendimi savunmasını da iyi biliyorum. Arkadaş olmak istiyorsan laflarına dikkat et. Duydun mu beni?”

Saren seksen iki yaşında olmasına rağmen, bir delikanlı gibi hızla yerinden kalktı. Sybile'ı omuzlarından tutup gülümseyerek gözlerinin içine baktı. "Duydum duydum. Her zaman duyuyordum, Sybile. Bir daha duymamam için sözlerini benden esirgeyen sendin."

Sonra uzanıp onu yanağından öptü.

Sybile öpücüğün ardından elleriyle onu kışkırladı. "Tamam, bu kadar kucaklaşmak yeter. Fırından çıkarılmayı bekleyen bir rostom var."

Annemin mutfağa gidişini izledim, sonra Saren'e bir göz attım. Hiç şüphesiz, az önce, nasıl olduysa birbirlerinden ayrı düşen ve şimdi tekrar birbirine kavuşan iki insanın hayatlarındaki önemli bir ana tanıklık etmiştim.

Yirmi Yedi

Salı sabahı dükkâna vardığımda, Dora kaldırımda bekliyordu. “Yün mü almaya geldin? Bugün senin tatil günün, unuttun mu yoksa?” dedim. Bir elimle Lilly’nin tasmağını tutarken diğeri elimle anahtarı kilide soktum.

“Biraz yün almam gerek, ama aslında buraya dün akşamki yemeğın iç yüzünü öğrenmeye geldim.” Gülererek içeri girip Lilly’nin tasmağını açtım. “Kız kardeşin ayrıntıları seninle paylaşmadı mı yoksa?”

“O tıpkı lise zamanlarımızdaki kadar kötü. Ağzından laf aldırmamak için beni süründürüyor.”

“Bu da, kız kardeşim olmadığı için asla anlayamayacağım şeylerden biri.” Kahve makinesini çalıştırdım.

“Eee?” dedi Dora.

Teyzemin ne kadar sabırsızlandığı sesinden belliydi. “Yani... şey... Aslında sana dün geceyi anlatması gereken kişinin ben olduğumdan emin değilim,” diye karşılık verdim ve Dora’nın yüzümdeki sırıtışı görmemesi için sırtımı döndüm.

“Şu an bana tıpkı Sybile’ı hatırlatıyorsun.”

Bir kahkaha attım. “Neyse, sana daha fazla işkence etmeyeyim. Sybile sana tam olarak ne dedi?”

“Rostosu çok lezzetli olmuş. Onun dışında pek de bir şey söylemedi.”

Başımı salladım. “Bu kadın amma da çetin cevizmiş. Sana dün akşam Saren’le, nasıl desem, eski arkadaşlıklarını tazelediklerinden bahsetmedi mi?”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Saren ona yeniden arkadaş olabilirler mi diye sordu. Yani mesela onu tekneyle gezdirmek, birlikte vakit geçirmek gibi şeyler işte.”

Bu kez başını sallama sırası Dora’dıydı. “O adamın Sybile’a karşı hep bir ilgisi vardı zaten. Kardeşim New York’a gidinceye kadar tabii. Yoksa mümkün değil, ikna olmazdı.”

Kahve makinesine suyu boşalttıktan sonra arkamı dönüp Dora’ya baktım. “Sence Saren o zamanlar Sybile için uygun biri miydi?”

“Ona uygun biri mi?”

“Evet, yani adadaki herkesin vakti gelince evleneceklerini sandığını söylemiştin. Sen de onunla evlenseydi Sybile için daha iyi olacağını düşündün mü?”

Dora biraz düşündükten sonra, “Evet, öyle galiba,” dedi. “Annemle babamın, Saren’in onu biraz evcilleştireceğine inandıklarını biliyordum.”

“Sorun da bu ya zaten. Belki de Sybile hayatının o döneminde evlenip evinin kadını olmak istemiyordu.”

Dora, "İstemediği belli," dedi.

Doğumumu kastettiğini biliyordum. Bilmediğimse, bu düşüncelerin aklıma nereden geldiğiydi. Saren ile Sybile'ı bir arada görünceye kadar böyle şeyler aklımdan geçmemişti. "Aslında şunu demek istiyorum. Belki de Sybile'ın kendi yolundan gitmeye ihtiyacı vardı, Saren'inkinden değil. Belki kendini başka birine adamadan önce kim olduğunu anlaması gerekiyordu." O an aslında kendimden de söz ettiğimin farkına vardım. "Belki Saren'in ağırlığıyla ezilmek istemiyordu. Her ilişki kendinden biraz fedakârlık etmeyi gerektirir, kişinin önce buna hazır olması şartıyla tabii."

"Peki, sence o şimdi buna hazır mı? Bunca yıldan sonra yani?"

"Onun vadesi doluyor, Dora."

"Evet, haklısın galiba. Neyse o zaman, onun adına sevindim. Saren adına da tabii. Arkadaşlıklarını tazeleyebilirler, bana göre hava hoş."

Salatayı hazırladıktan sonra soğuması için buzdolabına kaldırdım. Deniz kabuğu şeklindeki sarı renkli Amerikan servislere, canlı tonlardaki mavi ve sarı tabaklara, iki adet kristal kadehe şöyle bir bakıp beğeniyle başımı salladım. Saren'in bahçesinden toplayıp vazoya koyduğum beyaz çiçekleri masanın ortasına yerleştirdikten sonra biraz geri çekilip sofra düzenini gözden geçirdim. Beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Bunun sofra düzeniyle ya da Noah'nın yemeğe

geleceğiyle bir ilgisi olmadığını fark ettim. Sıkıntımın nedeni, o sabah Dora'yla yaptığımız konuşmaydı.

Sigara yakıp balkona çıktım. Lilly bahçede sincap kovalıyordu. Sigaramın dumanını üfleyip denize baktım, gelgit zamanıydı. Havanın kokusundan bunu anlayabiliyordum. Gün boyunca beni rahatsız eden bu sıkıntı da neydi peki? Neden Sybile'ın kırk yıl önceki hislerini bir anda anlayıvermiştim?

Lilly'nin bahçeden gelen oyunbaz havlaması dikkatimi çekti. Noah bir elinde çiçek buketi, diğer elinde çantasıyla kaldırımdan eve doğru yürüyordu. Balkonda, aşağıdan beni göremeyeceği bir noktada duruyordum. Yere çömelip Lilly'yi okşadı. İtiraf etmeliyim ki açık mavi polo tişörtü, kot pantolonu ve *loafer* ayakkabılarıyla altmış iki yaşında bir adamdan çok delikanlı gibi görünüyordu. Yakışıklı yüzü, onu pazar günü gördüğümünden daha da bronzlaşmış gibiydi sanki. Sonra dün arkadaşlarıyla balığa çıkacağını hatırladım. Sigaramı küllüğe bastırıp kapıyı açmaya gittiğimde, Noah da merdivenlerin en üst basamağına çıkmıştı.

"Merhaba," dedi ve çiçekleri uzatırken beni baştan aşağı süzdü.

Beyaz şort ve nane yeşili bluz giymeyi seçtiğime memnun bir halde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın," dedim çiçeklere uzanırken.

"Yemek davetin için asıl ben teşekkür ederim," dedi ve hemen arkamdan mutfığa girdi.

"Şunları vazoya koyayım. Ne içmek istersin?"

"Sen ne içeceksin?"

“Bu ılık akşama cin tonik yakışır diye düşündüm.”

“Mükemmel. İki olsun.”

Çiçekleri vazoya koymak için arkamı döndüğümde Noah’nın bakışlarını üzerimde hissettim. “Dünkü balık avınız nasıl geçti?”

“Harika. İyi bir orfoz avı oldu. Bu akşam ben seni yemeğe çağırmalıyım.”

Güldüm. “Fırında lazanya var. Orfozla yarışabilir mi bilemem tabii.”

“İtalyan mutfağını severim. Sen bana yemek yapamadığını söylememiş miydin?”

“Aslında öyle demedim. Sadece basit tarifleri pişirmekle sınırlı kaldığımı söyledim.”

“Eh, lazanyanın harika olduğundan eminim. Bu arada, yeni bir tekne alıyorum.”

Cini ölçerek iki bardağa pay ettim. Toniğe uzanırken arkama döndüm. “Sahi mi? Bu gerçekten harika. Adada uzun süreli kalmaya karar verdin demek.”

“Ya, evet. Kesinlikle burada kalıyorum.”

Bana mı öyle gelmişti yoksa sesinde seksi bir ton mu vardı?

İki dilim limon kestim, bardaklara ekleyip birini Noah’ya uzattım. Bardağımlı onunkine vurarak, “Teknende sağ salım seferlerin şerefine,” dedim.

Noah içkisinden bir yudum alıp başını salladı. “Çok güzelmiş. Teşekkürler. Peki, ilk tekne yolculuğumda bana eşlik etmen için aklını çelebilir miyim dersin?”

Kastettiği kalmalı bir yolculuk mu emin olamadığım için tereddüt ettim.

“Tekneyle buradan, Cedar Key’den denize aılırsız diye düşündüm. Atsena Otie’ye uğrarız, sonra Snake Key ile North Key’e. Mutlaka Suwannee’ye de gitmek isterim ama önce gücünü hissetmem gerek.”

Gücünü hissetmem gerek derken beni değil, tekneyi kastetmişti herhalde. “Tabii. Bu eğlenceli olur. Sen bana tarihi söyle yeter.”

“şey, yarın satın alma işlemlerini tamamlamak için Crystal River’a gidiyorum. Yani tekneye sahip olmama az kaldı.”

“Harika. Hadi içkilerimizi balkonda içelim. Yemek yarım saate hazır olur.”

Noah peşimden balkona ıktı. Karşılıklı oturduk, sigarama uzandım ama sonra fikrimi değiştirdim.

Noah içkisinden bir yudum içip bardağını önündeki seh-paya koydu. “Dün akşamki yemek nasıl geçti?”

Güldüm. “Beklediğimden daha iyiydi. İkisini bir arada görmek gerçekten çok şaşırtıcıydı. Neredeyse karakterlerini karşılıklı değiştirmiş gibilerdi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Sigarayı yaktım, dumanı balkon demirlerinin üzerinden üfledim. “şey, yanlış anlama ama Sybile normalde cevval bir tiptir. Ama dün gece, daha önce hiç görmediğim kadar sakin ve yumuşak başlıydı.”

“İlgin.”

“Evet, Saren de sanki her zamanki sakin kişiliğinden sıyrılıp

hiç tahmin etmediğim kadar cesur, dobra bir adam haline geldi.”

“Rolleri değişmişler gibi yani.”

“Aynen öyle.”

“Bundan rahatsız olmuş gibi bir halin var.”

İçkimden bir yudum aldım. “Öyle denemez ama daha önce iki insanın birbirinin yanında böylesine değişebildiğini görmemiştim.”

“Belki de birlikteyken gerçek yüzlerini gösteriyorlardır.”

Başımı salladım. Kuşkuyla, “Olabilir,” diye karşılık verdim.

Noah, bardağındaki kehribar renkli konyağı boğazından aşağı yuvarladı. Balkonda, düşüncelere dalmış bir halde ondan birkaç santim ötede oturuyordum.

“Ellerine sağlık, Syd. Yemek muhteşemdi.”

Syd mi? Bana ilk kez Syd diyordu. Bu bana, Saren’in Sybile’a Sybi deyişini anımsattı. “Teşekkürler,” dedim. “Geldiğine çok sevindim.”

“Dükkânın tabelası geldi mi?”

Başımı salladım. “Daha gelmedi. Gainesville’deki şirketle cuma günü konuştum. Bana dün biriyle göndereceklerini söylemişlerdi ama gelen giden olmadı. Tabelayı yerine yerleştirince çok memnun olacağım. Dükkânın dış cephesinin daha güzel görüneceği kesin.”

“İstersen, işleri hızlandırmak için onları arayabilirim.”

Cevap vermeden önce içkimden bir yudum içtim. “Neden

sen arayınca işler hızlanacakmış ki? Bu onları benim aramamdan daha çok mu sıkıştıracak yani?”

Noah bana doğru döndü.

“İş adamlarının kadınları umursamadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ama sen ararsan, istediğimi elde edebilirim, öyle mi?”

Noah “Hayır. Tabii ki hayır,” diye mırıldandı.

“Güzel. Çünkü ben bir erkeğin yardımı olmadan da durumun icabına bakabiliyorum.”

Noah konuyu değiştirerek, “Kızının Gainesville’deki iş görüşmesi nasıl geçmiş?”

“Öğretmenlik teklifini kabul edecek herhalde. Kendine orada kalacak bir yer bakıyor.” Birkaç dakika önce beynime sıçrayan kanım normale dönmüş, öfkem dinmişti.

“Önümüzdeki haftalarda bir parti vermeyi düşünüyorum. Yalnızca birkaç arkadaş ile adadan birkaç kişi olacak. Yakaladığımız deniz ürünlerini açık büfe servis edeceğiz. Sence Monica da gelmek ister mi? İkinizin orada olmasını çok isterim.”

“Kulağa hoş geliyor. Geliriz tabii.”

Noah uzanıp elimi tuttu. “Senden hoşlanıyorum, Sydney. Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum.”

Elinden elime doğru yayılan sıcaklığı hissettim. Bu adamın müthiş bir enerjisi var, diye düşündüm. “Ben de seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum.” İtiraf etmeliyim ki onunla beraber olmak bana kendimi rahat hissettiriyordu. İşte buydu. Tartışmadığımız zamanlarda böyle hissediyordum. Görünüşe bakılırsa hâlâ tartışıyorduk, bu akşam olduğu gibi.

Ama bildiğim tek şey, onun bende yıllardır tatmadığım, büyük bir arzu uyandırdığıydı.

Noah bardağındaki son yudumu da içip ayağa kalktı, beni de kaldırdı. Sonra bana sarılıp burnunu boynuma sürttü. "Güzel kokuyorsun. Sürdüğün her neyse, sevdim."

Nefes nefese, "Shalimar," dedim.

Noah yüzümü yüzüne doğru çevirdi. "Hafta sonu seni tekrar görebilir miyim?"

Kendimi okul çocuğu gibi hissediyordum, adeta dizlerim titreyerek başımı salladım ve, "Evet," diye fısıldadım.

"Güzel," dedi. Ardından öncekinden daha da tutkulu bir şekilde beni öptü.

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken aynı anda dilinin ağzıma girdiğini hissettim. O anın büyüüne kapılmışken, eşikte durmuş boğazını temizleyerek geldiğini fark ettirmeye çalışan Monica'yı duymadım bile. Noah onu benden önce fark etti.

Ondan birkaç santim ötede durup nefes almaya çalışarak kızımın yüzüne baktım. Akşam soğuğu çökmesine rağmen vücudum alev alev yanıyordu. Bu defa bunun sıcak basması olmadığını biliyordum. Bu düpedüz şehvetti.

"Monica," demeye çalıştım. Noah'yla ikinci karşılaşmaları da en az ilki kadar kötüydü.

Hava sıcaklığı aniden birkaç derece düşmüş gibiydi. Monica, Noah'ya sadece, "Nasılsın?" dedi.

"İyiyim. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Ben de tam annene birkaç hafta içinde bir parti vereceğimi, senin de bize katılmana memnun olacağımı söylüyordum. Yanında bir arkadaşını da getir."

Gülümser gibi olduğunu gördüm. “Teşekkür ederim. Bu çok güzel olur. Şey, sizi bırakayım da yaptığınız şeye devam edin.” Sonra evin arka tarafına doğru yöneldi.

“Hayır, hayır. Ben de gidiyordum zaten,” dedi Noah. Monica’ya doğru yürüyüp, “İyi geceler,” dedi.

Monica, “Sana da,” dedikten sonra balkona çıktı.

Noah’ı verandaya kadar geçirdim. Kapıyı arkamızdan kapattı.

“Bunun için üzgünüm. Senin açısından biraz tuhaf bir durum oldu galiba.”

“Ben koca bir kadını, Monica buna alışsa iyi olur.”

Noah beni kendine çekip tekrar öptü. Ama bu seferki önceki gibi değildi.

“İyi geceler,” dedi. “Yakında görüşürüz.”

Yirmi Sekiz

Alison'ın bana verdiği elmaya uzanıp bir ısırık aldım ve sahilden çekilen sulara baktım. Battaniyenin üzerinde daha rahat bir pozisyona geçip, gözlerimi yavaşça ufka batan güneşe diktim.

Ali şişeden koca bir yudum su içerek, "Harika bir günbatımı olacak," dedi.

"Hı hı."

"Yarın Florida'da kar yağacak diyorlar."

"Hı hı."

Ali kolumu tuttu. "Neyin var senin? Dediğim hiçbir şeyi duymuyorsun."

Kolumu çektim. "Seni duyuyorum. Aklımda çok şey var, hepsi bu."

"Sybile mı?"

"Aslında, bu aralar onu pek düşünmüyorum."

"Hadi ama. Neyin var? Bu kadar zamandır seni tanıyorum, bir sıkıntın olduğunda anlarım herhalde, değil mi?"

“Neyim olduğunu bilmiyorum. Sadece son birkaç gündür içim kıpır kıpır.”

“Kıpır kıpır mı? Bu senin seks yapmaya ihtiyacın olduğunu gösterir.”

Gülsem mi kızsam mı bilemedim. “A-lıı! Tanrı aşkına, düşünebildiğin tek şey bu mu yani?”

“Şey, hayır. Aklıma gelen tek şey bu değil tabii. Ama Tanrı aşkına Syd, artık bununla yüzleşmelisin. Çok yakışıklı, bir o kadar da seksi bir adamla berabersin. Ne olacaktı yani? Kimseyle çıkmayalı yıllar oluyor. Belki de hormonların tavana vuruyordur.”

Bunu duyunca kahkahayı patlattım. “Ne demezsin. Elli üç yaşında yeniden ergenliğe giriyorum. Bizim yaşımızda hormonlarımızın yavaşladığı hiç aklına gelmiyor mu?”

Ali’nin yüzünde sinsi bir gülüş belirdi. “Bende hiç öyle olmadı doğrusu.”

Başımı salladım. “Neler olduğunu bilmiyorum. Yalnızca kendimi huzursuz hissediyorum. Yerimde duramıyorum. Sürekli bir hareket halindeyim sanki. Demek istediğimi anlıyor musun?”

“Kendine geliyorsun.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Bir yıl önceki halini düşünsene. Geçtiğimiz mayısı.”

Geçen baharı düşünmeye çalıştım. Stephen hayattaydı. Du-rağan bir evliliğim vardı. Seviliyordum. Maddi kaygım yoktu. Peki sahiden mutlu muydum? Son zamanlarda kendime bu soruyu sıkça sorar olmuştum. Emin olduğum tek bir şey vardı. Stephen içimdeki tutkuyu asla Noah’nın kolayca yaptığı gibi

ateşleyemiyordu. Ve onun öpücükleri... hiç kuşkusuz, daha fazlasını istememe neden oluyorlardı. Stephen’la ölüm bizi ayırana dek deyip evlenmiştik, ama geriye dönüp bakınca, aslında ilişkimizi bitiren şey ölüm değilmiş. Evliliğimizin, Stephen’ın ölümünden çok uzun süre önce bittiğini yeni yeni anlamaya başlıyordum. Kocamı tanıdığımı sanıyorum ama aslında onu hiç tanıımıyormuşum. Florida, Cedar Key kum-salında oturmuş, dürüstçe aşkın anlamını sorguluyordum. Ve dürüstlüğün, her zaman bu listenin en başında gelmesi gerektiğini biliyordum. Stephen’la evliliğimdeyse dürüstlük diye bir şey yokmuş, bunu ancak şimdi anlıyordum.

Derin bir nefes alıp verdim. “Tamam, bundan bir yıl önce nerede olduğumu biliyorum. Hayatıma devam ediyorum. İlerliyorum. Ne olmuş yani?”

Ali, “Sydney, Sydney, Sydney,” diyerek başını salladı. “Her zamanki gibi yine jetonun köşeli. Tamam, ilerliyorsun ve çok uzun bir yoldan geldin bebeğim. Ama bu bir süreç, bir ilerleme meselesi. Sen buraya kendini bulmaya geldin. O zaman bunun farkına varamamış olabilirsin, ama onun için geldin. Hem düşünsene. Sadece kendini değil, daha da fazlasını buldun.”

“Sybille’ı mı?”

Alison başını salladı. “Evet, Sybille’ı. Ve o da kendini bulma sürecinin bir parçasıydı. Şimdi... Şimdi gerçekten kim olduğunu öğrenmen gerekiyor. Bu zaman alır, Syd. İçine bakmalısın, kendinde neyi sevip sevmediğini bulmalısın. Güçlü yönlerin ne? Zayıf noktaların ne? Ne seni deliler gibi sevin-dirir? Seni en çok ne üzer? Bundan yirmi yıl sonra nerede olmak istiyorsun? Bunlar tam da arayıp bulman gereken

şeyler, Sydney. Bulduklarınla tam olarak ne yapacağın da, öğrenmen gereken bir başka şey. Artık kendini tanıma sürecine giriyorsun, hem de hayatında ilk defa.”

Eğilip Alison’a sarıldım. “Nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun? Bunca şeyi sen biliyorsun da ben niye bilmiyorum?”

“Çünkü ben de o yollardan geçtim. En iyi arkadaşın da olsam, bunu senin yerine ben yapamam. Ama sana yol göstermeye çalışabilirim. Ariadne’nin ipini hatırlıyor musun? O ipi yakalayıp sıkı sıkı tutman, seni içindeki kadın ruhuna götürmesine izin vermelisin. Bizim yaşımızdaki pek çok kadın gibi sen de uyanış içindesin. Tarih boyunca kadınlar erkeklerden yardım almıştır. Ama içindeki özü ortaya çıkarmak için kadınca bir yolculuğa çıkıyorsan, o zaman diğer kadınların sana rehberlik etmesine ihtiyaç duyarsın.”

Ariadne efsanesini, labirentte yolunu bulup Minotor’u öldürmesi için Theseus’a verdiği ipi hatırladım. Suya ve gökyüzüne bakınca, bu adanın da benim labirentim olduğunu hissetmeye başladım. Dünyaya yeniden bağlanıp içimdeki kadını bulacağım yer burasıydı. Yün mağazası açma kararımın bile yolculuğuma dair bir işaret olduğunu düşündüm. Yün eğirmek, bana hayatta yeniden dikiş tutturup yıllar önce kaybettiğim gücümü kazanmamı sağlayacaktı.

Monica, Gainesville’de kiralık ev bulmuştu. Ne yalan söyleyeyim, evimin yeniden bana kalacağını bilmek güzeldi. Noah’yla son karşılaşmasının ardından, kızımın bana soğuk davranmasını bekliyordum. Ama tam tersi oldu. Monica ra-

hatlamış görünüyordu, konuşmaları daha ılımlıydı. Acaba hayatına yeni biri girdiği için mi davranışları böyle değişti diye merak ettim. Onun da etkisi olabilir diye düşündüm. Ama huysuzluğunun büyük bir kısmının, Stephen'ı aniden kaybetmesinden kaynaklandığını anladım. O da kendince bu yas dönemini atlatmaya çalışıyordu.

Telefon çalınca Monica arıyordur diye düşündüm, ama karşı taraftan Sybile'in merhaba diyen sesini duydum.

"Selam, yabancı. Nasılsın? Pek sesin çıkmıyor."

Sybile'in ses tonu bir parça kibirli çıkıyordu. "Bu doğru değil, sen de biliyorsun. Meşguldüm."

"Saren'le mi meşguldün?" diye sordum şakayla karışık.

"Evet, bir bakıma öyle sayılır. Dün beni önce alışveriş, sonra da yemek için Gainesville'e götürdü. Bugün de tekneyle açılıyoruz."

Gülümsedim. "Senin adına çok sevindim, Sybile. Bu harika. Dışarıda tekneyle açılmaya müsait, harika bir hava var." Mutfak penceresinden bakınca, termometrenin yirmi beş buçuk dereceyi gösterdiğini gördüm, deniz de resmen çarşaf gibiydi.

"Torunumla ne zaman tanışacağım bakalım?"

Son görüşmemizde topu Sybile'a atmıştım. Monica'yla tanışmaya hazır olduğunda, bana haber verir diye düşünmüştüm. Belli ki artık hazırды.

"O artık Gainesville'de yaşıyor. Kendine ev tuttu. Ama bir gün belirlersen, müsait olup olmadığını öğrenirim."

"Perşembe bana yemeğe gelmeye ne dersiniz?"

"Monica'ya sorarım ama geliriz herhalde. Seninle tanışacağı için çok heyecanlıydı."

“Sahi mi?”

Yine gülümsedim. “Evet, sahi. Onu hemen arayacağım. Saren’e de benden selam söyle.”

Yerine koyar koymaz telefon yeniden çalmaya başladı. Bu sefer arayan Noah’ydı. “Boston Güzeli ismine ne dersin?”

Gülerek, “Çocuk için saçma bir isim,” dedim. “Tekne içinse çok havalı.” Noah, ne olduğunu düşünmeme fırsat vermeden durumu açıkladı.

“Alacağım yeni tekne aslında bir tombaz kayık. Önceki sahibi Boston’lıymış. Adı da oradan geliyor. Teknenin adını değiştirmenin kötü şans getireceğini söylerler.” Bir saniye kadar durakladı. “Hem sen de oralıydın.”

Ruhum okşansa da nasıl karşılık vereceğimi bilemedim. “Eh, umarım sana bol bol balık getirir.”

“Biliyorum, bunu sormak için biraz geç ama yarın akşam bana katılır mısın? Dışarı çıkıp günbatımını izlemek için hava bir harika. Hem dolunay da var.”

“Kulağa hoş geliyor. Saat kaçta?”

“Tekne şimdilik arkadaşlarımin yerinde demirli. Tekneyi alıp limana gelirim, seninle de orada buluşuruz. Saat yediye ne dersin?”

“Çok iyi olur. Biraz şarapla peynir getireyim de bunu ıslatalım.”

Tuzlu, temiz havayı ciğerlerime çektim. Deri koltuğa kıvrılıp Noah’nın tekneyi ustalıklarla kanaldan çıkarıp Atsena Otie’ye doğru seyretmesini izledim. “Biraz şaraba ne dersin?” diye sordu.

“Kulağa hoş geliyor. Şişeyi açmam için dümeni tutar mısın?”
Ayağa kalkıp şişeyi ve tirbuşonu aldım. “Kendim de açabilirim herhalde.”

Bana yan yan baktı ama bir şey demedi.

Cabernet şişesini açıp iki bardağa şarap doldurdum, birini ona uzattım. “Şerefe,” dedim, “Boston Güzeli’yle nice mutlu günlere.”

Plastik bardağını benimkine vurarak, “İşte buna içerim,” dedi.

Tekneye suda manevra yaptırırken onun yanında durdum. Portakal renkli güneş tembel tembel batıyor, ufku kızıla ve mora boyuyordu. Derin bir nefes alıp, “Çok güzel, değil mi?” dedim.

Noah dönüp eliyle yüzüme dokundu. “Göz kamaştırıcı.”

Gülümsedim. “Ben güneşi kastetmiştim... Ve bunu,” dedim kollarımı açarak.

“Bu çok güzel, ama burada, suyun üstünde seninle birlikte olmak bunu çok daha özel kılıyor.”

Şarabımdan bir yudum alıp arkadaki koltuğa geri döndüm. Noah, Atsena Otie ile North Key arasına varınca gazı kesip motoru durdurdu.

“Burası demir atmak için güzel bir yere benziyor.” Yan tarafta doğru yürüyüp bumeranga benzeyen, iple bağlı metal çubuğu suya bıraktı.

“İşte oldu,” deyip yanıma oturdu. “Artık günbatımını izleyebiliriz.”

“Ben peynirle krakerleri getireyim.” Tabağı Noah’ya uzatıp köşeye oturdum, sırtımı mindere dayayıp bacaklarımı ken-

dime doğru çektim. Çenemi dizlerime dayayıp, gökyüzünde hızla batan güneşe doğru baktım. “Neredeyse gitti,” diye mırıldandım. Tam da o an Noah’nın kalçamı okşadığını hissettim.

“Yalnızca yarın yeniden doğuncaya kadar,” dedi. “Her zaman güvenilebileceğimiz şeylerden yalnızca bir tanesi. Gün-doğumu ve günbatımı.”

Saniyeler içinde portakal renkli top ufukta gözden kaybolmuştu.

“Ve bir gün daha bitti.” Bacaklarımı uzatıp etrafıma bakındım. “Burası ne kadar da sessiz ve güzel. Adayı uzaktan izlemeyi seviyorum. Farklı görünüyor, öyle değil mi?”

Noah’nın kıyıya doğru yönelen bakışlarını takip edince üzerinde Cedar Key yazan su kulesini gördüm. Sağımızda Piney Point vardı.

“Evet,” dedi. “Suyun üzerinde olmak insanın bakış açısını pek çok yönden değiştiriyor galiba.”

Gökyüzünü seyretmeye devam ettim. Manzara şimdi çingene pembesi çizgiler, mor kesikler ve gitgide koyulaşan mavi renklerle dolu bir tuvale dönüşmüştü. “Pek çok insanın bir şeyleri enine boyuna düşünmek için denize çıktığını duymuştum. Yanıtları bulduğunu da. Sence bu doğru mudur? Yanıtları buldukları yani?”

Noah elini bacağıma koydu. “Ben hayattaki pek çok sorunun yanıtının tam burada olduğuna inanıyorum,” diyerek diğer eliyle göğüs kısmını gösterdi. “Bence aradığımızı bulmamız için tek yapmamız gereken, buraya sormak.”

Söyledikleri bana Alison’ın dediklerini hatırlattı. “Sen öyle mi yaptın?”

“Farkına varmadan yaptım galiba. Key West’e gittiğim zaman. Sonunda orada geçirdiğim yılların sadece resim yapmakla ilgili olmadığını anladım.”

“Yanıtlarını buldun mu peki?”

Yavaşça, “Bundan hâlâ emin değilim,” dedi ve beni kendine doğru çekti. Noah beni öpmek için başını eğdiğinde, o tanıdık sıcaklık bütün vücuduma yayıldı. Bu kez geri çekilmek yerine, kendimi içimi kaplayan bu sıcaklığa bıraktım. Noah’ı öperken, daha önce hiç böyle öpüşmediğimi tekrar fark ettim. Vücudum hiç böylesine bir heyecanı tatmamıştı. Sanki luna-parktaki hız trenine binmişim ve hızla zirveye yaklaşıyordum. Öpüşürken dudağımda Noah’nın dudağını hissetmek, içimdeki tutkuyu körüklüyordu sadece. Dili benimkine dolandığında, onu kendime doğru çektim. Kotunun altından sertleştiğini hissedebiliyordum.

Tek kelime etmedik. Noah beni öpmeye devam ederken, bluzumu çıkarıp sutyenimin önündeki kopçayı açmayı becerdi. Daha önce hiç tatmadığım bir heyecanla deri koltuğa uzanıp şortumu çıkardım. Arzularımız doruğa çıkarken, Noah’nın yüzünü yüzümde hissettim. Kotunu çıkarırken boğuk bir sesle, “Seni istiyorum,” diye fısıldadığını duydum.

“Ben de,” diye fısıldadım. Bütün ağırlığıyla üstüme abanıyor, daha önce tatmadığım türden bir zevkle içimi dolduruyordu. Bedeni bedenimle birleşirken, benliğimin derinliklerine doğru daldığımı hissettim. Daha önce hiç bilmediğim bir yere doğru gidiyordum. Ne başı ne de sonu vardı. Zaman sanki durmuştu.

Duyduğum inlemenin içimin derinliklerinden geldiğini fark ettim. Gidiş gelişleri sıklaştıkça Noah'nın adımı haykırdığını duydum. İşte o zaman, bu muazzam an için insanın ruhuyla bedeninin bir anlığına askıya alındığı, evrenin o noktasında onun da bana katıldığını anladım. Nefes nefese üzere rime kapandığını, yüzünü saçlarıma gömdüğünü hissettim. Az önce bir bütün oluşumuzun tadını çıkararak o şekilde birkaç dakika durduk. Sonra yan dönüp, yanımda uzanması için ona yer açtım.

“Oh, Tanrım, Sydney,” diye inledi. Bana sınımsız sarılınca, sözlerinin ne anlama geldiğini daha iyi anladım.

Az önceki derinlere dalma hissi şimdi süzölmeye dönüşmüştü. Teknede olduğumuzu ve yavaşça süzöldüğümüzü neden sonra fark ettim. Parmağımı sırtında gezdirdim. Derin bir nefes alıp verdim, yine tek kelime etmedim. Yalnızlığımı paylaşırken bana tattırdığı zevki zihnimde tekrar tekrar yaşayarak kollarında öylece yattım.

Ne kadar zaman geçtiğinden bihaber, vücudumu saran soğuk bir esintiyle ürpertdim. Bu ürperti rüzgârdan mı yoksa içimin ferahlamasından mıydı? Noah'ya, “Bilmiyordum,” diye fısıldadım. “Sevişmenin böyle bir şey olabileceğini hiç bilmiyordum.”

Cevap olarak, yüzümü avuçlarının arasına alıp beni öptü.

Yirmi Dokuz

Su, kalp ameliyatı ve bebekler gördüğüm rüya beni saat beşte uyandırdı. Rüyamın aklımda kalan parçalarını düşünerek birkaç dakika daha yatakta kaldım, ama parçaları bir araya getiremedim. Aklım dün geceye gidiyordu.

Noah'yla sevişmemiz neredeyse mistik bir deneyim gibiydi; havada öylece asılı duruyordu. Sular teknenin hafifçe sallanmasına neden olurken, gökteki dolunay üzerimde ve etrafımda gümüş rengi yansımalar yaratıyordu. Zaman mefhumunu kaybetmiştim. Birbirimizin kollarında yatarken, limandan ayrılmamızın üzerinden üç saat geçtiğini görünce çok şaşırdım.

Yatakta yan dönüp o anları düşünürken yastığıma sarılıp gülümsedim. Limana dönerken Noah'nın yanında durmuştum, o da kolunu omzuma dolamıştı. Eve vardığımızda onu içeri davet ettim, birer kadeh konyak içtik. Evine dönmeden önce, bugün beni arayacağını söyledi.

Telefonun çalmasıyla yerimden sıçradım. Cevap verince Dora'nın sesini duydum.

"Sydney, sabahın bu saatinde seni rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Yatağın başucundaki saate baktım. Beşi yirmi beş geçiyordu. "Önemli değil. Ne oldu?"

"Sybile. Şu an hastanede. Seni rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm ama birisiyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Aradığına çok sevindim," dedim. Ardından aptalca olduğunu düşünmeden, "Peki o iyileşecek mi?" diye sordum.

"Dün gece nefes alırken çok zorlandı. Saren de onunla birlikte evdeydi. Gece yarısına doğru daha da kötüleşince, onu Shands Hastanesi'ne götürmek için ısrar etti. Onunla az önce konuştum, bir iki gece daha hastanede kalacağını söyledi. Yeni bir tedavi uygulamaya başlamışlar."

"Anladım. Bak ne diyeceğim. Sen aradığında uyanmıştım. Üstüme bir şeyler geçireyim de sana geleyim, ne dersin?"

"Çok iyi olur, Sydney. Birlikte kahvaltı ederiz."

Bir elimde Lilly'nin tasmaı, öbür elimde iki tane böğürtlenli kekle Dora'nın kapısına vardım. "Ali'nin keklerinden getirdim," dedim. "Kahveyle iyi giderler diye düşündüm."

Dora bana sarıldı, evin içinden geçip verandaya çıktık. "Gelmene çok sevindim," dedi tepsideki demlikten bana kahve doldururken.

Kahvemden bir yudum içip, "Demek Sybile pek iyi değil, öyle mi?" diye sordum.

Dora başını salladı. “Maalesef. Nefes almakta zorlandığının farkındaydım ama bana kulak asmadı.”

“Saren’i dinledi desene.”

“O, Sybile’ı yola getirmenin bir yolunu hep buluyor. Onu hastaneye gitmeye ikna ettiği için Saren’e minnettarım.”

Dora dalgın dalgın Lilly’nin başını okşayıp suya baktı. Hava ağaç minelerinin kokusuyla doluydu. “Sence ne kadar zamanı kaldı? Doğruyu söyle, Sydney.”

“Doğrusunu istersen bilemiyorum. Gayet iyi görünüyordu. Son konuşmamızda Saren’le dışarı çıkacaklardı, onun adına çok sevinmiştim. Doktor tedavi olmazsa en az dokuz ay, en fazla bir yıllık ömür biçmişti, hatırlıyor musun?”

“En azından kemoterapiyi bile denemediği için hâlâ deli olduğunu düşünüyorum. Böyle yaparak kendi ölüm belgesini imzalıyor.”

İç çekerek uzanıp Dora’nın elini tuttum. “Sonuçta imzaladığı onun ölüm belgesi. Bunu yapmasına izin vermelisin. Maalesef, bu senin için zor, biliyorum.”

“Dün Saren bana ne dedi biliyor musun? Sybile kendi cenazesini planlıyormuş. Hiç bu kadar saçma bir şey duydun mu?”

Konunun ciddiyetine rağmen gülümsedim. “Aslında, bunu daha önce duymuştum Dora. Bazı insanlar, artık burada olmasalar da isteklerinin yerine getirildiğinden emin olmak isterler. Sen de artık şunu kabullenmelisin. Sybile hayatının nasıl sona ereceğine kendi karar vermek istiyor, tıpkı yaşamına kendi karar verdiği gibi. Kendi şartlarıyla.”

“Her şeyin kontrolünde olmasını istiyor. Bu tam da Sybile’a göre.”

“Ne planlamış peki?”

“Ona bunu duymak istemediğimi söyledim, o yüzden bilmiyorum. Cesedinin yakılmasını, küllerinin Cedar Key’e serpilmesini istediğinden başka bir şey bilmiyorum yani.”

Başımı salladım, ama ironi de gözümünden kaçmamıştı. Vakti zamanında adadan ayrılmak için her şeyi yapan kadın, artık sonsuza dek onun bir parçası olmak istiyordu.

“Dora, Sybile’a destek olmaktan başka çaremiz yok. Sen de onun yanında ol. Ne kadar zamanı kaldığını bilmemizin imkânı yok ne de olsa.”

Dora mendiliyle gözlerini sildi. “Biliyorum. Sana da böyle yük olduğum için kusura bakma.”

“Saçmalama. Yeğenin ne güne duruyor?” diyerek onu gülümsettim.

“Hadi gel. Ben kahvaltıyı hazırlarken sen de mutfakta otur.”

Bar taburesine oturup Dora’nın yumurtaları çırpmasını, yulaf ezmesini hazırlamasını ve tereyağlı çörekleri tavaya koymasını seyrettim. Kızaran sosislerin kokusu mutfak sarmıştı.

“Monica perşembe günü Sybile’la buluşmayı kabul etti demek?” diye sordu. Bir yandan yulaf ezmesine peynir rendesi ekliyordu. “Marin onunla tanışmak için sabırsızlanıyor. Sybile yemeğe bizi de çağırırdı.” Kahvaltıyı hazırlarken bir an durdu. “Aman Tanrım, sence perşembeye evinde olur mu?”

“Tabii ki. Bir iki gün kalacağını söyledin, öyle değil mi?”

Dora başını salladı. “Belki de yemeği burada yemeliyiz. Böylesi Sybile için daha kolay olur.”

“Bekleyip nasıl olduğuna bir bakalım. Torunuyla ilk kez karşılaşacak, bence kendi evinde olmak ister.”

“Evet, tabii ya. Haklısın. Neyse, bunu da bir seçenek olarak aklımızda tutalım.”

Dora tabağa biraz yumurta, yulaf ezmesi ve sosis koyarak bana uzattı.

“Bu kahvaltı değil resmen brunch oldu. Genelde kahvaltıda bu kadar çok yemiyorum. Her şey harika görünüyor.”

Dora da tabağını alıp yanıma oturdu. “Eee, Noah nasıl bakalım?”

Bir anda her yanıma ateş bastığını hissettim. Sır saklayan bir öğrenci gibi, “İyidir herhalde,” dedim.

Dora kaşlarını kaldırarak, “Dün akşam tekneyle açıldığınızı sanıyordum,” dedi.

Çatalımı yere bırakıp başımı salladım. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ah, kusura bakma. Bunun bir sır olduğunu düşünmemiştim. Dün gece seni arayıp ulaşamayınca Alison’ı aradım. Sybile’in durumunun kötüleştiğini sana haber vermek istemişim. Burnumu soktuysam özür dilerim. Bana da Alison söyledi.”

Dora gücenmişe benziyordu. “Hayır, hayır, burnunu falan sokmadın,” diyerek teyzemin gönlünü almaya çalıştım. “Sadece attığım her adımı adadaki herkesin bilmesine hâlâ alışamadım, o kadar.”

Dora, “Küçük yerde yaşamamanın cilvesi işte,” diyerek yemeye devam etti.

“Tekneyle gezmek güzeldi. Günbatımını suyun üzerinden izlemek daha da muhteşemdi, üstelik gökte dolunay da vardı. Tekneyle çıkmak için mükemmel bir gündü yani.”

Dora başını salladı. “Gençliğimde tekneyle gezmeye nasıl da bayılırdım. Suyun üzerinde olunca insanın resmen kafası boşalıyor. Sanki koskoca evrende bir tek sen varmışsın gibi hissediyorsun,” dedi.

O kadar da yalnız sayılmaz, diye düşündüm. “Eh, o zaman arada sen de Noah’yla bana takılırsın artık.”

Dora’nın yüz aydınlandı. “Bak işte bu eğlenceli olabilir. Noah’ı severim. Gerçi onu pek tanımıyorum ama iyi bir adama benziyor. Yakışıklılığından bahsetmiyorum bile.” Suratında muzip bir sırıtiş belirdi.

Güldüm. “Aslınaaa bakarsaaan,” dedim, Güneyli ağzıyla kelimeleri yaya yaya, “seni tanımasam, Dora Teyze, bu adama vurgunsun derdim.”

Dora elini suratıma doğru savurarak, “Hadi oradan,” deyip beni şaka yollu azarladı.

Bir an Noah’nın sevişirkenki yüz ifadesi gözümün önüne geldi; nasıl da tutkuyla doluydu. “Ama haklısın. Sahiden çok yakışıklı, değil mi?”

Saren evine dönen Sybile’ı rahat ettirmeye çalışırken, Noah bana evinin bahçesinde yemek hazırlıyordu.

Tavuğu mangalda çevirmesini izlerken, “Gerçekten çok nazıksın,” dedim.

“Benim için zevk. Bütün gün mağazada çalışıyorsun, bu akşam ara versen iyi olacak.”

Noah içeri girip, içi salata ve pilav kaplarıyla dolu bir tepsiyle geri döndü. Plastik kapların kapaklarını açtım. Şara-

bımdan bir yudum alıp gülümsedim. Cumartesi gecesinden sonra Noah'yı gördüğümde kendimi tuhaf hisseder miyim diye düşündüm. Pazar günü öğleden sonra tekneyle balığa çıktık. Noah'yı tekneyi limana çekerken gördüğümde hissettiğim şeyin tuhaflıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Onun yemek hazırlayışını izlerken içime bir hüzün çöktü. Yirmi sekiz yıllık beraberliğimiz boyunca, Stephen bir kez olsun bize yemek yapmamıştı. Ben hasta olduğumda bile dışarıdan yemek siparişi verirdi. Noah'yı izlerken içimde, onun benim için doğru insan olduğuna dair bir his uyandı.

Noah, "Hadi, afiyet olsun," diyerek masaya oturdu. Gülümseyerek, tavuk parçalarının olduğu tabağı ortaya koydu.

"Nefis kokuyor."

"Çok basit bir tarif. Limonlu tavuk." Bir budu alıp tabağıma koydu.

Elimde olmadan alt dudağımı ısırverdim. Bunu neden yapmıştı ki? Bana kendimi beş yaşındaymışım gibi hissettirmişti. Çocukken annemin de böyle yaptığını hatırladım. Sanki benim hangi parçayı alacağımı bilecek kadar kafam çalışmıyordu. Sadece, "Teşekkürler," dedim.

"Eve döndüğünden beri Sybile nasılmış?"

Nasıl oldu da tavuğumu kesmeye kalkmadı diye düşünerek bıçağımı aldım ama bir şey demedim. Sorusuna, "Biraz halsiz ve yorgunmuş," diye karşılık verdim. "Ama bugün telefonda konuşurken sesi iyi geliyordu."

Noah başını salladı. "Herkes için zor olmalı, özellikle de senin için."

“Bence Saren ile Dora açısından daha zor. Onlar Sybile’ı benden daha uzun zamandır tanıyorlar.”

“Doğru. Ama ne olursa olsun, birinin ölümüne hazırlanmak hiç kolay olmasa gerek. Monica da anneannesiyile tanışmak için sabırsızlanıyordur herhalde.”

“Öyle. Bu onun için sandığımdan daha önemliymiş meğer. Babasını kaybetmiş olması da, anneannesinin hayatına girmesini daha anlamlı kılıyor tabii.”

Noah tabağından kafasını kaldırdı. “Ama sen Sybile’ı bulduğuna memnunsun, değil mi?”

“Evet, tabii. Yalnızca ona karşı hiç ana-kız hissiyatı beslemiyorum. Sanki o, hemşireyken karşılaştığım hastalardan biri gibi. Onun sağlık durumunu iyi anlıyorum, ama onun dışında...”

“Bu durum değişebilir. Değişmese bile, en azından tanışıp birlikte zaman geçirmek için ona bir şans tanıdın.”

Konuyu değiştirerek, “Şu senin parti gelecek pazar akşamıydı, değil mi?”

Noah başını salladı. “Eğer herkes gelirse, yaklaşık yirmi kişi falan olacak. Bu arada bugün Paul’ü gördüm, Alison’la onu da davet ettim.”

“Harika. Evet ya, Ali’ye sabah bundan bahsetmiştim.”

“Ayrıca şuna da bir resmiyet kazandırılalım artık. Benim sevgilim olarak orada olacaksın, değil mi?”

Gülümsedim. “Hımm, bunu biraz düşünebilir miyim?” diye takıldım.

“Cevabın evet olaksa istediğin kadar düşünebilirsin.”

Olur

“Ne hoş bir mavi böyle. Kime bu kazak?” diye sordu Alison. Benden ses çıkmayınca, “Aman Tanrım, dur tahmin edeyim. Son zamanlarda sıkça görüştüğün erkek arkadaşın için olabilir mi?”

“Sanki Noah için ördüğümü bilmiyorsun,” diye cevabı yapıştırdım.

“Biliyorum. Sadece sana takılmayı seviyorum, o kadar. Kazak giymek için hava biraz sıcak değil mi?”

“O da kışın giyer.”

“Aa, demek öyle. Yani kış geldiğinde de Noah’yla birlikte olmayı planlıyorsun demek?”

Örgümü bir kenara bıraktım. “Kim bilir? Kontrat falan imzalamadık, Bayan Meraklı.”

Alison güldü. “Tanrım, sen okuldayken sırlarını bana anlatma konusunda daha iyiydin. Şimdi hepsini kendine saklıyorsun. Hiç komik değilsin.”

Bu dediğine ikimiz de güldük. “O zamandan beri anla-

tacak bir sırrım olmadı da ondan. Hem zaten, bir ilişkinin nereye gideceğini ve nasıl sonuçlanacağını kim bilebilir ki?”

“Çok doğru. Yalnız şunu unutma Syd, nasıl sonuçlanacağından daha önemlisi, senin en başından itibaren nerede durduğunu bilmen.”

O sırada Noah’nın yanımıza doğru geldiğini gördüm. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Örgümü gerisin geriye çantama koydum.

Bize, “Merhaba,” dedikten sonra fırsatı kaçırmadan eğilip dudaklarımdan öptü. “Galeriden çıktım, eve giderken bir uğrayayım dedim.”

Ona gülümserken Alison’ın yüzündeki ifade gözümden kaçmadı. “Ya, iyi yapmışsın.”

“Ayrıca Monica ile Sybile’in buluşmasında sana iyi şanslar dilemek istedim. Umarım her şey yolunda gider ve Monica hayal kırıklığına uğramaz.”

“Orasını Tanrı bilir ama yine de teşekkürler.”

“Saat yedide birkaç öğrencim derse gelecek, o yüzden artık gitmem gerekiyor,” dedi ve eğilip beni bir kez daha öptü.

Bahçeden çıkıp uzaklaşıncaya kadar arkasından baktım, sonra bakışlarımı Alison’a doğru yönelttim. Ellerini çenesine koymuş, çok büyük bir iş başarmış gibi kurumlanarak oturuyordu. “Ne var? Ne bakıyorsun?”

Alison omuz silkti. “Hiç. Yok bir şey. Sadece, birbirine karşı güçlü duygular besleyen bir çifti gözünden anlarım, o kadar.” Sandalyesinden kalkıp eliyle saçlarını dağıttı. “Ayrıca, sonunda deliler gibi sevinmenin anlamını bulmuş gibisin,” dedikten sonra eve doğru yöneldi.

Masada tam karşımda oturan Monica'ya baktım. Monica, Sybille'la tanışmasından bir gün önce adaya gelmek istemişti. Bu yüzden, bir şey mi oldu acaba diye merak ettim. Alison, Monica'nın gelişi şerefine üçümüze yemek hazırlamak için ısrar etmişti. Monica, bize yeni evinden ve Gainesville'de yaşayıp çalışmayı ne kadar sevdiğinden bahsetmeyi yeni birtirmiştir.

"Benimle ilgili bu kadar konuşma yeter," dediğini duydum. "Hadi bana Sybille'ı ya da iyisi mi, Noah'yı anlatın. Neler dönüyor bakayım burada?"

Güldüm. "Noah hakkında anlatacak pek bir şey yok. Pazar akşamı parti veriyor, sen de gelip onu daha iyi tanıma şansını bulabilirsin. Partiye geliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki geliyorum. Yanımda birini getirebileceğimi söylemişti. Yeni bir erkek arkadaşım var. Tanışalı birkaç hafta oldu. Alt katımda oturuyor. Adı Ian, İngiliz asıllı. O da üniversitede ders veriyor. Çok düzgün bir İngiliz aksanı var. Oldukça da yakışıklı."

Stephen'in ölümünün üzerinden geçen zamanın acısını bastırmasının yanı sıra, yeni bir aşk hikâyesinin de kızımın davranışlarındaki değişikliğe etkisi olduğunu hissettim. Birbirimize sert sözler söyleyeli bayağı olmuştu, son günlerde daha mutlu görünüyordu. Kızım hiç kuşkusuz, geçinilmesi kolay biri olmaya başlıyordu.

"Tamam, Sybille'ı anlat," dedi. "Hastaneden eve döndü, değil mi?"

Başımı salladım. "Eve dün döndü. Ben de dün akşam uğrayıp nasıl olduğuna baktım. Hastaneden eve oksijen ci-

hazıyla yollamışlar, o da bu durumdan hiç hoşnut olmamış tabii. Ama sadece nefes almakta zorlanırsa kullanmak zorunda kalacaktır sanırım. Yarınki yemek konusunda çok kararlı, ona saat bir gibi orada olacağımızı söyledim.”

Alison kalkıp masayı toplamaya başladı. “Saren de yemeğe gelecek mi?”

“Emin değilim,” deyip, mutfağa götürmek üzere tabakları toplamaya başladım. “Sybile bir şey söylemedi.”

“Tatlı zamanı,” dedi Ali, “annen bize böğürtlenli pasta yaptı.”

Monica’nın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Senin pasta yapabildiğini bilmiyordum.”

“Aslında, Sybile bana ders vermeye başlamıştı. Bu tarif büyükannene ait. Duyduğum kadarıyla çok iyi bir aşçıymış, Sybile da ondan öğrenmiş.”

“Bu harika,” dedi kızım. “Senden tarifini alacağım. İşler ne âlemde? Biraz toparlandı mı?”

Başımı salladım. “Mağazayı ilk açtığım zamana göre daha iyi. Neyse ki, en sonunda geçen hafta garsonluk işini bırakabildim. Ayaklarım buna sonsuza dek minnettar olacak. Posta siparişleri epey arttı, yani biraz yavaşlarsa da işleri idare edebilirim.”

“Hemşireliğe dönmeyi hiç düşünmedin, değil mi?”

“Düşündüm desem yalan olur. Bir mağazaya sahip olmayı ve oraya uğrayan insanları seviyorum. Ama yeni kurulan her iş gibi, müşteri kitlemi oluşturmak biraz zaman alacak.”

Monica esnedi. “Adanın havası beni gerçekten çarpıyor. Boş odalardan birinde birkaç gün kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler, Ali.”

“Bir şey değil. Geldiğine çok sevindim. Gidip şu tabakları halledeyim, siz de keyfinize bakın.”

Ali yanımdan ayrılınca, Monica masanın öbür ucundan bana doğru eğildi. “Hadi, doğruyu söyle. Sybile hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aslında ben kendimi Sybile’den ziyade Dora’ya yakın hissediyorum. Sybile çok inatçı. Bazen sinir bozucu olabiliyor. Canının istediği gibi konuşuyor, sonuçlarını da umursamıyor. Belli ki hayatı boyunca canı ne zaman ne yapmak isterse onu yapmış, sonuçlarını da hiç düşünmemiş.”

“Senin tam tersin yani?”

Sandalyemde doğruldum. “Bu da ne demek oluyor?”

“Ben artık küçük bir kız değilim demek oluyor. Yani bence babam hayattayken onunla daha fazla ilgilenmen gerekirdi. Her şeyi onun yönetimine bıraktın. Kumar bağımlılığına yakalanması için resmen işini kolaylaştırdın. Seni suçlamıyorum anne, gerçekten suçlamıyorum. Maddi konularla ve evin idaresiyle daha fazla ilgilenseydin, bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirdin. Ama sen her şeyin yolunda olduğunu sandın, çünkü babam sana öyle söylüyordu. Ona hiç karşı çıkmadın. Hem de hiç.”

Derin bir nefes alıp verdim. “Çünkü ona güvendim.”

“Aynen öyle. Onunla karşı karşıya gelmek istemedin, o yüzden de hiçbir şeyle ilgilenmedin. Bak sonunda ne hale geldin. Başını sokabileceğin bir çatın bile olmadan sokakta kaldın. Kelimenin tam anlamıyla böyle oldu. Sen böylesin işte. Ben babama yakın olabilirim ama yaptıklarını hiç tasvip

etmedim. Genç kızlığımdan beri, her şeye babamın ilgilendiğinin farkındaydım. Ve yemin ederim, ciddi bir ilişkim olursa senin gibi yapmayacağım. Ya her şey eşit olur ya da ilişki sona erer. Senin bu ilgisizliğin, büyüdükçe beni çok sinirlendirmeye başladı. Evliliğin boyunca tek bir şeye bile senin karar verdiğini sanmıyorum, anne. Her şeye babam karar veriyordu. Bu doğru değildi. Sybile'in bu yönüne hayranlık duydum. Çünkü o kendi kararını kendi veriyor, kim-senin lafına kulak asmıyor."

"Onu neden savunduğunu anlayamıyorum. Çocuğu olduğunu babama söylememesi yanlış. Üstelik kendisi şan ve şöhrete kavuşacak diye o çocuğu evlatlık verdi."

"Sen de buna içerledin?"

Bir süre sesimi çıkarmadım. "Hayır, sanmıyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Yalnızca onun bencillik ettiğini düşünüyorum."

"Bana öğrettiğin şeylerden bir tanesi, hepimizin farklı olduğuydu. Üçüncü sınıftaki Sally'yi hatırlıyor musun? Benimle yaz kampına gelmek istemiyor diye okuldan eve ağlayarak dönmüştüm. O benim en iyi arkadaşımdı, onun yanımda olmasını istemiştım. Sen de bana hepimizin farklı olduğunu söylemiştin. 'Her zaman aynı şeylerden hoşlanmayabiliriz, bazı konularda anlaşmazlık yaşayabiliriz. Ama bu Sally'nin iyi bir insan ve iyi bir arkadaş olmadığı anlamına gelmez,' demiştin." Ben karşılık vermeyince, Monica devam etti. "Ama şimdi Sybile sırf senin doğru olduğuna inandığın şeyi yapmadı diye onu yargılıyorsun."

Aylardır ısrarla, Sybile'in beni evlatlık verip terk etmesinden rahatsızlık duymadığımı söylüyordum. Sybile'in gerçek an-nem olduğunu öğrenmemin üzerinden geçen onca ay boyunca, onun seçimlerini kendisinin yaptığını kabul etmiştim. Peki ama asıl hissettiğim bu muydu sahiden? O zaman babamla ilgili duyduğum bu rahatsız edici his de neyin nesiydi? Acaba şüphelerimde haklı mıydım? Saren babam olabilir miydi? Sybile'in babamın kim olduğunu bana söylememesine alınmış mıydım? Gerçeği öğrendiğimden beri ilk defa kendime karşı dürüst olup itiraf etmeliydim. Evet, Sybile'ı yargılıyordum. Ve evet, kadının seçimlerini içlerlemiştim.

Bunu kendi içimde kabul etsem de, gerçeği kızım ile paylaşmaya hazır değildim. Ayağa kalkıp, "Hadi kalkalım, bunu yarın konuşuruz. Çok yorgunum. Gidip yatalım."

Monica da ayağa kalktı, kollarını bana dolayıp yanağımı öptü ve, "İyi fikir," dedi.

Ötüz Bir

Golf arabasını Sybile'in evinin önündeki çakıllı yola doğru sürdüm. "Ah, kahretsin."

Monica, "Sorun ne?" diye sordu.

"Dora ile Marin'in biz geldiğimizde burada olacağını umuyordum."

Monica elimi okşadı. "Sorun çıkmayacak. Hadi," dedi golf arabasından inerken. "Vay canına! Şu eve ve manzaraya bak."

Kızımın böyle tasasız oluşuna hayran kalmıştım. Kesinlikle bana benzemiyordu. Monica'nın peşinden ahşap merdiveni çıkarken "anasına bak, kızını al" sözünün her zaman geçerli olmadığını anladım. Kapıdaki sinekliği açıp, "Biz geldik Sybile," diye seslendim.

Boynunda limon sarısı eşarbiyle yatak odasından çıktı. Üzerinde hardal tonlarında uçuşan bir tunik vardı, gözlerini Monica'ya dikmişti. Bir an durakladı, sanki anılarını yokluyor gibiydi. "Pekâlâ, demek sen benim torunumsun," dedi bize doğru yürürken. "Bana benziyorsun, bilirsin işte, gençliğime."

O tanıdık, çatallı sesi beni rahatsız ediyordu. Ama Monica tereddüt dahi etmeden gülümseyip kollarını Sybile'in boyuna doladı.

"Ve sen de benim anneannemsin. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum," dedi. Bu sırada Sybile, birkaç dakikalığına kucaklanmaya katlanmaya çalışıyordu.

Kendini çekip dikkatle Monica'nın yüzüne baktı. "Neden benim gibi bir ihtiyarla tanışmayı dört gözle bekliyordun ki?"

"Belki de, senin yaşına geldiğimde nasıl görüneceğimi merak ediyordumdur."

Şimdi kahkaha atma sırası Sybile'daydı. "Tuş," dedi. "Umarım genlerin sana karşı daha nazik olurlar." Mutfağa doğru gitti, döndüğünde elindeki tepside buzlu çay vardı. "Gel bakalım torunum, birbirimizi tanıyalım," dedi, kanepeye doğru yönelirken.

Önümde yaşanan sahneyi öylece durmuş izlerken kendimi görünmezmişim gibi hissediyordum. Sybile'in Monica'yla tanışması ile biyolojik annem olduğunu itiraf etmesi arasında dağlar kadar fark vardı. Acaba neden bu kadar rahat görünüyordu? Tanrım, diye düşündüm, kızım ile annem birbirleriyle şakalaşıyorlar, şakalaşıp eğleniyorlardı. Kısa süreliğine içimde kıskançlık dalgalarının kabardığını hissettim. Monica'nın kanepede Sybile'in yanına oturduğunu gördüm. Sesimi çıkarmadan kendime bir sandalye çektim, ama eve girdiğimden beri Sybile'in benimle tek kelime bile etmediği gözümünden kaçmamıştı.

"Anlat bakalım torunum, ada hakkında ne düşünüyorsun?"

Rahatsızlık duymama şaşırmışım. “Onun bir adı var,” diye bağırmak istiyordum. Ama Monica’nın bunu pek önemsemediği aşikârdı.

“Şey, annem bana her şeyi anlatmamış. Bütün adanın senin olduğunu bilmiyordum.”

Tanıştığımızdan beri ilk kez Sybile’in söyleyecek bir şey bulamadığına şahit oldum.

Derken kadın başını geri atıp kahkaha attı. “Keşke öyle olsa. Ya da en azından senin olmalı. Sen ailenin beşinci kuşağısın. Evet, dedelerim Jacksonville’den buraya bin sekiz yüzlerde gelmişler. Bir daha da buradan ayrılmamışlar. Balıkçılık yaparak geçimlerini sağlamışlar. Fotoğraf albümüm var, sana göstereyim.”

Sybile’in bu bilgileri benimle paylaşmadığını fark ettim. Aile albümünü göstermeyi hiç teklif etmemişti. Sadece modellik resimlerini göstermişti. Öte yandan, ben de onları görmek istediğimden bahsetmemiştim.

Monica’nın, “Bu harika olur,” dediğini duydum. “Sana soracak milyonlarca sorum var. Bu arada modellik kariyerine ait fotoğraflarını da görmek isterim.”

“Hepsine bakarız,” dedi. Sonra sanki beni yeni görüyormuş gibi, “Eee, bugün çok sessizsin,” diye ekledi.

Başımı sallayıp omuzlarımı silktim. “İkinize ihtiyacınız olan zamanı vermek istedim.” Ağzımdan sadece bunlar çıkmıştı.

Sybile cevap vermeden Monica’ya bakıp yüz hatlarını inceledi. Muhtemelen onda kendi gençliğini görüyordu. Aynı koyu renk saçlar. Aynı koyu renkli badem gözler.

“Sende bir mukavemet, bir özgüven görüyorum. Cesursun. Belli oluyor.” Sybile bir yudum buzlu çay içip gülümsedi. Derin bir soluk alıp Monica’nın elini okşadı. “Sevgilin var mı bakalım?” diye sordu. “Hiçbir şey anlatmadan benim ağzımdan laf alacağını sanma.”

Monica kahkaha atarken Sybile’in kabalığından rahatsız olmamış gibi görünüyordu. “Çok özel biriyle tanıştım ama ilişkimiz daha çok yeni.”

İçimdeki kıskançlık dalgaları tekrar kabarırken kaşlarımı kaldırdım.

“Annem lan’ı biliyor ama son zamanlarda ilişkimiz biraz daha ciddiye kazandı.”

“Peki, ‘evleneceğiz’ diyecek kadar mı ciddi?” diye sordu Sybile. “Yoksa ‘birlikte yaşayacağız’ diyecek kadar mı?”

Sybile’in, henüz tanıştığı birine bu kadar yakınlık göstermesine şaşırmıştım. Aklıma, eskilerin “kan çekiyor” deyişi geldi.

“Şey, şimdilik emin değiliz. Kendi dairelerimizde yaşamaya devam edip neler olacağına bakacağız.”

“Ne iş yapıyor? Ne tür bir aileden geliyor? İyi para kazanıyor mu? Çocuk istiyor mu?” Sybile, Yahudi çöpçatan misali, sorularını art arda sıralıyordu.

Bu soruların cevabıyla ben de ilgileniyordum çünkü Monica, lan’ın adından fazlasını benimle paylaşmamıştı.

“Hımm... Dur biraz, daha sana nasıl hitap edeceğimi bile bilmiyorum, ama sen benden bir sürü cevap bekliyorsun.”

Sybile dudaklarını büzdü. “Bana istediğin gibi hitap edebilirsin. Sybile diyebilirsin. Bunca yıl sonra annee diye çağrılmaya alışabilir miyim bilmiyorum.”

“Yoo, hayır, Sybile demek istemem. Sana özel bir şekilde seslenmek isterim. Bana özel olmalı. Buldum,” diyerek kolunu yanında oturan kadının boynuna doladı. “Billie. İşte bu. Sana Billie diyeceğim, Sybile’ın kısaltması. Ve bu senin için bana özel bir isim olacak.”

Annemin tepki vermesini bekledim, yeni ismini kabul etmeyeceğinden emindim. Aksine yüzünü kaplayan gülümsemeyle birlikte, “Billie,” dedi. “Hoşuma gitti. Daha önce kimse bana böyle hitap etmedi, daha önce hiç torunum da olmadı. Bana uyar.”

Monica kolunu Sybile’ın omzundan çekmeden ona iyice sokulup, “Tamam Billie, şimdi sorularını cevaplayabilirim. Ian üniversitede profesör. İngiliz asıllı ve İngiliz edebiyatı derisi veriyor. Daha bir ay önce tanıştık. Alt katımdaki dairede oturuyor, posta kutularının orada tanıştık. Daha ilk karşılaşmamızda, birbirimiz için bir komşudan fazlası olacağımızı anlamıştım. O günden beri her geceyi birlikte geçirdik. Ailesi İngiltere, Cotswolds’ta yaşıyor. Elbette henüz onlarla tanışmadım ama... her şey yolunda giderse Noel’de oraya gidebilirim. ‘Çocuk istiyor mu?’ sorusuna gelince. Bunu henüz konuşmadık ama muhtemelen istiyordur. Ian benden on yaş büyük. Bunu sormadın ama hayvanları çok seviyor, Sally adında Cocker Spaniel cinsi bir köpeği var. Yelken yapmayı seviyor, sıkı bir okur, ayrıca Avrupa’ya seyahat etmeye bayılıyor. Bu kadar. Atladığım bir şey var mı?” dedi.

Ben daha kızımın az önce söylediklerini sindirememişken Sybile’ın, “Yatakta iyi mi?” diye sorduğunu duydum.

Kanepede bacak bacak üstüne atıp oturmuş karşımdaki muhabbeti izliyordum. Öğle yemeğinden sonra Sybile'ın hazırladığı kahveden bir yudum alıp, sessizce diğer dört kadının konuşup gülmesini seyrettim.

Tam da beklediğim gibi, Monica'nın Dora ve Marin'le tanışması çok iyi geçti. Sarmaş dolaş oldular, kahkahaları odayı doldurdu ve kızım ailesi tarafından bağırlarına basıldı.

Sigara içmek için terasa çıktığımda, Dora sessizliğimin nedenini öğrenmek için peşimden geldi.

"Bugün çok içine kapanıksın. Her şey yolunda mı?"

İzah edemeyeceğim bu ruh halinden kurtulmak için gülümsedim. "Elbette yolunda. İyiyim."

Ama Sybile ile kızımın kanepede dip dibe oturup Sybile'ın modellik günlerinden, Monica'nın okul yıllarından ve yayınevinden bahsetmelerini izlerken iyi olduğumdan o kadar da emin değildim. Buraya geldiğimizden beri üzerime bir yalnızlık hissi çökmüştü. Beni en çok şaşırtansa, Sybile, Dora ve Marin'le birlikteyken böyle bir duyguya kapılmamış olmamdı. Annem ile kızımın arasındaki dostluğa şahit olmak, bu hislerin ortaya çıkmasına yol açmıştı. Deniz fenerine gelip Monica'nın Sybile'la tanışmasından itibaren kendimi dışlanmış hissetmiştim. İki kadın birbiriyle hemen kaynaşmış gibiydi; sanki birbirlerini eskiden beri tanıyorlarmış gibi.

"Doğru değil mi, anne?" dediğini duydum Monica'nın.

"Pardon. Ne dedin?"

Monica kaçırdığım konuşmayı tekrarladı. "Konu örgü örme gelince pek yetenekli olduğum söylenemez, değil mi? Bu konuda sana ya da Dora'ya pek çekmemişim."

Gülümsedim. "Herkesin farklı yetenekleri vardır."

"Kendini kötü hissetme," dedi Marin fincanı ile tabağını yanındaki sehpa koyarken. "Korkarım örgü örme genleri bende de yok. Annem daha genç bir kızken bana öğretmeyi denedi, ama tek yapabildiğim ipleri birbirine dolamak oldu."

"Ben örülmüş şeyleri satın almayı tercih ederim," dedi Sybile. "Tüm bu el yapımı işler çok büyütülüyor."

"Kendi adına konuş Sybile," diye cevap verdi Dora. "Örgü örmek bugünlerde yine çok moda."

"Hey," dedi Marin. "Biriniz Monica ile Sydney'e gençliği-nizdeki mavi ay kutlamalarını anlatsın."

İlgiyle öne eğildim. "O da neymiş öyle?"

Sybile elini havada salladı. "Bir sürü zırvalık. Gençlik saçmalıkları. Hepsi bu."

"Ah, hadi ama Billie," dedi Monica, Sybile'ı dürterek. "Kulağa ilginç geliyor. Duymak istiyorum."

"Vakti zamanında, bize zırvalık gibi gelmiyordu," dedi Dora. "O günleri hâlâ özlemle anıyorum. Adadaki adamların rutinleri vardır, bilirsiniz; balık tutmak ve buna benzer erkekçe şeyler. Herhalde ben on dördümdeydim, Sybile da on altısında. O yıl haziran ayında mavi ay olacağını duymuştuk."

"Aslında öyle bir şey yok, değil mi?" diye sordu Monica.

"Aa, var tabii ki," dedi Dora. "Bir ay içinde meydana gelen ikinci dolunay, mavi aydır. İlk dolunay aybaşı ya da ayın ilk günlerinde çıkmalıdır ki ikincisi de aynı ayın içine denk düşebilsin. İki dolunay arasında ise aşağı yukarı yirmi dokuz buçuk gün olur."

Monica başını salladı. “Bunu daha önce de duymuştum ama fazla ilgilenmemiştim. Peki nasıl kutladınız?”

“Beş ya da altı kız, akşam karanlığında Şehir Parkı’ndaki plajda buluşmaya karar vermiştik. Yanımızda yiyecek ve soğuk içecekler getirmiştik. Polly de oradaydı. Onun flütünü, bir başkasının da gitarını getirdiğini hatırlıyor musun?” Dora, kız kardeşine baktı. “Yani müziğimiz de vardı. Kır çiçekleri topladık, kumsalda oturduk ve çiçeklerden başımıza taç yaptık. Dans ettik. Şarkı söyledik. Düpedüz saçmalıyorduk. Üstümüzde kıyafetlerle koşup denize girmiş, geceyi kumsalda geçirmiştik. Uyumak için battaniyeler getirmiştik. Hatırladığım kadarıyla o gece fazla uyuyan olmadı. Ayın suyun üstünde yükselişini izlemiştik. Buluşmamız, kadın ruhunun kutlanması gibi bir şeye dönüştü.”

“Ah,” dedi Monica, belli ki bu hikâye onu büyülemişti. “Ne kadar harika bir anı. Kadınlar bunu daha sık yapmalı.”

Sybile’ın başını sallayıp, “Eğlenceliydi. Haklısın Dora. Adeta büyülü bir geceydi, düşünmeyeli yıllar olmuş,” dediğini duyunca şaşırdım.

Annemin sesindeki efkârı fark etmiştim.

Monica, “O halde,” dedi, “bunu kesinlikle yapmalıyız. Mavi ay bir daha ne zaman çıkacak?”

“Temmuz sonunda,” dedi Dora. “İki ayımız var.”

Onuz İki

“Adaya ilk taşındığımda Polly’nin bu hikâyeyi anlattığını hatırlıyorum. Kızlar arasında mavi ay kutlaması,” dedi Alison sandaletlerini çıkarıp yanımdaki şezlonga uzanırken.

“Hikâyenin en inanılmaz kısmı, Sybile’in sesindeki özlem.”

“Onu anlayabiliyorum çünkü bu onu hayatında mutlu olduğu anlara götürdü. İçinde uyanan adadan ayrılma dürtüsünden önceki zamana.” Alison düşünceli düşünceli buzlu çayını yudumladı. “Ee? Temmuzda bunu yapacak mısınız? Monica bunun için adaya geleceğini söyledi mi?”

Başımı salladım. “Evet, öyle. Bu konuda oldukça heyecanlı görünüyordu. Hatta her şeyi organize edeceğini bile söyledi.”

Alison güldü. “Monica halleder.”

“Sen de davetlisin. Orada olmanı istiyorum.”

“Kesinlikle. Kadınların ritüelini duymuştum ama hiç bir parçası olmamıştım. Sanırım eğlenceli olacak.” Başını arkaya yas-

layıp gözlerini kapadı. "Peki... Monica'nın Sybile'dan hoşlandığını söylemek doğru olur mu?"

"Oldukça iyi anlaşılmış gibiydiler. Ama Monica böyledir. Herkese hemen bağlanır."

Alison şezlongunda doğruldu. "Bu ne demek?"

Omuz silktilim.

"Seni bir terslik olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Neler oluyor?"

"Sanırım Sybile ile Monica'nın bu kadar iyi anlaşmasına biraz şaşırdım." Elimi saçlarımın arasından geçirip derin derin iç çektim.

"Eh, senin de istediğin bu değil miydi, Tanrı aşkına?"

"Evet, elbette. Ama yine de ilk tanıştıkları andan itibaren, birbirlerini ezelden beri tanıyormuş gibi davranmalarını kesinlikle beklemiyordum. İkisini birlikte görmeliydin. Kahkahalar, şakalaşmalar, birbirlerini azarlamalar. Bunu hiç beklemiyordum."

Alison başını salladı. "Hımm. Ne demek istediğini anlıyorum. Bu sana kendini nasıl hissettirdi?"

Ses çıkarmadım.

"Hımm, dışlanmış gibi olabilir mi?"

"Hayır, saçmalama."

"Bak Syd, Sybile'ı bulduğunda bile sevinçten ağzın kulaklarına varmadı. Kasımda buraya geldiğinde, herhalde onu bulacağın aklının ucundan bile geçmezdi. Hatta annen olduğun gerçeğini kabul ettiğinde bile ondan pek hoşlanmadığını itiraf ettin. Yalan mı?"

“Şey, doğru...”

“Tamam, o yüzden kendine bu kadar yüklenme. Hiç kimse sana, bir anda kendini ona kızı kadar yakın hissetmek zorunda olduğunu söylemiyor zaten. Durum bundan ibaret.”

“Evet, ama Monica onunla tanışınca nasıl bir anda kaynaşıverdiler peki?”

“Monica senin gibi değil, Syd. Siz iki farklı kişiliksiniz. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Ama kabul et, Monica senden daha dışa dönük, kendine daha fazla güveniyor.”

Doğru olduğunu bilmeme rağmen, bunu duymak bana kendimi daha iyi hissettirmede.

“Belki de işleri biraz olurlarına bırakmalısın, Syd. Belki Sybile’a, kendine bile itiraf edemediğin bir öfke duyuyorsundur. Bu durumda... öfken ona karşı güzel duygular hissetmeni engelliyor olabilir.” Alison buzlu çayından bir yudum aldı. “Yani başka bir deyişle, Syd, takma kafana bu kadar.”

Katlanır sandalyemden bir hissimla kalkınca sandalye devrildi. Sandaletlerimi giyip örgümü kaptdığım gibi evin yolunu tuttum. “Cehenneme kadar yolun var, Alison,” diye bağurdım omzumun üzerinden. “Her zaman her şeyi bilemezsin.”

Kapıyı çarpıp mutfğa girdim ve örgü çantamı masanın üstüne fırlattım. Buzdolabından bir şişe chardonnay çıkarıp kadehimi doldurdum. Şarabı içerken yatak odasındaki sandalyeye oturup bacaklarımı yatağın kenarına uzattım. Burumdan soluyarak şarap kadehini sıkı sıkı tuttum.

Alison nasıl olur da beni kincilikle suçlayabilirdi. Evlatlık verilmeyi asla umursamamıştım. Harika bir hayatım olmuştu. Biyolojik annemi aramaya niyetim yoktu.

Kafamın içinden bir sesin, “Peki bunun nedeni öğreneceklerinden korkman mıydı?” diye sorduğunu duydum. Sana hayat veren kadının, istediğin gibi biri olmadığını görmekten mi korkuyordun? Tıpkı Stephen’ın istediğin gibi bir koca çıkmadığı gibi?

Şaraptan bir yudum alırken, galiba ilk kez istediğim gibi bir eş olmadığımı da fark ettim. Stephen’ın karşısına geçip evle ilgili kararlara ve finans işlerine dahil olmak yerine, oturup kontrolü onun ele almasını izlemek daha kolaydı. Şimdi de... annemin ve kızımın önyargısız tavırlarına kızıyordum. “Sybille’ı kabul etmiyorum,” dedim yüksek sesle. “Peki, kızım neden bu kadar çabuk kabul ediyor?”

Telefon sesiyle yerimden sıçradım. Ahizeyi kaldırıncaya Noah’nın sesini duydum.

“Selam güzellik. Yarın akşamla ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aradım.”

“Evet, Monica’yla birlikte altı buçuk gibi orada olacağız. Bir şey getirmemi istemediğine emin misin?”

“Sadece kendinizi getirin. Her şey kontrolüm altında. Neyse, seni meşgul etmeyeyim. Yarın akşam görüşürüz.”

Telefonu kapadım ama gözlerimi ondan ayıramadım. Noah’yla ilişkim nereye gidiyordu? Merak ediyordum. Ama cevap bulamıyordum.

Noah’nın evine doğru giden yolu yarıladığımda istirdiye sosunu unuttuğumu fark ettim. “Siz bensiz gidin,” dedim Monica ile Ian’a. “Sosu alır gelirim.”

lan'la tanışmamızı hatırlayıp gülümsedim. İlişkilerinin yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyordum, ama kızımın özel birini bulduğu kesindi.

Noah'nın evinin önündeki basamakları çıkarken, Bob Seger'in şarkısı eşliğinde yapılan sohbetlerin arka bahçeden evin içine kadar yayıldığını duydum. İstiridye sosunu buzdolabına koymak için durduğumda, kalabalığın arasında Noah'yı görebilmek için Fransız kapıların arasından içeri göz attım. Gözümün önünde sergilenen tabloya hazırlıklı değildim. Kâseyi tezgâhın üstüne bırakırken, Noah'nın oldukça çekici bir sarışını kollarında tuttuğunu gördüm. Kadın elleriyle Noah'yı boynundan tutmuş öpüyordu. Bulunduğum noktadan, onun da kadına karşılık verdiğini söyleyebilirdim. Ama sonra Noah yüzünü geri çekti, gülerek şezlonga doğru yürüyüp kadını nazikçe oturttu. Ancak o zaman diğer konukların da şezlongun etrafına toplanıp kadının bileğine baktığını fark ettim. Noah ayağa kalktı, arkasını döndü ve benim eşikte durmuş halde önümdeki manzarayı izlediğimi gördü. Başka bir kadın aceleyle yanımdan geçip mutfığa girdi, dondurucuyu açıp elindeki havluyu buzla doldurdu. Kadın dışarı çıkarken, ben arkamı dönüp isticiridye sosunu koymak için buzdolabını açtım. Noah kollarını bana doladığında vücudumun gerildiğini hissettim.

"Selam güzelim, nihayet gelebildin."

"Beklediğinden erken geldim galiba."

"Ne? Ha, o Valerie. Korkarım margaritayı fazla kaçırdı. Bahçe merdivenlerinden inerken ayağı takıldı. Bileğini burktu herhalde."

Sadece, “Yazık,” diyebildim.

Noah beni kendine doğru çekmeye yeltendi. “Hadi dışarı gel de seni herkesle tanıştırayım.”

Çıkıp eve gitmekten başka bir şey istemediğim için orada öylece durdum. İlişkimize dair tüm şüphelerim gün yüzüne çıkmıştı. Bu Valerie de kimin nesiydi? Noah’ya iş arkadaşından daha yakın davrandığı kesindi.

Kapı eşiğinde duran Monica’nın, “Anne, nihayet gelebildin,” dediğini duydum.

Noah’nın kollarından uzaklaşıp zorla gülümsedim. “Evet, geldim ve bir şeyler içmek istiyorum.”

Monica, “Gel hadi. Seni Cameron’la tanıştırayım. Barın arkasında duruyor,” dedi ve bahçeye doğru ilerledi.

Kızımın peşinden giderken, Ali ile Paul’ün başka bir çiftle sohbet ettiklerini gördüm. Köşeye bir bar kurulmuştu. Oldukça yakışıklı genç bir adam, Monica yaşlarında genç bir kadınla konuşup gülüyordu.

Göz ucuyla bakınca, Valerie’nin etrafını saran kalabalığın dağıldığını gördüm. Sadece içeri girip buz alan kadın şezlongun kenarına oturmuş, Valerie’nin bileğine koyduğu havluyu tutuyordu.

Monica beni Cameron’la tanıştırdı. “Memnun oldum. Ne istersiniz?”

Gülümsedim. “Beyaz şarap lütfen.”

“Tanrım, tüm karmaşayı kaçırdın,” dedi genç kadın.

“Hadi canım.” Kadehimi aldım. “Ne oldu ki?”

Kız gülmeye başladı. “Görünüşe göre Bayan Kendini Be-

ğenmiş, Cameron'dan çok fazla margarita almış. Seni yaramaz çocuk," dedi ona doğru parmağını sallarken.

"Hey, bu benim suçum değil, muhtemelen gelmeden önce de içmiş."

"Sanırım merdivenlerde ayağı takılıp yere düştü. Bana her şey planlıymış gibi geldi. Daha önce hiç bu kadar nazik bir düşüş görmemiştim."

"Sahi mi?" dedim sadece. Şarabımdan bir yudum alıp ızgaranın başında duran Noah'nın yanına gittim. Şezlongda boyu boyunca uzanan Valerie'nin gözlerini Noah'dan ayırmayışını pek umursamadım.

"Demek buradasın," dedi Ali. "Gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Tüm gösteriyi kaçırdın."

"Ne? O kadın bu gecenin animatörü falan mı yoksa?"

"Ha, her şeyi kaçırmamışsın galiba. Bu yüzden mi suratın asık?"

Omuz silktim. "Suratım asık değil," derken Noah'nın elini omzuma attığını hissettim.

"Karidesler kontrol altında, hadi seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

Reddedemeyeceğim için Noah'nın beni arkadaşları arasında dolaştırmasına izin verdim. Şezlonga varıncaya kadar tanıştıklarını unuttum bile.

"Bu Valerie. Korkarım talihsiz bir akşam geçiriyor. Bu da arkadaşı Carol."

Başta, şezlongda Kleopatra misali yatan kadının çarpıcı bir güzelliği olduğunu düşündüm. Otuzlarının ortasındaki bu kadın, bana Paris Hilton'un biraz yaşlı halini anımsattı. Ol-

dukça pahalı, ince askılı siyah-beyaz elbise giymiş; boynuna, bileklerine ve kulaklarına kalın altın aksesuarlar takmış bir sarışındı. Arkadaşının yaralanmasına üzüldüğü belli olan Carol, minyon bir esmerdi.

“Ee,” dedi Valerie mükemmel manikürlü ellerini sallayarak, “demek gerçekten çıkıyorsunuz. Kendinden utanmalısın, Noah. Önce bana sormadığın için.”

Kaşımı kaldırsam da tek kelime etmedim. Tanıştığımıza memnun oldum demem söz konusu bile değildi.

Noah güldü. “Kendine gel, Valerie. Bileğin nasıl oldu? Doktor lazım mı?”

Kadın mahcup bir edayla bakışlarını yere indirdi. “Eğer doktora sen götüreceksen olur yakışıklım.”

Noah başını sallayıp elimi tuttu, birlikte şezlongun yanından uzaklaştık. “Onun adına özür dilerim. Gerçekten çok fazla içmiş. Onu görmezden gel. Dikkat çekmek hoşuna gidiyor.”

“Belli ki onu öpmen hoşuna gitmiş.”

“Sen ciddi misin? Onu öpmedim. Şezlonga götürmek için yanına gidince bana tutundu. Önemsiz bir şeydi.”

Bana hiç önemsizmiş gibi gelmemiştii. Daha yeni seviştiğim adamın başka bir kadınla öpüşmesine şahit olmam, kabul edebileceğimden fazlasıydı. Tek yapmak istediğim eve gitmekti, ama Valerie’nin aksine Noah’nın arkadaşlarının önünde gösteri yapmak istemiyordum.

“Kadehini doldurayım mı?” diye sordu Noah. “İzgaranın başına geçmeliyim. On dakika sonra her şey hazır olmalı.”

“Hayır, gerek yok,” diye cevap verip, Alison ile Paul’ün yanına doğru yürüdüm.

Alison, “Yemekler çok güzel kokuyor,” dedi. “Noah’nın ne harika bahçesi varmış.”

“Ne demezsin,” diye karşılık verince, Alison bana dik dik baktı.

“Neyin var senin?”

“Konuşmak istemiyorum.”

Ali, “Topla kendini,” deyip Paul’ün elini tutarak yanımdan uzaklaştı.

“İyi misin, anne?”

Derin bir nefes aldım. “İyiyim. Ee, bu Cameron da kim?”

Monica gülümsedi. “Yirmi dört numaradaki Marin Lab’de çalışıyor. Yazları adada yaşıyor. Florida Üniversitesi’nde doktora öğrencisi. Sanırım barın etrafında dolanan kızla aralarında bir şey var.”

“Yemin ederim, bu ada romantizmden geçilmiyor,” dedim alaycı bir şekilde.

Monica güldü, “Aman anne, takma kafana.”

İki gün içinde ikinci kez aynı uyarıyı almıştım.

Noah’nın, “Yemek hazır,” diye bağırdığını duydum.

Konuklar için üstüne örtü serilmiş uzun bir masa hazırlanmış, ortaya taze çiçeklerle dolu bir vazo konulmuştu. Yirmi sandalye vardı. Tam Monica’nın yanına oturmak için hamle yaptığım sırada, Noah’nın elini belime doladığını hissettim.

“Yo, hayır. Yanımda oturuyorsun,” dedi beni masanın diğer ucuna çekerken.

“Noah, sevgilim, bana şu ünlü karideslerinden getirir misin?” Valerie’nin sarhoş ağzıyla mızımız konuşması bahçeyi kapladı.

Bir tabağa makarna, karides salatası ve ızgara sebze dolduran Carol, “Ben icabına bakarım,” dedi.

Biri, “Bileğin nasıl?” diye seslendi.

“Lanet olası bir margarita daha içersen çok daha iyi olacak,” diye lafı yapıştırdı.

Cameron’ın, cevap olarak sorun yok şeklinde işaret yapan Noah’ya baktığını gördüm. Noah benim tabağımı hazırladı. Tabağımdaki karides, buğulanmış istiridye, tekir ve orfoza bakarken o da bana bakıyordu. Yine yapmıştı. Nasıl olur da benim ne yiyeceğimi biliyormuş gibi davranırdı?

“Sorun mu var?” dedi.

“Hayır,” deyip çatalımı elime aldım.

Masanın etrafında bir muhabbet dönüyordu. İtiraf etmiyim ki, Valerie hariç herkes çok samimiydi. Başka şartlar altında olmayı ve partinin havasına girmeyi çok isterdim. Şunu da itiraf etmeliyim ki deniz mahsulleri muhteşemdi, Noah yemek pişirme konusunda çok yetenekliydi.

Yemekten sonra sofrayı toplamak için Noah’ya yardım etmeyi önerdim ama kabul etmedi. “Sen Cameron’ın yanına git,” dedi, “bize yemek sonrası için bir şeyler hazırlamasını söyle. Hemen geleceğim.”

Barın kenarında Stinger’ımı yudumlarken, Carol’ın Valerie’yle birlikte eve girdiğini gördüm. Sarışın arkadaşının koluna girmiş zar zor yürürken bile insanlarla sohbet etmek için duraklıyordu. Gözlerimle bahçeyi tarayıp Noah’yı ararken, kirli tabakları Paul’le içeri taşıdığını gördüm. Tanrım, tam bir cadalog gibi davranıyorum, diye düşündüm. Bu olanları neden umursuyordum ki?

Noah yanıma geldiğinde kolunu belime dolayıp yanağımı öptü. Kadehini alıp benimkinin kenarına vurdu. “Bence gayet güzel bir parti. İyi vakit geçiriyor musun?”

Renk vermemeye çalışarak başımı salladım. “Deniz ürünleri çok lezzetliydi. Harikaydı.”

Cameron’a başını sallayarak, “Güzel içki,” dedi.

“Oyun arkadaşın nerede?” diye sordum ama sonra keşke sormasaydım diye düşündüm.

“Oyun arkadaşı mı?” Noah başını geriye atıp güldü. “Sanırım kanepenin üstünde sızdı. Carol biraz kestirmesine izin vereceğini, sonra da onu eve götüreceğini söyledi.”

Saat on gibi konuklar ayrılmaya başladı. Başım tutmuştu. Monica’yı bulup gideceğimi söylemeden önce tuvalete gitmek için eve girdim. Dışarı çıkarken oturma odasından seslenen Valerie’yi duydum. Kadın, bacağına altına yastıktan destek yaparak kanepede oturmuştu.

“Selam Sydney, bu akşam fazla konuşamadığımız için üzgünüm. Maalesef düştüğüm için grubun dışında kaldım.”

Daha çok içtiğin margaritalar seni grubun dışına itti, diye içimden geçirdim. “Bileğin nasıl?”

“İyi değil aslında. Belki de Carol’a Gainesville’e geri dönmesini söylemeliyim. Ben geceyi burada, Noah’da geçirebilirim.” Tepkimi bekledi, ben tepki vermeyince devam etti. “Ne de olsa burada ilk kalışım olmayacak.” Yüzümde beklediği şaşkınlığı görmüş olmalıydı herhalde. “Ah, bilmiyor muydun? Bir zamanlar Noah’yla görüşüyorduk. Burada yaşayacağımı düşünmemin üstünden fazla zaman geçmedi,”

diyerek eliyle evin etrafını gösterdi. “Ama Noah’yı bilirsin. Orada burada takılmayı sever. Asla ne istediğinden tam olarak emin değildir. Bu yüzden sabırlı olmalısın.”

Orada durmuş bana meydan okuyan bu özgüveni tavan yapmış sarışına bakarken, uysal ev hanımı hallerim gözümün önüne geldi. Tartışmak istemeyen halimi hatırladım. Bir şeyden rahatsız olsam bile asla söylemezdim. Her zaman işleri olurluna bırakırdım. İçim acı, öfke ve aşağılanmayla doldu. Neden Noah konusunda bu kadar aptalca davranmıştım? Benim yaşımda birinin, bir playboyu diğerlerinden kolaylıkla ayırt edeceğini sanırsın. Yaşadığımız hiçbir şeyin samimi olmadığını fark edeceğini sanırsın. Bana söylediklerinin hiçbiri doğru değildi. Ama bu kez kabul etmeyecektim. Hayır, bu kez benim borum ötecekti.

“Pekâlâ tatlım, o halde sana bol şans,” dedim odadan dışarı çıkarken. “Al, senin olsun, tepe tepe kullan.”

Ötüz Üç

Noah'nın partisinin üstünden bir hafta geçmişti. Bu süre boyunca ondan kaçmayı başarmıştım. Bir tartışmanın kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Monica ile Ali beni ikna etmeye çalışmışlardı ama işe yaramadı. Onlar Valerie'yi flört eden ve sorun çıkarmayı seven biri olarak görüyordu, ama benim için geri dönüş yoktu.

Alison, Noah'ı savunmaya kalkınca, "Bunu tartışmak istemiyorum," diye bağırdım.

"Aptallık ediyorsun. Tanrı aşkına, o yanlış bir şey yapmadı. Biz de oradaydık. Kadının yaptıklarını gördük," diye bağırdı Alison.

"Bu konu kapandı," diye terslenip tartışmaya son noktayı koydum.

Neşeli Düğümler'in kapısını açıp Lilly'yle birlikte içeri girdim. Köpeğin tasmaını çıkarıp yumuşak tüylerini okşadım. "Evet kızım, işte buradayız. Yeniden iş başındayız. Hayatımızda Noah'ya yer yok artık."

Makineye kahve koyarken, Noah'dan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum. Telefonlarından daha fazla kaçamazdım. Kahvenin cama damlamasını izlerken alt dudağımı ısırdığımı fark ettim. Sanki Massachusetts'ten ayrılırken arımda bıraktığım stres, yedi ay sonra geri dönüyordu. Bir yandan Sybile'a karşı hissettiğim karmaşık duygular, diğer yandan Noah'dan şüphelenmem yüzünden, adanın verdiği huzur gittikçe benden uzaklaşıyordu.

Rüzgârgülünün şingirtısı yüzünden giriş kapısına baktığımda Dora'yı gördüm.

"Kahve kesinlikle muhteşem kokuyor," dedi durup Lilly'nin başını okşarken.

Fincanlara kahve doldururken gülümsedim. "Al bakalım Dora."

"Marin, Monica'yı çok sevdi. Sence gelecek ay mavi ay toplantısına gelecek mi sahiden?"

Başımla onayladım. "Kesinlikle. Beni dün gece arayıp aklında buluşmayla ilgili bir sürü fikir ve plan olduğunu söyledi."

"Bu harika. Sybile gerçekten çok sevinecek."

Kahvemden koca bir yudum aldım. "İkisinin bu kadar iyi anlaşmasına şaşırdın mı?"

"Hiç şaşırmadım," dedi Dora tereddüt etmeden. "Ya sen?"

"Oldukça. Sybile ilk karşılaşmamızda bana kesinlikle böyle davranmamıştı. Hâlâ da davranmıyor."

"O benim kardeşim ve onu çok severim. Ama hep söylerim, biraz tuhaftır. Sybile, Monica'da kendi gençliğini görüyor. Bunu fark etmedin mi?"

“Evet, galiba ama...”

“Sybile, tutkudan yoksun insanlara karşı fazla tolerans göstermez. Beni sıkıcı bulur. Risk almak istemeyen biri olarak görür. Sağlamcı olduğumu söyler. Onun tamamen zıttıyım yani.”

“Yani beni sıkıcı, Monica’yı çılgın mı buluyor sence?”

“O kadar basit değil ama bence Monica’da, gençliğinde kendinde olan o parıltıyı gördü. Şimdi hayatının sona yaklaştığını biliyor ya, bir parçasının Monica’da yaşayacağına inanıyor sanırım.”

Hiç böyle düşünmemiştim. Dora haklı olabilirdi. “Yani benim sonum da, senin gibi mi olacak diyorsun?”

Dora gülümsedi. “Sybile’in böyle düşündüğüne eminim.” Dora tezgâhın etrafından dolanıp bana sarıldı. “O kadar da kötü sayılmaz, değil mi?”

Ben de gülerek ona sarıldım. “Hayır, Dora Teyze, hem de hiç kötü değil.”

Yüzleşme o akşam gerçekleşti. İşten eve dönmüş, bulaşıkları yıkamış ve bir fincan çayla gevşemek üzereydim ki kapının çaldığını duydum. Kapıyı açtığımda, Noah’nın kollarını kavuşturmuş halde eşikte durduğunu gördüm.

“Modern toplumlarda, kapıya biri geldiğinde içeri davet edilir,” dedi.

Geri çekilip kapıyı iyice açtım. “İçeri gel.”

“Pekâlâ, neler oluyor? Bütün hafta seni aramaktan yorgun düştüm, sense sürekli benden kaçtın. Ne yaptım ben?”

En azından bana neden bir sürtük gibi davrandığını açıklamak zorundasın.”

“Sürtük mü?” Hiç iyi bir başlangıç olmadı. “Bana sürtük demeye nasıl cüret edersin!”

Öfkemi görmezden geldi ve mutfak sandalyesini çekip oturdu. “Bana bir açıklama borçlusun. Evet, söyle bakalım, aramızda neler oluyor?”

“Aramızda mı? Biz diye bir şey yok. Neden biz diye bir şey olduğunu düşünüyorsun? İstedğini yapmakta özgürsün. Ben de sana hiçbir şey borçlu değilim.”

Oturmak yerine, küçücük mutfağın içinde ileri geri yürümeye başladım.

Noah yumruğunu mutfak masasına indirerek, “A-haa,” dedi. “İşte bu. Bütün mesele, Valerie’nin partide yaptıklarıyla alakalı, değil mi?”

Cevap alamayınca konuşmaya devam etti, “Ben de öyle düşünmüştüm. Ama senin onun saçmalıklarını önemseyecek kadar aptal olduğuna inanmamıştım.”

Yürümeyi kestim ve doğrudan karşısına dikilip ellerimi kalçalarımın altına koydum. “Ooo,” diye bağırdım, “şimdi hem sürtük hem de aptal oldum.”

“Neyin var senin? Onun ne yaptığını göremiyor musun?”

“Orada öylece oturup, onunla aranda bir şeyler olduğunu inkâr mı edeceksin?”

“Kesinlikle öyle yapacağım, sana aramızda bir şey olmadığını söyleyeceğim.”

“Hımm,” dedim dudaklarımı büzüp başımı yavaşça eğerken. “Sanırım demek istediğimi anlatamadım.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Yani bana aranızda hiçbir şey yaşanmadığını mı söyleyeceksin? Tam olarak bunu diyorum.”

Noah’nın yüzündeki şaşkınlık yeterli bir cevaptı. Birkaç dakika sonra yeniden öfkelen-di. “Ne yani, geçmişte onunla bir şeyler yaşadıysam ne olmuş. Geçmişten kastım, seninle tanışmadan önce. Benden önce seviştiğin her erkekten seni kıskanacağımı mı sanıyorsun? Bu delilik.”

Hayır, asıl delilik, diye düşündüm, Noah’dan önce hayatımda yalnızca tek bir erkek olmasıydı.

“Geçmişte kalmış olabilir ama ne derler bilirsin. Geçmiş asla peşini bırakmaz. Valerie de senin geçmişin.”

Noah kollarını havaya kaldırdı. “Ne yani? Ne diyorsun? O kıskanç bir kadın gibi davrandı diye sen de liseli kızlar gibi mi davranacaksın? Aramızda yaşananlar –lanet olsun, aramızda bir şeyler vardı– şimdi bitti mi? Öylece. Hem de onun yüzünden?”

Yeniden yürümeye başladım. “Hayır, sadece onun yüzünden değil.” Söylemek üzere olduğum şeyler yüzünden muhtemelen pişman olacaktım ama öfke ve hayal kırıklığı beni yakıp kül ediyordu. “Bana liseli bir kızmışım gibi davranmandan bıktım usandım. Ne yiyeceğime karar veriyorsun, şarap şişesini açıyorsun, düşünmeme izin vermiyorsun. Benim bir kişiliğim var. Bunu anlamam zaman aldı ama artık kim olduğumu biliyorum ve senin beni boğmandan bıktım usandım.”

Arkamı döndüğümde, Noah'nın yüzünde tokat yemiş gibi bir ifade olduğunu gördüm.

Ayağa kalkıp kapıya doğru birkaç adım attı. Arkasını bile dönmeden, "Sen daha kim olduğunu anlamaya başlamadın bile. Buna dair en ufak fikrin bile yok," dedi.

Ardından yavaşça kapanan kapıya bakakaldım.

Beş dakika sonra, kapının yeniden çaldığını duydum. Ama bu sefer gelen, elinde bir şişe Pinot Grigio'yla, Alison'dı.

"Bahçedeydim, Noah'nın gittiğini gördüm."

Başımı sallayıp, "Bu gece olmaz Ali," dedim.

Alison yanımdan geçip mutfığa girdi. "Evet, bu gece olur, Syd. Hadi balkona çıkalım."

Gözlerimi mendille silerek Alison'ın peşinden dışarı çıktım. Şarap kadehini aldım, ilk yudumu içmeden önce kokladım. İkimiz de konuşmuyorduk. Çiçek kokusunu içimize çekip, adanın üstünde uçan kuşların kanat çırpışını dinledik. Bir günün daha bittiğini anlatan gökyüzünün pembe ve kırmızı renklere boyanışını izledik. Hava iyice kararana kadar sessizce balkonda oturduk.

İç çekip bir yudum daha şarap içtim. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Alison bana baktı. "Ne için?"

"Bana karşı bu kadar anlayışlı olduğun için."

"Anladığımı da nereden çıkardın? Aslına bakarsan, anlamıyorum. Hem de hiç."

"Ben de anlamıyorum. Ama başımın etini yemediğin için teşekkür ederim." Kadehimi bırakıp sigaraya uzandım, bir tane yakıp başımı kaldırdım ve dumanı gökyüzüne doğru üfledim.

“Neler olduğunu bilmiyorum, Ali. Kasımda buraya geldiğimde, bütün hayatım altüst olmuş gibiydi. Nereye gittiğimden, buraya nasıl geldiğimden haberim bile yoktu. Ama sonunda taşlar yerine oturmaya başladı. Adada kalmak istediğimden emin değirken, bir anda buradan ayrılma fikrine bile tahammül edemez oldum. Buraya kendimi bulma umuduyla geldim, varlığından hiç haberim olmayan o kişiyi bulmak istedim. Onun yerine ne buldum peki? Bulmak bile istemediğim bir anne ve istemediğim halde çok hoşlandığım bir adam. Kendimi de bulduğumu sanmıştım, gerçek beni. Ama bu gece... Bu gece Noah bana henüz kendimi bulmaya başlamadığımı söyledi. Kim olduğumla ilgili en ufak fikrim bile yokmuş.”

Alison konuşurken, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüğünü hissettim. “Noah haklı, Syd. Korkarım sen hâlâ kendini arıyorsun.”

Onuz Dört

Haziranın sonlarına doğru Sybile'dan telefonla bir davet daha geldi. "Seninle konuşmam gerek. Pazar günü saat üçte evimde ol. Planlarını yemeğe kalmak üzere yap."

Ne bir giriş yaptı, ne başka bir planım var mı diye sordu, ne de düşüncemle ilgilendi. Sadece orada ol dedi.

Ben de bir kez daha Sybile'ın emrine itaat edip, kendimi pazar günü öğleden sonra evine doğru giderken buldum.

Bir bardak buzlu çayla kanepeye kurulup, "Ee, ne var ne yok?" dedim.

"Daha da önemlisi, erkek arkadaşınla aranda ne var?"

"Pardon da beni buraya bunu sormak için mi çağırdın? Hem o benim erkek arkadaşım değil."

Sybile tek kaşını kaldırdı. "Başka bir tabiri mi var? Senin yaşındakiler artık buna başka bir isim mi takıyor?"

"Tanrım, çok sinir bozucusun. Noah'yı kastettiğini varsayıyorum." Sybile'ın bana kendimi yaramaz bir çocukmuşum gibi hissettirmesi yüzünden kanepede sinirimden kıpır kıpırdım. "Artık

birbirimizi görmüyoruz. Ve bu konuyu seninle tartışmak istemiyorum. Eğer beni burada tutmak için daha iyi bir sebebin yoksa yapılacak tonla işim var.”

“Aa, hemen sinirlenme canım. Seni buraya cenazemi planlamama yardım etmen için çağırdım.”

İç çekip bezgin bir sesle, “Yine mi o mesele?” dedim.

“Eh, bu kaçınılmaz. Ama annene yardım etmek istemiyorsan...”

Bu, Sybile’ın kendisinden ilk kez kendi isteğiyle annem olarak söz ediydi. “Sana yardım edeceğim. Hemen yardım edeceğim,” diye sözünü kestim ani bir pişmanlıkla. “Ee, ne yapıyoruz?”

“Yakılmak istediğimi biliyorsun, değil mi?” Cevabımı beklemeden devam etti. “Hep beraber Noah’nın teknesinde toplanırsanız hoş olur diye düşündüm. Atsena Otie’nin diğer tarafına doğru dolanırsınız, sen de küllerimi oraya serpersin.”

“Ben mi?”

“Eh, ne de olsa kızımsın. Aslında belki bunu Monica’yla birlikte de yapabilirsiniz. Bilirsin işte, beni yoluma gönderirsiniz. Artık nereye gidiyorsam.”

“Bunu yapabilirim,” dedim usulca.

Sybile başını sallayarak not defterine doğru uzandı. “Güzel. Pekâlâ, belki Alison da flütüyle hoş bir şey çalar.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu kadın cenazesini planlama işini bayağı ciddiye almıştı anlaşılan. “Bilemiyorum,” dedim kuşkuyla. “Ali yıllardır flüt çalmıyor. Çalıyorsa da, en azından benim haberim yok.”

“Sor da öğren o zaman. Şu şarkıyı istiyorum, hani önce kaybolup sonra bulunuyor ya.”

“ ‘Amazing Grace’ mi?”

Sybile “Heh, işte o,” diyerek kâğıttaki diğer notlara geçti. “Marin de gitar çalıyor, benim için bir şeyler çalabileceğini söyledi. Ondan ‘Dixie’yi çalmasını isteyeceğim; bilirsin, Güneyli köklerim için. Sesi çok güzeldir, o yüzden belki sözlerini de biraz mırıldanır. Ha, Alison’a söyle, sonunda ‘Somewhere Over the Rainbow’u da çalsın.”

Başımı salladım. Sadece, “Ona sorarım,” diyebildim.

Sybile, “Şimdi, bir bakalım başka ne varmış,” diyerek notlarını kontrol etti. “He, tamam, sen bir şiir okuyabilirsin.”

Tanrım, bu kadarı da fazlaydı artık. “Şiir mi? Ben şiir falan bilmem.”

“O zaman şimdiden araştırmaya başlayıp duruma uygun bir tane bulsan iyi olur.”

Ne durumu ya? Tanrı aşkına, bu bir cenaze.

Sybile isteksizliğimi göz ardı ederek devam etti, “Hemen işe koyul lütfen. Beni uğurlarken, suya küllerimle birlikte birkaç tane de gardenya yaprağı atılsın istiyorum. Bunu halledebilirsin herhalde, değil mi? Hepsinden de önemlisi, bu töreni akşamüstü yapmalısınız. Noah tekneyle sizi geri getirdiğinde, hepinizin bir kutlama yemeği için burada toplanmanızı istiyorum, deniz fenerinde. Yemeği ben önceden ayarlarım. Açık büfe güzel olur, sence de öyle değil mi?”

Yalnızca başımı salladım fakat aklımdan ilk kez, Sybile artık deniz fenerinde yaşamıyorken bunun tuhaf olacağı

düşüncesi geçti. Vasiyetinde belirttiği gibi, evi Sualtı Araştırma Merkezi'ne bağışlayacaktı, onlar da burayı satın parasını araştırmalarında kullanacaklardı. Bu düşüncenin beni rahatsız etmesine şaşırdım.

"Davetli listesini de planladım. Öyle herkesin buraya doluşmasını falan istemiyorum. Sadece belli başlı insanlar olmalı, hayatımda rolü olmuş insanlar. Sahte taziyeden daha kötü bir şey olamaz. Şu masanın çekmecesini görüyor musun?"

Sybile'in gösterdiği yere doğru bakıp tekrar başımı salladım.

"Bütün davetiyeler orada yazılı, adresli ve damgalı. Ben ölünce yapman gereken tek şey, hepsine tarih atıp postalamak. Anladın mı?"

"Evet, anladım."

Sybile sayfalarını çevirerek yeniden notlarına baktı. "Yani, Noah'nın onayı dışında, her şeyi hallettik sayılır. Sen çocukluk ettiğin için Noah'yla ben konuşurum. Atladığımız bir şey oldu mu sence?"

Yine bezgin bezgin iç çektim. "Tek bir şey bile yok."

"Güzel. Şimdi de Noah'yla aranızdaki şu anlaşmazlıktan bahsedelim, çözebiliyor muyuz bakalım."

"Tanrım, Sybile, bu konuda konuşmak istemiyorum. Hem çözülecek bir şey de yok. Bitti artık. Birkaç kez çıktık, iyi vakit geçirdik ve... bitti."

"Hıı hı, anladım. Ah, seni şaşkın kız, belki bilmiyorsun ama adam sana karşı güçlü duygular besliyor."

Kafamı kaldırdım. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Her şeyi bilmeyi kendime iş edindim. Kafan çalışıyorsa

sen de aynıı yapmaya başlarsın. Partisindeki hoppa sarışın yüzünden her şeyi bir yana atmışsın, öyle mi?” Sybile başını salladı. “Benim kızım, savaşp istediğini elde edinceye kadar pes etmez. Gözü kara olur.”

“Bunu sana o mu söyledi?”

“Kaynaklarımı açıklayamam. Asıl önemli olan, o kadının karşısına dikilip oyunlarına pabuç bırakmadığını göstermen. Korkaklık etme.”

“Onunla mücadele etmeyeceğim. Çok istiyorsa Noah onun olsun.”

“Sahi mi? Peki ya onun istediğı kadın o değilse?”

“Aslına bakarsan, onun ne istediğı umurumda değil. Tanırım, gitmiş bir de o kadınla yatmış, o...”

Sybile başını geriye atarak güldü. “Ah, şimdi anladım. Bunun neyle ilgili olduğunu şimdi anladım. Kıskançlık. Bir zamanlar onunla yattığı için kıskançlık ediyorsun. Eh yani, aş bunları artık. O, seninle tanışmadan önceydi. Belki kocanla evlenmeden önce sen de biraz tecrübe edinmeliydin.”

Birden Sybile tarafından yetiştirilseydim, önüne gelenle birlikte olan bir ben gözümde canlandı. Bu kadının cinselliğe yaklaşımı, büyütülürken sahip olduğum ahlaki değerlerden fersah fersah uzaktı.

Sesimin çıkmadığını görünce, Sybile konuşmasına devam etti. “Sana daha önce de söyledim, hayatta benim yaptığım hataları tekrarlama. Bunun geriye dönüşü yok. Bir kez şansını kaybedince, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Benden hiçbir şey öğrenemiyorsan, en azından her zaman bunu

hatırlamanı istiyorum. Belki günün birinde ne demek istediğimi anlarsın.”

“Babamı mı kastediyorsun yoksa? Sen onu terk ettin, benim de aynı şeyi yapmamı istemiyorsun, öyle mi?”

“Şu an benden söz etmiyoruz, senden söz ediyoruz. Genlerimin çoğuna sahip olamamışsın belki ama maalesef en büyük kusuruma sahipsin: inatçılığa. İşine yaradığı zaman inatçılık da iyidir. Ama çoğu zaman yararımıza mı yoksa zararımıza mı hizmet edeceğini bilemeyiz. Aptallık etme, Sydney. Annenin bir zamanlar yaptığı gibi, sen de aptallık etme.”

Sandalyesinden nefesi elverdiği ölçüde hızlıca kalkıp yanıma geldi. “Hadi sofrayı kurmama yardım et. Hatırlarsan sana bir yemek sözüm vardı.”

Alison gözlerini fal taşı gibi açıp başını salladı ve kıkırdamaya başladı. “Ciddi misin sen? Benden onun anısına flüt çalmamı mı istedi? Hem de ‘Amazing Grace’i çalarak, ha?”

Kulağa komik geldiğini kabul etmeliydim. Omuz silktim. “Ne diyebilirim ki? Ölmek üzere olan bir kadının son istekleri. Hayatı boyunca kilise kurallarına uyan biri olmamış, şimdi mi olacak?”

“Tanrım, ne cins kadın.”

“Yapacak mısın, peki?”

Alison sandalyesinde dikildi. “Winston,” diye seslendi. “O zavallı kediye rahat bırak.” Bana dönüp başını salladı. “Evet, bunu yapacağım. Şimdiden çalışmaya başlasam iyi olur sanırım.”

“Paul bu sabah gitti demek?”

Alison iç çekti. “Evet, yine gitti. Sonbaharda buraya dönebilmesi için hayli sıkı çalışması gerekecek. O zamana kadar erkeksiz bir kadınlım.” Bardağına uzanıp buzlu çayına limon sıkı. “Noah’nın adadan ayrıldığını biliyorsun, değil mi?”

“Ne? Gitti mi?”

“Yaa, evet. Paul onun dün gittiğini söyledi,” dedi ve gerisini anlatmamak için kendini tuttu.

Bir süre sonra, “Eee, ayrıntıları anlatmak için ille benim sormamı mı bekleyeceksin?”

Alison gülümsedi. “İstemiyorsan anlatmam.”

“Temelli mi gitmiş peki? Evi satılığa mı çıkarmış?”

Alison bana doğru uzandı, ayağa kakmadan önce elimi okşadı. “Hayır, temelli gitmemiş. Bir aylığına Savannah’ya dönmüş. Paul’e öyle demiş. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş.” Eve doğru yöneldi, sonra durup bana döndü. “Ama ne derler bilirsin, ne dilediğine dikkat et, gerçek olabilir.”

Cevabı yapıştıracaktım ama fikrimi değiştirip alt dudağımı ısırdım.

Altın Bez

Elma dilimli patatesleri sunuma hazırlarken, Monica arayıp Dört Numaralı Köprü'ye yaklaştığını haber verdi.

"Harika. On dakikaya görüşürüz o halde. Akşam yemeğini bizimle yemesi için Saren'i de davet ettim. Sen de ne zamandır onu görmemiştin."

"Çok iyi yapmışsın. Sybile da geliyor mu?"

"Hayır, o davetimi geri çevirdi. Enerjisini yarın akşamki mavi ay toplantısına saklamak istediğini söyledi."

Monica güldü. "Bırak Billie bildiği gibi yapsın. Bu konuyu çok önemsiyor. Seni seviyorum, yakında görüşürüz."

Kuzu rostosunun üzerine biraz biberiye serperken aklım Noah'ya gitti. Onunla görüşmeyeli iki ay olmuştu. Bildiğim kadarıyla hâlâ Savannah'daydı. O da benimle görüşmeye teşebbüs etmediği için, bu ilişkinin tamamen bittiğinden emindim. Yokluğunun yarattığı boşluğa kafamı takmamak için kendimi zorladım.

“Bayan Sydney, bu benim yıllardır yediğim en güzel yemekti,” dedi Saren, ağzını keten peçeteye silerken.

“Teşekkürler. Beğendiğine sevindim.”

“Saren kesinlikle haklı anne. Kuzu mükemmel pişmişti, ayrıca patateslerin de tarifini istiyorum.”

Gülümsedim. “Tarifi bana Sybile verdi, ben de sana veririm. Şimdi sırada meşhur cheesecake var.”

Ben kahve makinesini çalıştırırken, Monica da sofrayı topladı. Monica’nın, Saren’in tek başına yaptığı ziyaretten hoşnut kaldığı belli oluyordu. Saren, kızımın hayatında olup bitenlerle çok ilgili görünüyordu, o da Manhattan’da yaşadığı dönemdeki anılarını Monica’yla paylaşıyordu.

“Eee kızlar, yarın akşamki plaj partisine hazır mısınız bakalım?” diye sordu.

Monica güldü. “Bizimki plaj partisi değil. Dişil ruhlar toplantısı.”

Saren başını salladı. “Anladım. Çok ciddi bir şey olsa gerek. Hatırlıyorum da, bizim kızlar da yıllar boyu bunu yaptılar. Tanrım, Sybile o zamanlar yalnızca... on beş on altı yaşlarında mıydı neydi? Bu toplantı yüzünden şimdi de en az o zamanki kadar heyecanlı.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Onun açısından iyi bir şey, değil mi? Geçmişe geri dönüp kendini yeniden bir çocuk gibi hissetmesi yani.”

Saren’in önüne bir fincan kahve koyarak sırtını sıvazladım. “Peki ya sen nasılsın Saren? Sybile’in hastalığıyla nasıl baş ediyorsun?”

Yaşlı gözlerle, “Ben iyiyim,” diye karşılık verdi. “Üzücü de olsa Sybile’in bizi bırakıp gideceği gerçeğini artık kabullen-

dim galiba. Onu özleyeceğim, anlarsınız ya? Sybile'in artık dünyada olmayacağı gerçeği sahiden garip geliyor. Sizin de bildiğiniz gibi, o hep benim hayatımın bir parçasıydı; çok yakında o parçam gitmiş olacak."

"Ben senin yanıdayım Saren," dedim omzunu sıkarak. "Birisiyle konuşmaya ihtiyacın olursa —şimdi ya da sonra— buradayım."

Adamın yüzü güldü. "Buna minnettarım, Bayan Sydney. Gerçekten minnettarım."

Monica tabakları masaya getirerek, "Hadi artık, aile tarifi *cheesecake*'in tadına bakalım," dedi.

Saren bir lokma alıp başını salladı. "Bu tarifi kesinlikle başarıyla uygulamışsın. Tadı, tıpkı Sybile'in annesinin yaptığı gibi." Çatalını tabağın yanına koyup, masanın karşısında oturan Monica'ya doğru eğildi. "Bunu söylediğime alınma ama, Tanrı şahidim olsun, Sybile'in senin yaşındaykenki kop-yası gibisin."

Monica güldü. "Bunu iltifat sayıyorum."

"Sen de gözlerini ondan almışsın Bayan Sydney, ona benziyorsun tabii. Ama bence Sybile'in genleri bütünüyle kızına geçmiş."

Ben de Monica'nın gülmesine katıldım. "Evet, onu ben de görüyorum. O genler sahiden inanılmazlar. Yıllardır hiç şaşmadan nesilden nesle geçiyorlar."

Saren bir müddet daha Monica'nın yüzüne bakmaya devam ettikten sonra başını salladı. "Sybile kesinlikle sizinle gurur duyabilir kızlar."

Kızıma bir göz attım, Monica da gülümseyerek bana göz kırptı.

Alison, golf arabasına yüklemek için sürükleyerek merdivenlerden indirdiğim iki çanta ile bir sepeti gösterip, "Tanrım, Syd, sadece bu geceyi sahilde geçireceğiz. Bir hafta oralı değiliz. Ne var onların içinde?" dedi.

"Şey, sahilde müzik dinlemek için bir CD çalar götürmek hoş olur diye düşündüm. Monica da düşüncelerimizi yazıp sonra gruba okumamız için bir not defteri getirmemi söyledi. Gece soğuk olursa diye çantaya bir iki kazak falan attım." Büyük çantaya bakıp, "Bir de uyku tulumum var. Kumda yatıp uyuyamam, o kadar da değil."

Alison başını sallayıp güldü. "Tamam, hadi yola koyulalım o zaman. Sybile'ı Saren mi getirecekmiş?"

"Evet, ona yardım etmek ve her şeyi aldığından emin olmak için Saren getirmeyi istemiş. Monica zaten kumsalda, Dora'yla Marin de yoldalar."

Alison, "Hadi çocuklar," diye bağıınca, Lilly ile Winston da golf arabasının arkasına atladılar. "Senin bünca ıvır zıvırınla bir tur daha yapmam gerekebilir."

Yolcu koltuğuna oturup çantalarla yemek sepeti altında ezilerek, "Bir sürü yer var işte," dedim.

Alison, "Ah Tanrım, az kalsın unuttuyordum," diyerek golf arabasından aşağı atladı. "Hemen dönerim."

Biraz sonra, elinde koca bir çiçek buketiyle döndü. Kalla

zambakları, sarı güller ve karanfiller beyaz saten kurdeleyle bağlanmıştı.

“Ooo, harika,” dedim. “Çiçek getirmeyi iyi akıl ettin.”

Alison, “Evet ama ben akıl etmedim, bunlar senin,” diyerek çiçekleri bana uzattı.

“Benim mi?”

“Evet.” Alison eteğinin cebinden çıkardığı küçük, beyaz zarfı bana verdi.

Çiçekleri kucağıma koyup zarfı açtım ve kartı çıkarıp üzerini okudum:

Bu gece dişil enerjini harekete geçir. Ben de seni düşüneceğim. Bırak ruhun havada süzölsün ve içindeki öz benliğini keşfet.

Sevgiler,

Noah

Titreyen ellerimle kartı zarfa koyup çiçeklerin kokusunu içime çektim.

Ali, “Noah’dan gelmişler, değil mi?” diye sordu.

Sadece, “Evet,” diyebildim.

Birinci Cadde’den Şehir Parkı’na ve sahile yaklaşırken, Monica’nın Dora ve Marin’le birlikte kumsalda olduğunu gördüm.

Ali golf arabasını park ederken, Marin’le Monica koşarak geldiler. Monica, “Eşyaları taşımanıza yardıma geldik,” derken gözleri elimdeki çiçeklere takıldı. Şaşkın şaşkın, “Çok güzeller,” dedi.

Onun sormadığı soruyu göz ardı edip, eşyaların birazını aldım ve sahile doğru yürümeye başladım. “Hadi gel, Lilly,” diye bağırdım. “Bu akşamlik yatağımız burası.”

Dora, “Çok eğlenceli, değil mi?” dedi. “Bence dalgalar sahile geri gelinceye kadar burada idare ederiz.”

“Mükemmel.” Dora’nın heyecanı beni güldürdü. Kura-biyeleri, cips poşetlerini ve karışık kuruyemişleri Dora’nın kumsala kurduğu masanın üzerine koyarken aklım yine Noah’ya takıldı. İki aydır ses seda çıkarmamışken, bir anda ilişigindeki notla beraber o çiçekleri göndermişti. Bu ne anlama geliyordu? En azından hâlâ arkadaş olduğumuzu mu gösteriyordu? Peki, ben onunla sadece arkadaş mı kalmak istiyordum? Sahilin öbür ucundan gelen Sybile’in çatallı sesini duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Arkamı dönünce, Saren’in Sybile’in koluna girerek ona eşlik ettiğini gördüm, adeta ağzı kulaklarına varıyordu.

“Haydi, kadınların resmi mavi ay toplantısı başlasın artık,” dedi Sybile. “Ben buradayım.”

Saren, “Gidip arabadan Sybile’in eşyalarını getireyim. Sen otur, ben hemen dönerim,” dedi.

Monica güldü. “Dur sana yardım edeyim.”

Sybile bize şöyle bir bakıp, “Şu an siz de en az benim kadar tuhaf görünüyorsunuz,” dedi.

Alison’ın şal desenli eteği bileklerine kadar iniyordu. Cırtlak turuncu atletinin üzerine, transparan, bol bir bluz geçirmişti. Ayakları çıplaktı, saç örgüleri gevşekçe omuzlarına dökülüyordu. Bu haliyle adeta altmışlı yıllardan fırlamış gibiydi.

İpek eteğim baldırlarımı sariyordu. Göğsümün altından bağladığım mavi ipek bluzum göbeğimi açıkta bırakıyordu.

Dora ile Marin parlak renkli çiçek desenli, askılı elbiseler giymiş, ikisi de birer küçük hasır şapka takmıştı. Monica'nın üzerinde, ağartılmış muslin kumaştan kolsuz bir elbise vardı.

Sybile kendi rengârenk tuniğini baştan aşağı süzüp, başına sardığı elbisesiyle uyumlu şalını düzeltti. "Nihayet siz de moda konusundaki yeteneğimden bir şeyler kapmayı başardınız," diyerek Saren'in getirdiği şezlonga iyice yerleşti. Elinin tersiyle onu kışkırtıp, "Hadi sen de gözümün önünden kaybol artık," dedi, "bu toplantıya yalnızca kadınlar katılabilir."

Saren eğilip onu yanağından öptü. "Keyfine bak, Sybile. Ceptelefonun yanında, değil mi? Akşam beni araman gerekirse diye yani?"

"Of, Tanrı aşkına, bu kadar üstüme düşmeyi bırak. Ben iyiyim. Yarın sabah görüşürüz."

Saren başıyla bizi selamlayıp arabasına döndü.

Dora, "Pekâlâ, önce ne yapıyoruz?" diye sordu.

Monica, "Önce hepimiz güzel, soğuk birer içecek alalım," diyerek bardaklara buzlu çay doldurmaya başladı.

Sandalyelerimizi ve şezlonglarımızı daire şeklinde kuma dizdik. İçecekleri dağıttıktan sonra CD çaları açtım. Enya'nın "Only Time" şarkısı başlarken, biz de oturup güneşin batışını izlemeye koyulduk.

Şarkı bittiğinde Ali, "Haydi hepimiz el ele tutuşup hep bir ağızdan nefes alalım. Herkes hayatından çıkarmak istediği şeyi düşünmeye konsantre olsun. Onun yerine hayatınızda

neyin daha fazla olmasını istersiniz?” Gözlerini kapatıp Sybile ile benim elimi tuttu ve yavaşça, “Ben kuşkuyu çıkarıp onun yerine hayatıma neşe katmak istiyorum.”

Bir süre sonra Sybile, “Ben de bu dünyevi hayatı bırakıp yerine ne gelecekse onu kabulleniyorum.”

Dora bir müddet durakladı. “Ben de tasadan kurtulup daha fazla gamsızlık istiyorum.”

Marin, “Ben de çatışmadan kurtulup huzur bulmak istiyorum,” diyerek onu izledi.

Monica, “Ben sabırsızlıktan kurtulup sakin olmak istiyorum,” dedi.

Kızımın, sıranın bende olduğunu hatırlatmak için elimi sıkıştırdığını hissettim. Derin bir nefes alıp verdim. “Ben korkudan kurtulup anlayış sahibi olmak istiyorum,” dedim.

Alison’ın sesi sessizliği bozuncaya kadar, birkaç dakika daha gözlerimiz kapalı halde el ele oturmaya devam ettik.

“Şimdi de enerji değişimimizi tamamlıyoruz. Benimle birlikte söyleyin: Ve öyle olsun.”

Altımız birden aynı anda, “Ve öyle olsun,” dedik.

Alison flütünü alıp, “Zihninizi serbest bırakın,” dedi. “Bırakın düşünceleriniz yüreğinizin derinliklerine inip orada aradıklarınızı bulsun. Bırakın grubumuzun enerjisi sevgiyle ve rızayla üzerinizden uçsun. Bırakın dişil enerjiniz ortaya çıkıp size rehberlik etsin.”

Gözlerimi kapatıp, flütten süzülen sakinleştirici melodinin içime işlemesine izin verdim. Noah’nın yüzü gözümün önüne geldi. Grubun sükûnetiyle sarılıyken, ona karşı mantıksız davrandığımı kabullenmeye muktedir oldum. Bu dü-

şünceyi bir yana bırakıp derin bir nefes aldım ve kendimi hislerime yoğunlaşmaya zorladım. Ayak parmaklarımı oynattınca, ılık kumların cildime değişimini hissettim. Tuzlu suyun kokusu burun deliklerime dolarken, uzaktan bir martı çılgılığı duyuluyordu.

Alison'ın, "Hepinize birer mum getirdim," dediğini duydum. Gözlerimi açıp Monica'nın elinden bir tanesini aldım. Öteki kadınlara bakınca, onların yüzüne de hissettiğim sakinliğin yansıdığını gördüm.

Ali, "Mumunuzu yakarken," diye tarif etmeye başladı, "sizi zapt eden her şeyden kurtulmayı dileyin. Enerjinizin buradaki herkesin iyileştirici ve güçlü enerjisiyle birleşmesine izin verin."

Hepimiz birer kibrit alıp mumlarımızı yaktık ve sahildeki karanlığı altı titrek mum ışığıyla aydınlattık.

Birkaç dakika sonra Ali, "Mumunuzu üfleyip söndürürken, bırakın sizi kendiniz olmaktan alıkoyan her şey uçup gidersin. Ruhunuzun derinliklerindeki özünüze kavuşun."

Mumları söndürdüğümüzde, sahili aydınlatan yegâne ışıklar, parktaki sokak lambalarından sahile doğru süzülen puslu bir ışıltıydı.

Alison, "Şimdi gitarını çalmanın tam zamanı, Marin," deyince, Marin ayağa kalkıp gerindi.

Marin'in gitarından süzülen eski Bob Seger şarkısı "Rüzgâra Karşı"nın nağmelerini duydum. Müzik yeteneğine şaşırmışken, şarkıyı söylemeye başlayınca sesinin güzelliği beni daha da afallattı. Denize doğru bakınca, Ali'nin ayakla-

rıyla suları sıçrattığını, ellerini suya daldırıp çıkararak kıyı boyunca yürüdüğünü gördüm. Teker teker biz de ona katıldık.

Monica uzanıp elimden tutarak beni çekti. Ben de Sybile'ı aynı şekilde çektim. Diğerleri de bizi izledi, hep birlikte el ele tutuşup sahile dönen dalgalara çıplak ayakla vurduk.

Sahilde yürürken Ali'nin kollarını havada kelebek kanatları gibi bir sağa bir sola savurmasını izledim. Annemin ve kızımın elini sıkarken, içim özgürlük hissi ve huzurla doldu. Ali'nin vaat ettiği enerji bu muydu? Bu neşe ve zindeliğe, varlığımdaki kadınlar mı neden olmuştu? Yoksa Ali ile Sybile'ın dişil enerji dediği içsel dönüşüm bu muydu?

Ötüz Altı

Saat 10.00'a gelirken dolunay parlak bir küre gibi gökte asılı duruyordu. Yemeğe doyan kadınların her biri birer bardak şarap yudumluyordu. Dans etmiş, gülmüş ve birbirimize hikâyeler anlatmıştık.

Sybile ve Dora'nın anlattıklarından çok keyif almıştım. Adada geçen çocukluklarına dair hikâyelerdi bunlar. Sonra Marin bize adayla ilgili mitler ve efsanelerden bahsetmişti, bir tanesi de Shell Mound hayaletiydi: Geceleri geç saatte kumsalda gezinen beyaz elbiseli bir kadının hikâyesiydi.

Artık grubumuzun üstüne sessizlik çöküyordu. Sybile'a şöyle bir göz attığımda, bu gece gördüğüm kadının Saren'in gençliğinde tanıdığı Sybile'la büyük benzerlik taşıdığını fark ettim. Bol bol gülmüştü, kibirli tavrından eser yoktu. Sybile gecenin sunduğu bütün nimetlerden hoşnutmuş gibi görünüyordu. Saren'in dün gece söyledikleri aklıma geldi. Belki de ilk defa, Sybile'sız hayatın neye benzeyeceğini düşündüm.

Alison'ın, "Pekâlâ," dediğini duydum. "Hadi artık grupla pay-

laşmak için yazdıklarımızı okuyalım. Benim büyük bir pilli fenerim var, herhalde bize gereken ışığı sağlar. Önce kim başlıyor?”

Marin gönüllü oldu. “Birlikte yarattığımız bu büyülü anlar ebediyen bizimle kalsın.”

Dora, “Bana kalırsa,” dedi, “iki dolunay, iki kız kardeşi simge-
liyor; ayrı olsalar da, her biri parıl parıl parlıyor.” Sybile’a doğru
bakıp gülümsedi.

Monica, “Sıra bende,” dedi. “Hayat bir kadeh şampanya gibidir, dostlarla paylaşılan anlar ona tat katar.”

Alison, “Şerefe,” diyerek kadeh kaldırdı. “Ben Louisa May Alcott’tan bir şeyler seçtim. ‘En büyük ideallerim bana adeta güneş kadar uzaklar. Onlara ulaşamayabilirim ama güzelliklerini görebilir, onlara inanabilir ve beni götürdükleri yere kadar gidebilirim.’ ” Gözlerinin içine bakıp gülümsedi. “Hadi dostum, sıra sende. Sybile’ı en sona bırakalım.”

Alison’ın bana uzattığı feneri aldım. Boğazımı temizleyip, “Bir kazağı örmek için önce ilmek atmak gerekir. Siz de tıpkı o ilmekler gibi, benim yeniden kendimi toplamamı, en önemlisi de... kendimi geliştirmemi sağladınız.”

Annemin elimi sıktığını hissettim.

“Kendini sahiden geliştirdin,” dediğini duydum.

“Şimdi de sıra bende. Ben, yazarı bilinmeyen bir şiir okumak istiyorum.” Bir yudum şarap içip okumaya başladı. “Yolun sonuna geldiğimde. Ve benim için güneş battığında, hüznü dolu odada anma töreni istemiyorum. Özgür kalan bir ruh için ağlamak niye? Beni biraz özleyin ama bırakın gideyim. Ve başınızı öne eğmeyin. Bir zamanlar bana duyduğunuz sevgiyi hatırlayın, beni özleyin ama bırakın gideyim. Bu hepimizin çıkması gereken bir yolculuk. Ve bu yolculuğa

herkes yalnız gitmeli. Bu, Tanrı'nın planının bir parçası, eve gidilen yolda atılan bir adım. Kendinizi yalnız ve üzgün hissettiğinizde, ortak tanıdığımız arkadaşlarınıza gidin. İyilik yaparak acınızı unutun. Beni özleyin ama bırakın gideyim.”

Monica kalkıp Sybile'a sarıldı. “Bu çok güzeldi, Billie. Hepimiz bunu aklımızda tutmaya çalışacağız.”

Sybile, “Tamam, bu kadar saçmalık yeter,” diyerek şezlongundan kalktı. “Marin, hadi bize biraz ada havası çal da dans edelim.”

Marin hareketli bir parça çalmaya başlarken, Sybile da uzanıp elimi tuttu. “Hadi kızım. Gel de annen sana biz adalı kızlar nasıl tekme savururuz göstersiz.”

Gülerek Sybile'la dansa katıldım. Birkaç dakika sonra altımız birden dans ediyorduk. Şarkının sonuna gelirken, Sybile zar zor nefes alıyordu.

Endişeyle, “İyi misin?” diye sorarak Sybile'ı sandalyeye oturttum. Solunum spreyini verip, “Birkaç fıs al,” dedim. “Bu kadar tekme savurmak sana yeter.”

İlacını alan Sybile'ın nefesi normale döndü. “Kahretsin, dans etmeyi severdim, değil mi Dora?”

Dora gülümsedi. “Evet, sana Levy County'nin en iyi dansçısı derlerdi.”

Sybile başını salladı. “Ah o eski günler,” diye karşılık verdi efkârlı efkârlı.

Alison, suyun üzerindeki turuncu renkli devasa küreyi göstererek, “Hey, aya bakın,” diye bağırdı. “İşte bu ayın ikinci dolunayı, yani bizim mavi ayımız kızlar. Bundan daha iyisi olmazdı, o yüzden ayın bize gönderdiği bütün enerjiyi içinize çekin.”

Dora, “Harika görüldüğünden şüphem yok ama yine de

sizi bilmem ama ben yorgunluktan bayılmak üzereyim,” diyerek uyku tulumunu yaymaya başladı.

Marin, “Sakıncası yoksa ben biraz daha burada kalıp gitarımı tıngırdatmak istiyorum,” diyerek sandalyesine yerleşti.

Monica da Dora gibi uyku tulumunu serdi. “Uykuya dalmak için bundan daha iyisini düşünemiyorum. Tepemde duran dolunay ve kıyıya vuran dalgalarla beş dakikaya kalmadan horlamaya başlarım herhalde.”

Alison güldü. “Al benden de o kadar. Sakın unutmayın kızlar,” dedi uyku tulumunu sererken, “saat altı gibi hava aydınlanır, ama herkes daha erken uyanırsa toplanıp eve döneriz.”

Sybile şezlonguna uzanıp üzerine battaniyesini çekti. “Saat daha on iki. Bir gece kuşu olarak, sakıncası yoksa kendime bir kadeh daha şarap doldurup, bu enerjiyi iyice içime çekmek istiyorum.”

Ayağa fırlayıp kadehini doldurdum. “Ben de sana eşlik edeceğim galiba,” dedim. Kadehi Sybile’a uzattım, kendime de bir kadeh şarap alıp uyku tulumuma yerleştim.

Bir süre hiç konuşmadan ayın sudaki yansımasını seyrettik. Birkaç dakika sonra Sybile, “Çok güzel, değil mi?” dedi.

Başımı salladım. “Adeta büyüleyici.”

“Yaa, büyüleyici tabii. Bu geceye dair her şey büyüleyici.”

“Eğlendin, değil mi?”

Sybile şarabından bir yudum aldı. “Sandığından daha fazla.”

Marin’in gitarının yumuşacık tınları etrafımızı sardı. Gökyüzünü kaplayan gümüş renkli noktalara baktım. Usulca, “Sence bu dünyadan ayrılınca nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Bilmiyorum, ama tahminime göre... oraya yani evrene geri dönüyoruz.”

Hayretle anneme baktım. “Öyle düşündüğünü bilmiyordum.”

Sybile içini çekti. “Benim hakkımda hâlâ bilmediğin çok şey var sanırım. Üstelik vaktimiz de daralıyor. Öğrenmek istediğin neler var bakalım?”

“Babamın kim olduğunu merak ediyorum.”

“Bunu daha önce konuşmuştuk.”

“Ama ne öğrenmek istediğimi soran sensin. Bunu her şeyden çok öğrenmek istiyorum.”

“Öğrenince ne olacak, ne değişecek ki? Hayatında en ufak bir şey değişecek mi sanki?”

Haklı olduğunu biliyordum, sesimi çıkarmadım.

Sybile, “Şu çiçekler,” dedi, “Noah’dan geldiler, değil mi?”

Cevap vermedim.

“Tabii ki ondan geldiler. O kadar inatçısın ki onu bile kabullenemiyorsun.” Şarabını yudumlayıp başını salladı. “Daha önce de söyledim, benim gibi olma kızım. Hayatta başına gelebilecek en güzel şeyi elinin tersiyle itme. Noah iyi bir adam. Dikkatli olmazsan, sonunda benim gibi huysuz bir ihtiyar olup çıkarsın. Yalnız ve huysuz.”

Alt dudağımı kemirdim. “Korkuyorum. Tekrar incinmekten korkuyorum.”

“Korkarsın tabii. Korkmasan şaşardım. Ama öyle bir an gelir ki her şeyi oluruna bırakman gerekir. Oluruna bırakıp içindeki kadının sesini dinle. Eğer güçlüysen ve kendine inanırsan, o zaman seçiminin doğru mu yanlış mı olduğunu bilirsin.”

“Sen biliyor muydun? Bu adadan ayrılırken doğru seçim yaptığından emin miydin?”

“O zaman doğru olduğunu sanmıştım.”

“Ya şimdi?”

“Daha önce de söyledim, hiç pişmanlık duymuyorum. Ama bu dünyaya veda etme zamanım yaklaştıkça, acaba kaçmak yerine, güçlü olup risk mi alsaydım diye kendime daha çok sorar oldum.”

Yerimden doğrulup Sybile’a döndüm. “Bana söylemek istediğin bu mu yani? Noah’yla risk mi alayım?”

Sybile gülümsedi. “Sana bunu yapmanı söyleyemem. Bunu yalnızca sen bilirsin. Kalbinin sesini dinlersen, içten içe ne yapman gerektiğini bilirsin.”

“Çok zor, değil mi? Hayat çok zor.”

“Evet ama ölmek de öyle.”

Sybile’ı neyin beklediğini düşününce, kendimi mızımız bir çocuk gibi hissettim. “Affedersin. Sanki senin durumun gül-lük gülistanlıkmiş gibi, ben de gelmiş sana dert yanıyorum.”

“Ama ben iyi bir hayat sürdüm, Sydney. Sahiden. Muhtemelen bazı şeyleri farklı yapmalıyım ama yine de güzel bir hayattı. Sen de yapabilirsin. Hani bu akşam korkudan kurtulmak istediğini söylemiştin ya? Korkunun sana engel olmasına izin verme. Korkularından bir kalemde arın. Ondan kurtul ve kaderindekini yaşamaya razı ol. Korku sadece seni engeller.”

“Yani biraz daha Monica gibi ol mu demek istiyorsun?”

Sybile uzanıp elimi tuttu. “Hayatım, sen sensin ve böyle de gayet iyisin. Ama sende bundan çok daha fazlası var. İçindeki o kadını keşfet.”

Noah'nın kartında yazanları hatırladım: "öz benliğini keşfet."

Şarabını bitiren Sybile yastığını düzeltip şezlonguna uzandı. "Dünyada uykuya dalmanın bundan daha güzel bir yolu olmaz. Sakın unutma. Burada, açık havada, gökyüzü ve suyla beraber. Bekle de gör bakalım, uyuduğun en güzel uyku bu mu, değil mi."

Sybile'in elini dudaklarıma götürdüm. "İyi geceler, Sybile. İyi uykular."

"Ondan hiç kuşkun olmasın," diye karşılık verdi, Sybile, benim elimi kendi dudaklarına götürerek. "İyi geceler, Sydney."

Duyduğum mırıltı sesleri beni uyandırdı. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey, tepemdeki masmavi gökyüzü oldu. Dirseğimin üzerinde doğrulunca, bakışlarım parlak kırmızı bir topun ağır ağır yükseldiği ufka takıldı.

Alison'ın, "Günaydın, uykucu. Demek sonunda sen de aramıza katılmaya karar verdin," dediğini duydum.

Tamamen ayılıp etrafıma baktığımda bizimkilerin kahve içtiklerini gördüm.

Uyku tulumundan çıkıp gerinerek, "Saat kaç?" diye sordum.

Monica bana bir kupa uzatarak, "Altı," dedi.

Sıcak kahveden bir yudum alırken güçlü aroması burun deliklerime doldu.

"Mmm, güzelmiş. Teşekkürler. Neden beni uyandırmadınız? Ne kadar zamandır ayaktasınız?"

Dora, "Kahve yapmaya yetecek kadar uzun zamandır," dedi. "Çok derin uyuyordun."

“Şeyden beri uyumamıştım,” diye lafa başlamıştım ki Sybile’ın bana göz kırptığını gördüm. “Uzun zamandır. Uzun zamandır böyle güzel uyumamıştım.”

Marin, “Hadi bir tane kek al,” diyerek tabağı uzattı.

Monica, “Bunu yaptığımız için çok mutluyum. Sizce de dün gece muhteşem değil miydi?” diyerek bana sarıldı.

Başımı sallarken Sybile’ın bana bakışını yakaladım. “Çok özel bir geceydi. Bu geceyi hiç unutmayacağım. Artık mavi ay toplantısının yıllar önce ikiniz için neden bu kadar önemli olduğunu biliyorum.”

Sybile gülümsedi. “Ben de dün gece çok iyi vakit geçirdim. Bunu yaptığımız için ben de çok memnunum.”

Dora, “Ben de öyle,” diyerek araya girdi. “Ama kusuruma bakmazsanız, biraz kestirmek için bir an önce eve dönmek istiyorum.”

Kumların üzerinden bize doğru gelen Saren’in, “Ee, nasıl geçti?” diye seslendiğini duyduk.

Sybile, “Toplantımız hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz,” dedi. “Bu, topladığımız dişil enerjiye zarar verebilir. Yine de iyi vakit geçirdiğimizi belirteyim. Ama artık ben de lüks yaşantıma dönmek için hazırım.”

Gülerek ben de diğerlerine katılıp eşyaları toplamaya koyuldum. “Evet, ben de şöyle sıcak, güzel bir duş almak için sabırsızlanıyorum.” Sybile’ın yanına doğru gidip ona sarılmak için eğildim. “Hadi sen evine git de kendini topla. Biraz kestirip dinlenmene bak.”

Sybile kulağıma, “Sen de,” dedi, “dün gece söylediklerimi sakın unutma.”

Ötüz Yedi

Balkonda örgü örerken yağmur damlaları bahçeye düşüyordu. Dışarıda ağustos sonundan çok, New England sonbaharını hatırlatan bir hava vardı. Ada iki gündür hiç durmadan yağan sağanağa teslim olurken, hava durumu sunucusu tropikal depresyonun muhtemelen Gulf'de sona ereceğinden bahsetmişti.

Örgümü kucağıma koydum, paketten bir sigara çıkarıp yaktım ve dumanını havaya doğru üfledim. Bu kasvetli ve yağmurlu öğleden sonrası bana, şemsiyesiz bir halde yağmura yakalandığım ve Noah'nın beni eve bıraktığı günü hatırlattı. Alison'ın dediğine göre birkaç gün önce adaya dönüş olmalıydı, ama ne ben onu görmüştüm ne de o benimle bağlantıya geçmişti.

Arayıp çiçekler için ona teşekkür etsem mi diye düşündüm ama sonra bu adımı atmaktan vazgeçtim.

Geçen hafta boyunca Sybile'in sağlık durumu kötüye gittiği için sık sık deniz fenerini ziyaret etmem gerekti. Saren

artık tam zamanlı olarak Sybile'in yanında kalıyordu, ikisi de ziyaretimden ve tıbbi desteğimden memnunnardı.

Monica, Sybile'in durumunu sormak için her gün arıyordu. Dora da bundan sonra olacaklar konusunda bir hemşire olarak benim fikrime bel bağlamıştı.

Sybile'in zayıflığına ve yirmi dört saat boyunca oksijen desteğine ihtiyaç duymasına bakarak teyzeme, "Bence sona yaklaşıyor," demiştim.

Telefonun çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Arayan Dora'ydı. "Saren bu sabah Sybile'ı hastaneye götürmek zorunda kaldı. Gece boyunca nefes almakta gerçekten çok zorlandı." Kadın duraklayınca hıçkırıklarını duydum. "Sence yolun sonuna mı geldi, Sydney?"

Sigaramı küllüğe bastırıp derin derin iç çektim. "Bilmiyorum Dora. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Doktorlar ne diyor?"

"Saren bir şey öğrenir öğrenmez arayacağını söyledi."

"O zaman korkarım beklemekten başka çaremiz yok. Gelmemi ister misin?"

Dora durakladı. "Hayır, iyiyim. Ama o eve dönmezse, belki de birlikte Gainesville'e onu görmeye gideriz."

"Gideriz tabii. Bir şey duyar duymaz beni ara."

Telefonu kapatıp, bir müddet yağmura teslim olan bahçeyi seyrederek oturdum. Dokuz ay önce olsa, bu haberler beni pek fazla etkilemezdi; Sybile o zamanlar sadece Dora'nın kardeşiydi. Ama artık benim için ondan çok daha fazlasıydı; o bana hayat veren kadındı. Sadece tanımakla kalmayıp, ona karşı daha derin hisler beslemeye başladığım bir kadın.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, “Lanet olsun,” dedim. “Onu önemseydiğim için lanet olsun.”

Monica telefonda, “Yarın eve mi dönüyor yani?” diye sordu. Başımı sallayıp, “Evet,” dedim. “Doktor onun için yapılacak fazla bir şey olmadığını söyledi, ama bu sefer onu eve yoğun bakım hemşiresiyle birlikte yolluyorlar.”

“Sybile bunu nasıl karşıladı?”

“Bayağı huysuzlandı. Bana kalırsa bu, hastaneye gittiği günden daha iyi olduğuna işaret. Önce yaygarayı bastı, hayatının son günlerinde evinde bir yabancıнын kalmasını istemediğini söyledi.”

Monica güldü. “Evet, hâlâ ölüm döşeğinde sayılmaz. Peki, hemşire konusunda fikrini değiştiren ne oldu?”

“Saren. Kendisinin de onunla kalacağını söyleyerek onu ikna etti. Onun dilinden iyi anlıyor.”

“Sence adaya gelmem gerekir mi?”

“Yerinde olsam biraz daha beklerdim. Önce bir evine dönsün, nasıl olduğuna bakalım.”

“Tamam. Gelişmelerden beni haberdar edersin. Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim ve telefonu kapattım.

Lilly’nin iniltisi dikkatimi çekti. Saate bakınca, “Evet, mağazaya gitme vakti,” dedim. “Hadi tasmanı takalım.”

Dışarı çıkmak üzere kapıyı açar açmaz, Twila Faye’i eli havada yakaladım, kapıyı çalmaya hazırlanıyordu.

“Bayan Sybile için bir şeyler getirdim. Alison, yarın eve döneceğini söylemişti.”

Gülümseyerek poşeti aldım. "Teşekkürler, bunu ona veririm. Ne kadar düşüncelisin."

"Mühim bir şey sayılmaz. İki kavanoz ev yapımı böğürtlen reçeli. Kızarmış ekmeğine sürer diye düşündüm."

"Afiyetle yiyeceğinden eminim," dedim ve kavanozları mutfak tezgâhına koydum.

"Dükkâna mı gidiyorsunuz?"

"Evet, Sybile rahatsızlanınca siparişlerin gerisinde kaldım."

"Zavallı Dora, kız kardeşi için nasıl da çırpınıyordur kim bilir. Yapabileceğim bir şey olursa haber verin, olur mu?"

"Çok teşekkür ederim Twila Faye," dedim ve onun peşi sıra merdivenlerden indim.

O gün öğleden sonra Polly koca bir koliyle dükkâna girdi. "İşin başından aşkın olmalı," dedim.

Polly kutuyu kanepeye koydu. "Bütün bu eşyalar Bayan Sybile için. Eve döneceğini duyunca herkes ona ufak tefek şeyler vermek istedi. Onu düşündüklerini göstermek için."

Kutuya şöyle bir bakınca gözlerim yaşardı. Bir kavanoz bal. Birkaç kitap. Üzerine "Geçmiş Olsun" sözleri işlenmiş küçük bir yastık. Bir kutu ev yapımı kurabiye. "Ne güzel düşünmüşler. Bunları yarın Sybile'a veririm."

"Hepimiz çok üzülüyoruz. Yani, pek geçimli biri sayılmazdı ama başına bunun gelmesini hiç istemezdik."

"Teşekkürler Polly."

"Kendine iyi bak. Yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa, ne olursa olsun, söyleyebilirsin, tamam mı?"

O gün gelen ikinci yardım teklifine teşekkür ettim.

Dükkânı kapatmadan az önce rüzgârgülünün sesini duyduğumda Noah'nın içeri girdiğini gördüm. Karnımda adeta kelebekler uçuştı. Kahretsin, ne kadar da yakışıklıydı. Seksi-lik bu adamın paçalarından akıyordu. Elim titreye titreye bir çile yünü kutuya koydum.

Yüzünde doğal bir ifadeyle, "Selam Sydney," dedi.

"Seni... görmek güzel," diye kekelerken kotunun ona ne kadar yakıştığını fark ettim. Bronzlaşmış teni, kır saçlarıyla zıtlık yaratıyordu. Tedirginliğimi bastırmaya çalışarak, "Çiçekler için teşekkürler," dedim.

"Benim için zevkti. Toplantınız nasıl geçti? Kendini buldun mu bari?"

Kalemimle oynayarak gülümsedim. "Onu bilemem ama eğlenceli bir geceydi. Büyüleyiciydi."

"Hayatımıza gereken tek şey biraz büyü." Noah eğilip Lilly'yi okşadı.

"Öyle."

"Buraya Sybile'in rahatsızlığının kötüye gitmesine üzül-duğümü söylemeye geldim."

Derin derin iç çektim. "Yarın bir hemşire nezaretinde evi-ne dönüyor. Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum..."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kahve makinesinin yanına gidip kendine bir fincan kahve doldurdu.

"Ah, o kahve artık bayatlamıştır." Fincanı elinden almaya kalktım. "Sana taze kahve yapayım. Sadece bir saniye sürer."

"Sen de bana katılırsan, olur."

Başımı sallayıp kahve karafına su doldurmak için arka

odaya geçtim. Derin bir nefes alıp verdim. Düşünceler hızla zihnime üşüşmüştü. Buraya gelmesi arkadaşlığının bir göstergesi miydi? Valerie'ye davranışımı unutacak mıydı? Peki bundan sonra ne olacaktı?

Suyu kahve makinesinin haznesine boşaltırken onun da yanıma geldiğini gördüm, sanki odanın sıcaklığı birkaç derece birden artmıştı.

“Sen nasılsın peki?” diye sordu.

Arkamı dönüp gözlerinin içine baktım, içimden ağlamak geldi. Hiç durmadan ağlamak istedim. Onun yerine, ondan uzaklaşıp kanepeye oturdum. “Kahve şimdi hazır olur.” Elimi saçlarımın arasından geçirip, “İyiyim,” dedim. “Yalnızca, bu sandığımdan daha zor olmaya başladı.”

Noah karşımdaki koltuğa oturdu. “Niyeymiş o?”

“Çünkü başlarda Sybile'dan hoşlanmıyordum bile. Onun bencil, kibirli biri olduğunu düşünüyordum ve...”

“Ve şimdi?”

“Şimdi de hâlâ biraz öyle olduğunu düşünüyorum, ama... zamanla onu daha iyi tanımaya başladım.” Gözyaşlarımı kontrol etmeye uğraşırken, “Kahretsin,” dedim. “Ona bu kadar yakın olmaya niyetim yoktu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Noah ayağa kalkıp kupalara kahve doldurdu. Bir tanesini bana uzatıp, “Evet,” dedi. “Ne demek istediğini biliyorum. Bana da bu kadar yakın olmaya niyetin yoktu, değil mi?”

Başımı eğip gözlerimi kahveme diktim.

“Hayat böyle işte. Hislerimizi kontrol edemeyiz, Sydney. Deneyebilirsin ama işe yaramaz.” Kahvesinden bir yudum içti,

benden ses çıkmadığını görünce devam etti. “Aramızda bir şeyler vardı. Ben hâlâ bir şeyler olduğundan eminim. Sana değer veriyorum, hem de çok. Bunun sadece Valerie’yle ilgili olmadığını söylerken haklıydın. Ondan çok daha fazlası vardı. Bu senin güvensizliğin ve korkunla ilgiliydi. Bir erkekle tekrar denemekten korkuyordun. Kalbinin tekrar kırılmasından endişeleniyordun.”

Başımı salladım. Hâlâ Noah’nın yüzüne bakmıyordum. Mavi ay toplantısında hayatımda neden kurtulmayı ve neye sahip olmayı dilemiştim? Korkudan kurtulmayı ve anlayış sahibi olmayı. Usulca, “Haklısın,” dedim. “Bunun olmayacağına dair bir garanti istedim.”

“Hayatta neyin garantisi var ki?”

Başımı salladım.

“Bir konuda daha haklıydın. Seni biraz boğuyordum galiba. Bu benim kötü bir alışkanlığım olsa gerek. Bunun için senden özür dilerim.”

Kafamı kaldırıp Noah’nın gözlerinin içine baktım. Stephen’la onca yıllık evliliğimizde bir kez olsun onun özür dilediğini duymamıştım. Hem de hiçbir konuda. “Öyle davrandığım için ben de özür dilerim. Bunu hak etmemiştin.”

“İkimiz de hak etmemiştik,” diyerek ayağa kalktı. “Bu ara zor bir dönemden geçiyorsun. Biraz zamana ihtiyacın var. Ama eğer biriyle konuşmak istersen beni ara. Sana baskı yapmak istemem, ama ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun.” Eğilip omzumu tuttu ve yanağımdan öptü.

Rüzgârgülünün sesini duyarken istediğim tek şeyin, kendimi onun kolları arasında güvende hissetmek olduğunu anlamıştım.

Alison, "Ben de Noah'yla aynı fikirdeyim," dedi. "Şu an onunla bir ilişki yürütmeye çalışmak için pek uygun bir zaman değil. Sybile'a kafa yorman gerekiyor."

Çayına limon sıkarak başımı salladım. "Muhtemelen ikiniz de haklısınız."

"Öyleyiz."

"Gittiğinden bu yana geçen birkaç ay boyunca onu çok özlemişim. Sandığımdan daha çok hem de."

"Her şey olacağına varır, Sydney. Bu aralar çok kırılgansın. Kendine bu kadar yüklenme."

"Hayvanlık ettim, değil mi? Valerie konusunda öyle davranmamalıydım."

"Kaltaklık ettin diyelim."

"Beni hizaya getirmekte üstüne yok."

Alison güldü. "Hey, en iyi arkadaşlar ne için vardır? Seni hiç pohpohlamadım, bu saatten sonra da pohpohlamaya niyetim yok."

Gülümsedim. "Yani şimdi yapmam gereken tek şey oluru bırakmak. Peki, öyle olsun."

Çayımı bitirip ayağa kalktım. Fincanla tabağını lavaboya koydum, "Teşekkürler, Ali," dedim. "Her zaman yanımda olduğun için sana minnettarım. Sen sahiden bir kadının sahip olabileceği en iyi arkadaşsın."

"Şimdi bunu tartışmayacağım. Saat on bire geliyor ve bitik görünüyorsun. Hadi git de yat artık."

"Evet, çok uzun bir gündü. Kim bilir yarın ne getirecek."

Ötüz Sekiz

Ertesi gün deniz fenerinin balkonunda durmuş, Sybile'in eve dönmesini bekliyordum. Derin derin nefes alıp tuzlu havayı içime çekerken, aklım dokuz ay öncesine gitti. Dokuz ay. Bu rakam bana manidar gelmişti. Sybile'in rahminde büyümem dokuz ay sürmüştü. Sybile'dan çıkıp dünyaya gelmem dokuz ayı bulmuştu. Annemle aramda bir ilişki kurabilmem de dokuz ay almıştı.

Sybile, bilgi için aranacak kişi olarak hospise benim adımlı vermişti. Hospis hemşiresi önceki gün beni aradı. Öğleden sonra bir hastane yatağının eve gönderileceğini, Sybile eve döndükten sonra bir hemşirenin ilk değerlendirmeyi yapmak için uğrayacağını söyledi.

Saren'in arabasının çakıllı yola girdiğini duydum. Merdivenlerden koşarak aşağı indim, yolcu koltuğunun yanına yaklaşıp, "Eve hoş geldin," diye bağırdım. Sybile'ı görünce içim burkuldu. Yalnızca birkaç günde muazzam bir değişime uğramıştı. Cildi solmuş ve grileşmişti. Yüzünde yeni çizgiler oluşmuştu.

Zayıflamıştı. Üzüntüyü bir yana bırakıp kapısını açtım, içeri doğru eğildim ve, “Eee, bu akşam dans etmeye hazır mısın bakalım?” diyerek Sybile’ı öptüm.

“Aslına bakarsan, hazırım. Çalgıcılar hazır mı?” Sybile arabadan çıkıp merdivenleri tırmanırken ona yardım etme izin verdi.

Saren arabanın bagajından çiçeklerle bavulu çıkarmakla meşguldü. “Kızlar siz önden gidin. Ben de şunları alıp geliyorum.”

Annemle birlikte çıktığım her basamak beni, onun bu merdivenlerden son çıkışı olduğunu düşünmeye zorladı.

“Yatağa mı kanepeye mi?” diye sordum mutfağa doğru yaklaşırken.

Sybile, oturma odasındaki hastane yatağını göstererek, “Bu da neyin nesi böyle?” diye sordu. Odanın bir köşesinde duran krom kaplama korkuluklu yatak, piyanonun cilalı ahşabının yanında çok uyumsuz görünüyordu.

Sybile’in güçlükle nefes aldığını görünce, onu kanepeye oturtup oksijen tüpünü burun deliklerine yerleştirdim. “Neye benziyor, yatak işte.”

Sybile birkaç derin nefes aldıktan sonra, “Bu acayip şeyin benim yatağım olmadığı kesin, orada uyumam.”

Saren mutfağa girip, “O yatakta yatmak zorunda değilsin,” dedi. “Doktor belki daha rahat edersin diye önermişti.”

“Bu çok saçma, sen de biliyorsun. Onu orada öleyim diye sipariş etti. Ölüm döşegi. Ama ben kendi yatağımda ölmeyi planlıyorum.”

Sybile'in hastalığı yüzünden bedeni güçten düşmüştü ama huysuzluğu bir gram eksilmemişti.

"Ben çay yapacağım. Twila Faye sana ev yapımı reçel yolladı. Ekmek kızartmama ne dersin?"

Sybile çocuk gibi mızızlanarak, "Aç değilim," dedi.

Saren'le birbirimize baktık ama ses çıkarmadık, ben de çay yapmak için mutfağa girdim.

İçeriden Saren'in, "Eve dönmene çok sevindim," dediğini duydum. Sybile'dan ses çıkmadı. Kahretsin, diye düşündüm, en azından ona daha nazik davranabilir.

Çayını götürdüğümde Sybile dikkatle bana baktı. "Bütün talimatlarımı biliyorsun, değil mi? Beni son yolculuğuma uğurlamak için tam olarak ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Cenaze yerine son yolculuğa uğurlama lafını kullandığı gözümünden kaçmadı. Başımı sallayıp fincanı Sybile'a uzattım. "Defterin bende. Ne istediğini biliyorum."

"Ya Noah? Onunla konuştun mu?"

"Tekne konusunu mu? Evet, bizi tekneyle götürüp getireceğini söyledi."

Sybile sıkıntıyla iç çekti. "Tekneyi değil. Sizi soruyorum. Seni ve onu."

Can sıkılma sırası bana geçmişti. "Bak Sybile, her şeyi kontrol ediyorsun. Hastalığını ve ölümünü bile. Ama bu dünyadan göçüp gitmeden önce her şeyi neticeye bağlamaya çalışmaktan vazgeçmelisin. Bazen işler istediğin gibi sona ermez."

"Hayatım, nefes aldığın sürece her şey mümkündür. O yüzden kendini kandırmayı bırak. Eee, görüştünüz mü?"

“Tanrım, inanılmazsın. Evet, geçen gün seni sormak için mağazaya uğradı.”

“Ve?”

“Ve bir şeye ya da konuşacak birine ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi.”

Sybile memnuniyetle gülümsedi. “Bak bu iyi işte. Şimdi tek yapman gereken...” Öksürük krizi yüzünden sözü yarım kaldı.

Sybile zar zor nefes almaya çalışırken, Saren de hızla yanına koştu. Bir süre sonra, nefes alışı normale döndü.

Dakikada on altı-yirmi arasında nefes alıp vermenin normal olduğunu biliyordum. Sybile’in göğsünün inip kalkışına bakarak, muhtemelen dakikada kırka yaklaştığını anladım.

Sybile bir mendille gözlerini silip, “Şu hemşire ne zaman gelecekmiş bari?” diye sordu. “Gece gelip sonra uyuyacaksa buraya gelmesinin ne anlamı var?”

Saren, “Bugün geç vakitte uğrayacak,” diye açıkladı. “Ve şimdilik geceleri burada kalmayacak. Sadece günlük kontrolle gelecek. Zamanı gelince, sekiz saatlik vardiyalar halinde üç ayrı hemşire gelecek. O yüzden hiç kimse görevinin başında uyumayacak Sybile.”

Yalnızca, “Ya,” diyebildi.

“Bir şeyler yemek istemediğinden emin misin? Biraz meyveye ne dersin?”

Sybile başını salladı. “Sadece çay. Çayımı bitirince de gidip biraz kestireceğim. Araba yolculuğu beni yordu galiba.”

Saren’in yüzündeki endişeyi gördüm. “İyi, o zaman ben de bir süreliğine eve döneyim. Akşama tekrar gelirim herhalde.

Eğer hemşirenin soruları olursa, beni aramasını söyleyin. Günün geri kalanında evdeki işlerle uğraşacağım.”

Sybile’ı öpmek üzere eğilip, Saren’in omzunu sıktım. “Kendinize iyi bakın. Sen de biraz uyusan fena olmaz Saren.”

Sybile, “Monica ne zaman geliyor?” diye sordu.

“Belli değil, ama gelecek haftanın başında gelmeyi düşünüyor.”

“Evet, o zaman gelmesini söyle,” diye karşılık verdi. “Onu gelecek hafta burada görmek istiyorum.”

Annemin sesindeki ısrarı fark ettim. Kapıdan çıkmadan önce usulca, “Ona söylerim,” dedim.

Monica geldiğinde, büyükannesini son gördüğü güne göre bayağı kötü bulacaktı. Arabasını evin önüne park ederken, ben de Dora ve Marin’le birlikte deniz fenerindeydim.

Sybile hastane yatağında, yastıklara yaslanarak doğrudu. Birkaç gün önce yatağı kullanmaya başlama talebi kendisinden gelmişti. Monica gülümseyerek içeri girdi ve Sybile’in elini tutup yanağına bir öpücük kondurdu.

“Bu yastıklarla adanın kraliçesi gibi görünmüyorsan ne olayım.”

Sybile neşeyle torununun elini tuttu. “Geldiğine çok sevindim.”

“Tabii ki geleceğim. Gainesville’in gürültü patırtısından kaçmaya öyle ihtiyacım vardı ki.”

“Dora nefis bir kiş yaptı. Bir dilim alır mısın?”

Monica, "Harika olur," dedi. Sybile'in elini bırakıp Dora ve Marin'le kucaklaştı. "Saren nerede?"

"İyi bir uyku çekmesi için onu eve gönderdik," dedi Dora. "Zavallı adam gece gündüz burada kalmaktan helak oldu. Ona, 'Bir sürü kadınız, Sybile'a iyi bakınız,' dedik."

Monica güldü. "Bakarız tabii."

Peşimden mutfağa giren Monica, "Durumu nasıl?"

Başımı salladım. "İyi değil. Sürekli uyuyor. Akli hâlâ yerinde neyse ki. Ama bedeni ile nefes alıp verışı gitgide kötüleşiyor."

Oturma odasına geri döndüğümüzde, Sybile yastıklara dayanarak biraz daha dik oturmaya çalışıyordu. Monica'yla beni göstererek, "İkinizi," dedi, "ve Saren'i yarın sabah burada görmek istiyorum. Sabahları benim en güzel zamanım. Sersem gibi olmadığım saatler. Burada olmalısınız."

Monica'yla birbirimize bakıp evet anlamında başımızı salladık. Sybile bir açıklama yapmayınca ben, "Bizi çağırmanın belli bir nedeni var mı?" diye sordum.

Sybile sert bir ses tonuyla, "Var," dedi, "çünkü ben öyle istiyorum."

Alison, "Bana işleri düzene sokmaya çalışıyormuş gibi geldi," dedi.

Patates püresine biraz daha süt eklerken gülümseyerek başımı salladım. "Evet ama onun işleri hep düzenliydi zaten."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, son ayarlamaları yapıyor."

"Doğru. Sürekli anma töreni hakkında sorular soruyor ve Noah'yla benim hakkımda ağızından laf almaya çalışarak beni deli ediyor."

Alison kaşlarını kaldırdı. "İkiniz ne durumdasınız peki?"

“Emin değilim. Arkadaşız. Medeni davranıyoruz. Bir hafta önce dükkâna uğramıştı, o zamandan beri onu görmedim.”

“Neden peki?”

“Neden mi?” Patates püresini servis tabağına boşalttım.

“Senden onu aramanı istediği halde neden onu aramadın?”

“Bilmiyorum. Nedenini bilmiyorum çünkü... Aslında onunla görüşmeyi çok istiyorum.”

“Sen şaşşalın tekisin, Syd. Hadi ara onu.”

Kâseyi masaya bıraktım. Ellerimi belime koyup, “Ne var biliyor musun?” dedim. “Sen haklısın. Haklısın, Ali. Yemeğimiz biter bitmez onu arayacağım.”

Alison gözlerini devirerek başını salladı. “Tabii ki haklıyım. Sadece her zaman olduğu gibi, senin bunu anlamam epey zaman alıyor.”

O akşam yemekten sonra, elimde bir bardak konyak, yanımnda Noah’yla balkonda oturuyordum.

Batmak üzere olan güneşe doğru bakarken, “Aramana çok sevindim,” dedi.

Ona baktım. “Aradığıma ben de sevindim.”

Uzanıp elimi tuttu. “Kafandakileri netleştirdin mi bari?”

El ele olmanın tadını çıkararak, “Olduğa,” dedim.

“Sence de artık yeniden beraber olmamızın zamanı gelmedi mi?”

“Sanırım.” Birkaç saniye sonra elini sıktığımda iimin müthiş bir enerjiyle dolduğunu hissettim. “Evet,” dedim, kararlı bir şekilde. “Evet, bunu çok isterim.”

Noah bana doğru eğildi, yüzümü avuçlarının arasına alıp gülümsedi. “Güzel,” dedi, sonra dudaklarını benimkine değdirdi. “Güzel. Ne istediğini bilen kadınları severim.”

Ölüz Dokuz

Durum bu kadar vahim olmasaydı, kahkahayı patlatıvermiştim. Sybile dantel pijaması ve etrafında bir sürü yastıkla karşımızda otururken, uçümüz sessizce durmuş, neden çağırıldığımıza dair ondan bir açıklama bekliyorduk. Sybile bana çocukluğumda okuduğum masal kitaplarındaki kraliçeleri hatırlattı: Görkemli, etkili ve işinin başındaydı. Güç gösterisi yapıp hizmetlilerinden son bir kez talepte bulunmak üzere bu toplantıyı düzenlemişti.

Bir süre sonra Sybile sessizliği bozdu. “Ölmek üzere olan bir kadının sevdiklerini başucuna toplamasında bir gariplik yoktur herhalde. Sebebi ne olursa olsun. Biliyor musunuz, bir zamanlar nasıl öleceğimi merak ederdim. Aniden mi ölecektim yoksa kaza sonucunda mı? Üstünde düşünmeye bile fırsat bulamadan mı, yoksa bana göçüp gitmeye hazırlandığım hayatı düşünecek bol bol vakit veren, uzun süreli bir ölüm mü olacaktı? Benim tercihim aniden puf diye gitmekti! Bir anda ölmüş olurum. Karşılıklı suçlamalar, itiraflar falan olmadan öylece gitmek.”

Sybile'in bu sabahki zindeliği beni şaşırtmıştı. Güçlü görünüyordu, kararlılığı adeta ses tonuna yansımıştı.

"Ama istediğim gibi olmadı. Hayattaki gibi, ölümdede çoğuzaman istediğimiz olmuyor. Ama bana dağıtılan kartları kabul etmeyi de öğrendim. Bugün üçünüzden burada toplanmanızı istedim çünkü size açıklamak zorunda hissettiğim bir şey var. Belki de size uzun zaman önce söylemem gereken bir şey."

Koltuğumda kıpırdanarak bekledim.

Sybile giriş falan yapmadan, doğrudan bana bakarak pat diye söyleyiverdi: "Babanın kim olduğunu bilmek istiyordun. Baban, Saren."

İçimden bir bayılma hissi gelince ileri doğru uzanıp yatağın korkuluğunu yakaladım. Aylardır Saren'in babam olabileceğinden şüphelenmiştim, şimdi de annemin bunu doğruladığını duyuyordum. Saren'in adını söylediğinde, bakışlarım kızımın diğer yanında oturan yaşlı adama doğru yöneldi. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, adamın da bundan haberi olmadığını gösteriyordu ve onun, "Bu mümkün değil," dediğini duydum.

"Bal gibi de mümkün."

Sybile'in aylar önce bana doğumumla ilgili anlattığı hikâyeyi düşünüyordum. Sybile adadan ayrılmıştı. Saren'in Paris'e uçuşundan önce Manhattan'da görüşmeleri dışında, onu hiç görmemişti. Yoksa...

Sybile, "Gayet de mümkün," diye devam etti. "Senin her zaman itibarımı korumak istediğini biliyorum, Saren. Ama artık dürüst olma vakti geldi. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki o tek gece birlikte olmuştuk, Paris'e uçmandan önceki gece."

Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken, Monica'nın elimi

tutup sıkıldığını hissettim. Diğer elini de Saren'in elini tutmak için uzatmıştı.

Bir an için, yaşlı adamın böyle bir şoku atlatamayacağından endişelendim. Ancak yüzünde sakin bir ifade vardı. Sakin ama afallamış bir ifade.

Başını sallayarak, "Anlamıyorum," dedi. "Bunu bana neden söylemediğini hiç anlamıyorum. Onca yılı, bomboş, yapayalnız geçirdim..." Monica'nın elini bırakıp odada volta atmaya başladı.

"İşte bu yüzden söyleyemedim. Benden nefret etmeni istemedim. Bencillik ettim, yalanım yok. Kariyerimi, şöhretimi tercih ettim. Bunu sana söyleseydim evlenmemiz için ısrar edecektin. Evlenip çocuğumuzu büyütmemizi isteyecektin. Ama ben bunu yapamazdım. O hayat tarzı bana göre değildi. O yüzden ben de bilmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Bilmen gerekmiyordu."

Saren arkasına dönüp Sybile'la yüz yüze geldi. "Sen benim adıma karar vermeye nasıl cüret edersin! Bu senin tek başına alabileceğin bir karar değildi. Ne cüretle beni kızımdan mahrum edersin... Ve de torunumdan tabii, onu hiç tanıımıyordum bile."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, gözlerini Sybile'dan ayırmadan orada öylece durdu.

Sybile derin derin iç çekip başını salladı. "Galiba haklısın. O zaman bunu düşünmemiştim. Ama şimdi, bunca yıl geçtikten sonra, haklı olduğunu kabul etmek zorundayım."

"Onca yıl boşa geçti," dedi Saren sert bir ses tonuyla.

"Geçen yılları geri getiremem. Onlar gitti artık. Bu sırrı benimle birlikte mezara götürmeye ne kadar yaklaştığımı hakkında en ufak bir fikrin yok. Ama bunu söylememin, üçünüzün

nefretini kazanma riskine değeceğini hissettim çünkü ben öldükten sonra, hiç değilse birbirinize sahip olacaktınız. Belki de senden esirgediğim sevgi ve bağlılığa böylece kavuşabilirdin.”

Monica hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, yatağın yanına doğru gidip Sybile’a sarıldı. “Bu yaptığın çok zor olmalı, Billie,” dedi yavaşça.

Saren arkasını dönüp balkona çıkınca, ben de peşinden gittim. Balkon demirlerine dayanarak bir müddet sessizce, parıldayan suyun üzerinde süzölen martıları izledik.

Saren –yanımda duran bu adam– benim her bir zerreme en az Sybile kadar hayat vermiştii. Geçtiğimiz dokuz ay boyunca babamın kim olduğunu merak etmiştii, hatta onun babam olabileceğinden bile şüphelenmiştii. Bu zaman zarfında Sybile bana gerçeği söylemeyi reddetti. Ve onca süre Saren orada duruyordu. Bunu düşününce üzerime bir ağırlık çöktü. Hiçbir şey, gerçeğin üzerinize çöken ağırlığına benzermiyordu. Peki, acaba Saren neler hissediyordu?

“İyi misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Kızgınlım. Onu hayatım boyunca sevdim, ama o bunca yıl boyunca bu sırrı benden sakladı. Böyle bir şeyi nasıl yapabilir?”

“O da seni sevdi Saren. Yani bunu yapmak onun için de çok zor olmalı. Bence ölmeden önce bunu bize söyleyerek sevgisini kanıtladı.” Bu sözler ağzımdan çıkarken, Sybile’a karşı gösterdiğim anlayış beni şaşırttı. “Sanırım şu an, kaybedecek başka neyim kaldı ki diye düşünüyor. Bir süre sonra artık aramızda olmayacak. Ondan nefret edeceksen öldükten sonra edersin, hayatta kaldığı süre boyunca değil.”

Saren'in şaşkın şaşkın, "Sen benim kızsın," dediğini duydum. "Benim kızım."

Elimi uzatıp, korkulukların üzerinde duran damarlı elini tuttum. "Ve sen de benim babamsın."

Saren dönüp bana sarıldı. "Bir düşünsene. Sen benim kızsın," diye tekrarladı.

Gülümsedim. "Bana baba olarak daha iyisini seçemezdi. Sen çok özel bir insansın Saren. Kızın olduğum için gurur duyuyorum."

Bana sarılmayı bırakıp cebinden mendilini çıkardı. Gözlerini silerken, "Bana büyük bir hediye verdi aslında," dedi. "Verilebilecek en güzel hediye."

"Onun istediği de buydu sanırım. Bu dünyadan göçüp gitmeden önce bir parçasını sana bırakmak istedi. Yaşarken bunu yapmayı beceremedi ama en azından ölürken bunu başardı."

Saren yavaşça başını salladı. "Haklısın galiba." Kolumu okşadı. "Çok zeki bir kızım var."

Kolumu omzuna dolayıp gülümsedim. "Tabii ki öyle. Babama çekmişim belli ki. Hadi içeri girip Sybile'a bakalım."

Dora, masada oturan Monica, Saren ve bana bakarak, "Vay canına," dedi.

Saren'in bana uzattığı taze fasulye kâsesini alırken, "Bunu gerçekten bilmiyor muydun?" diye sordum.

Dora başını salladı. "Hayır, hakikaten bilmiyordum. Ben de en az sizin kadar şaşırmış durumdayım. Ama Saren'in baban olabileceği aklımdan geçmedi değil. Sybile o kadar ketumdu ki, bunun lafını bile edemedim."

Monica, Dora'nın yaptığı köfteden bir lokma ısırp, "Hayat boyu böyle bir sırla yaşamak kolay olmasa gerek," dedi.

"Kız kardeşim her zaman nevi şahsına münhasır biri olmuştur. Her şeyi kendine saklamak da onun uzmanlık alanına giriyor. Yine de düşündükçe sinirleniyorum, az kalsın bunu hiçbirinize söylemeden göçüp gidecekti."

Saren başını salladı. "Evet, bunu ben de düşündüm. Neyse ki öyle olmadı."

"Bu akşam yanından ayrılırken durumu nasıldı? Sence biraz huzur bulmuş mudur dersin?"

"Hemşirelik yaparken buna benzer vakalarla karşılaşmıştım. Bir şeylerini paylaştıklarında ya da bazen bekledikleri bir ziyaretçileri geldiğinde, sanki kendilerini bırakmaya başlarlar. Sybile gün boyu rahat rahat uyudu, hemşire geldiğinde de bizden gidip dinlenmemizi istedi." Yemeğimi tabağın kenarına doğru ittim. "Bence kendisini daha huzurlu hissediyor, Dora. Bunu daha önce anlayamamıştım ama Monica'nın dediği gibi, elli yıl boyunca bu yükü omuzlarında taşımak kolay olmasa gerek."

"O halde, söyleyebileceğim tek şey, ailemizin genişliyor gibi görüldüğü." Buzlu çay dolu bardağını Saren'e doğru kaldırdı. "Ailemize hoş geldin, Saren. Resmen hoş geldin."

O da gülümseyerek sağlığımıza kadeh kaldırdı. "Sybile'a sahiden minnettarım. Tamam, belki her şey daha farklı olabilirdi ama eskiler ne der bilirsiniz, hiçbir şey için asla çok geç değildir."

Monica, "Benim için en büyük artısı şu oldu," dedi. "Sadece büyükanne bulmakla kalmadım, büyükbabama da kavuştum. Saren'e katlıyorum, asla çok geç değildir ve her şeyin mutlaka bir zamanı vardır."

Tatlınin ardından sofrayı topladım. Dora'nın buzdolabının üzerinde duran saate baktığımda yedi buçuk olduğunu gördüm. Gündüz havadisleri vermek için Noah'yı aradığımda, yemekten sonra uğramamı söylemişti.

"Sizin için sakıncası yoksa Noah'ya uğrayacağım."

Üçü birden sırtarak bana baktı.

Dora, "Tabii ki sakıncası yok," dedi.

Saren, "Ben geceyi Sybile'in yanında geçireceğim, o yüzden ufak ufak gitsem iyi olacak," deyip masadan kalktı.

"Sen hemşireye numaranı bırakmıştın zaten anne, o yüzden git ve güzel bir gece geçir. Bir şey olursa hemşire seni arayacaktır."

Önümdeki şezlonga oturup ayaklarımı uzattım. Kafamı çevirip, Noah'nın bahçedeki barda bize cin tonik hazırlayışını seyrettim.

"Al bakalım," diyerek bardağı bana uzattı ve yanımdaki şezlonga uzandı.

"Hayata," diyerek bardağımı onunkine vurdum.

"İşte buna içerim." Bir yudum alıp elimi tuttu.

Sadece elinin değmesi bile aramızda bir sıcaklığa neden olmuştu. Şehvetle karışık bir memnuniyet hissediyordum. Bir süre sessizce öylece oturduk.

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne baktım. Havada hoş bir koku vardı. Tam üzerimden uçan bir ibis kuşu, adadan ayrılıp geceyi geçireceği açık denize doğru yöneldi.

Noah, "Yorgun musun?" diye sordu.

"Bitik durumdayım. Epey zor aylardı."

“Duygusal yönden de zor olmalı. İstersen...” Cümlenin ortasında duruverdi.

Ona doğru dönüp, “Ne?” dedim. “İstersem ne yapayım?”

Başını salladı. “Affedersin. Bir şey  nerecektim ama vazgeçtim. Yine senin adına karar verdiğimi düşünmeni istemem.”

Elini sıkıp gülümsedim. “En azından bunun farkına varmışsın. Söyle hadi.”

“Kendine biraz zaman ayırsan iyi olur diye düşündüm. Birkaç haftalığına seyahate ık mesela. Dükkânı kapatıp biraz dinlen.”

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?”

“Asla. Hem belki ben de seninle birlikte gelirim.”

“Kulağa çok hoş gelse de, neden buradan ayrılayım ki? Bir süreliğine dükkânı kapatıp burada da dinlenebilirim.”

“Doğru. En iyisini sen bilirsin.”

“Noah?”

Başını bana doğru çevirdi. “Efendim?”

“Geceyi burada seninle geçirsem olur mu? En iyisinin bu olduğunu düşünüyorum.”

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Sana hiç ne kadar harika kararlar verdiğini söylemiş miydim?”

Ertesi sabah Noah’nın yatağının başucundaki komodinin üstünde duran ceptelefonumun çalmasıyla uyandım. Telefona uzandım, bir anda gözlerim kocaman açıldı.

“Sydney, ben hemşire Barbara. Acele etmene gerek yok ama Sybile gece hiç uyumadı. Bilincini ara ara yitiriyor. Yanında olmak isteyeceğini düşündüm.”

“Bir saate kalmaz oradayım,” deyip hemen yataktan fırladım.

Kırk

Uzun, yorucu bir gün olmuştu. Sybile'in başucuna oturdum, elini tutarak uyumasını izledim. Omzumun üzerinden bakınca, Saren ile Monica'nın kanepede oturduğunu gördüm. Dora biraz hava almak için dışarı çıkmıştı, hemşire de yatağın diğer tarafında oturmuş sessizce kitap okuyordu.

Bunu kaç kez yapmıştım, diye düşündüm. Öteki tarafa geçen birileriyle kaç kez oturmuştum? Çok fazla. Ama evlatlık verildiğim annem ile babam ölürken yanlarında değildim. Onlar hastanede çabucak can vermişlerdi.

Sybile kırpıştırarak gözlerini açıp yüzüme baktı. "Bir kızım oldu. Benim bir kızım oldu," dedi.

Annemin elini sıktım. "Biliyorum."

Sybile'in gözleri yavaşça kapanır gibi oldu, sonra tekrar açıldı. "Çok güzel bir kız. Onu gördün mü? O benim hayatta gördüğüm en güzel bebek. Onu seviyorum."

Gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını hissederek başımı salladım. "Sevdiğini biliyorum. O da seni seviyor."

Son yolculuğuna doğru çekilirken Sybile'ın gözleri kapandı. Bu, onun yalnız çıkması gereken bir yolculuktu.

Ama en azından burada olduğu süre boyunca yalnız değil, diye düşündüm. Damarlarımda kanının dolaştığı, bana can veren bu kadın açısından ironik bir durumdu; canı bedenden ayrılırken, yanında oturan bendim.

Monica'nın elini omzuma koyup, "Neden bir mola vermiyorsun?" dediğini duydum.

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Balkona doğru yürürken, Dora'nın masada oturmuş denize baktığını gördüm.

"Bir değişiklik var mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

Dora mendiliyle gözlerini sildi. "Onu özleyeceğim."

"Onu hepimiz özleyeceğiz."

Kanepede içim geçmişti ki birinin dürtmesiyle uyandım. Gözlerimi açınca Noah'nın önümde diz çöktüğünü gördüm. Bir an nerede olduğumu anlayamadım, etrafıma bakıp deniz fenerini görünce nöbetin devam ettiğini fark ettim.

Gerinerek, "Saat kaç?" diye sordum.

Elimi dudaklarına götürerek, "Saat sekiz," dedi. "Aç mısın? Sana bir şeyler getireyim mi?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Değişiklik var mı?"

"Hemşirenin, Sybile'ın soluk alıp verişinin yavaşladığını söylediğini duydum."

Derin derin iç çekip ayağa kalktım. "Biraz hava almalıyım," dedim ve balkona çıktım.

Noah da peşimden geldi. Elini belime dolayıp, “Doğum ve ölüm. Hiçbiri kolay sayılmaz, değil mi?”

Mor ile pembeye çalan gökyüzüne bakıp, “Hem de hiç,” dedim.

Birkaç dakika sonra içeri geçip kahve yapmaya koyuldum. Mutfakta durmuş kahvenin pişmesini beklerken, Saren’e göz attım. Yatağın üzerine doğru eğilip Sybile’in ellerini tutmuştu. “Merak etme, Sybi, huzur içinde ölebilirsin,” dediğini duydum. “Beni merak etme. Ne de olsa artık kızlarım var. Senin bana verdiğin kızlarım. Seni seviyorum Sybi, seni hep sevdim. Yakında tekrar kavuşacağız.”

Kupaları kahveyle doldururken elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Kahveleri oturma odasına götürürken, şimdi de Dora’nın Sybile’in yanında oturduğunu, yavaşça kız kardeşiyle konuştuğunu gördüm.

İki fincan kahve alıp balkonda duran Noah’nın yanına gittim. Fincanlardan birini ona uzatıp, “Onunla vedalaşıyorlar,” dedim.

“Biliyorum. O yüzden balkona çıktım. Mahremiyetlerine girmek istemedim. Kahve için teşekkür ederim.”

“Tanrım, canım sigara çekiyor.”

“Sigaran nerede? Gidip getireyim.”

Derin bir nefes alıp başımı salladım. “Hayır. Bıraktım.”

Noah şaşkın şaşkın bana baktı. “Bir anda mı bıraktın?”

“Bir anda bıraktım.” Kahvemden büyük bir yudum aldım. “Ama hayatım resmen cehenneme döndü, yalan değil.”

Noah beni kendine doğru çekerek, “Sen güçlü bir kadınsın,” dedi. “Ben de sana manevi destek vermek için tam buradayım.”

Kahvemi bitirip içeri girdim. Monica, Sybile’in başucundan kalkıp yanıma geldi.

“Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim. Gidip biraz Sybile’ın yanında oturacağım.”

Hemşireye şöyle bir göz atıp annemin elini tuttum. “Bana söylediğin için teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Babamın kim olduğunu söylediğin için teşekkür ederim. Ve benim annem olduğun için. Seni seviyorum Sybile.”

Başucundaki saat 09.07’yi gösteriyordu. Annemin yüzüne bir sükûnet çöktü. Belki de sadece bir refleksti ama elimi sıkıştığını hissettim. Aynı anda doğum saatimin de 09.07 olduğunu hatırladım. Ve yine aynı anda Sybile son nefesini verdi.

“O öldü,” dedim usulca.

Üç gün sonra, Noah tekneyi Atsena Otie’ye götürüp limana geri getirdi. Sybile’ın anma töreni tam da istediği gibi geçti. Müzik, şiirler, gardenya yaprakları, hepsi tamamdı.

Kızımın, “Özgürce uç ve göklere yüksel,” dediğini duydum.

Suyun üzerinde yüzen çiçekleri izlerken, gözüme başka bir şey takıldı. Teknenin tam önünde suya dalıp çıkarak ilerleyen bir yunus sürüsü vardı. Gülümsedim. “Bu, Sybile’ın bana verdiği listede yoktu ama bunu da başka birinden istedi sanırım.”

Herkes yunusları seyretmek için teknenin korkuluklarına yanaştı. Saren, “Sybile işini bilir,” dedi.

Monica güldü. “Evet, onun elinden hiçbir şey kurtulmaz.”

Dora, “Utanmasam, bu muhteşem havayı da onun sipariş ettiğini düşüneneğim,” dedi.

Güneş gökyüzünde parıl parıl parlıyordu. Nemli ve sıcak geçen Florida yazının ardından, ekim ayında böyle bir hava insana ilaç gibi geliyordu.

Atsena Otie ile Cedar Key arasında yarı yola vardığımızda, kolumda bir ıslaklık hissettim. Havaya baktığımızda, o güzel güneş ışınlarına rağmen yağmur bulutlarının tam tepemizde toplanmış olduğunu gördük. Herkes tentenin altına toplanırken yağmur yağmaya başladı.

Başımı sallayıp güldüm. “Sanırım Sybile anma törenini beğendiğini söylemek istiyor.”

Deniz fenerine döndüğümüzde, ön tarafa park etmiş birkaç araba gördüm. “Erken burada olup taziye için gelenleri karşıladığı için Polly’ye minnettarım,” dedim ve golf arabasından inip merdivenlerden yukarı fırladım.

Yalnızca birkaç hafta önce, Sybile kendi seçeceği birkaç kişiyi davet etmemiz konusundaki fikrini değiştirmişti. Benden yerel gazeteye bir ilan verip taziyelerini sunmak isteyen herkesi davet etmemi istemişti. Açık büfe yemek servisi için bana bir çek bile yazmıştı.

“Erken geldiğin için çok teşekkür ederim, Polly.”

“Benim için zevkti. Island Room’dan gelen ekip her şeyi ayarladı,” dedi, tezgâhın ve masanın üzerini kaplayan yiyecekleri gösterirken.

Herkes eli kolu ev yapımı turtalar, pastalar ve güveçlerle dolu halde taziyeye gelmeye başladı. Bana, “Uzun bir süre yemek pişirmen gerekmeyecek,” dediler.

Bir saat içinde ev dolup taşmış, konuklar balkona kadar yayılmıştı.

Noah, “Ne kadar kalabalık, değil mi?” dedi kolunu belime dolarken.

“Sahiden öyle. Sadece altı kişi mi kalacağız yoksa daha

kalabalık mı olacağız, bilemiyordum. Sybile buna çok memnun olurdu.”

Saren ellerini çırparak herkesin dikkatini ona vermesini sağladı, sonra bir gazeteyi havada salladı. İnsanlar seslerini alçaltıp onu dinlemeye başladı.

Soran gözlerle Noah’ya baktım. Noah omuzlarını silkti.

Saren, “Size bir şey okumak istiyorum,” dedi. “Bugünkü *Cedar Key* gazetesine bir ilan verdim. Henüz görmeyenleriniz için hemen okuyorum.”

Kaşlarımı kaldırıp ne diyeceğini bekledim.

“Sybile Mae Bowden ve Saren Carl Ghetti, on dokuz mart bin dokuz yüz elli beşte kızları Sydney Lynn Webster’in, yirmi dört ekim bin dokuz yüz seksen birde de torunları Monica Webster’in doğduğunu duyurmaktan gurur ve mutluluk duyarlar.”

Odada alkış kıyamet koparken, Saren büyük bir kutuya doğru uzanıp herkese pembe bir etiket iliştilmiş puroları dağıtmaya başladı.

Monica’ya bakıp gülmeye başladım. Gösterdikleri tepkiden, birçoğunun gazeteyi okumuş ya da dedikoduları duymuş olduğunu anlayınca gözlerim yaşardı. Kızımı da beni de Sybile Bowden’in soyundan kabul edip sevgiyle bağırlarına bastıklarına hiç kuşku yoktu. Bu, Sybile’in gerçekleşeceğinden hiç emin olamadığı bir şeydi.

Yanımda duran Noah’ya baktım. Adeta ağzı kulaklarına varıyordu. “Gazeteye ilan verdiğinden haberin vardı, değil mi?”

“Nasıl olmasın. Senin bunu onaylayıp onaylamayacağını bana sordu.”

“Bunu onaylayacağımı düşünecek kadar beni iyi tanıdığını sanıyormuşsun demek ki.”

Noah sarılıp beni öptü ve, “Demek ki öyleymiş,” dedi.

Kırk Bir

Anma töreninden birkaç gün sonra, yün mağazasında siparişleri yetiştirmeye çalışıyordum. Noah, biraz mola vermem konusunda haklıydı ama müşterilerime karşı sorumluluklarım vardı. Hem sayıları, işimi kurduğum ilk güne göre, gözle görülür bir artış göstermişti. Rüzgârgülünün sesini duydum, Alison'ın kapıdan girdiğini görünce şaşırdım.

“Sonunda sen de örgüye başlamaya karar verdiğini söyleme sakın.”

“Tamam. Söylemem. Benim örgüyle, yünle işim olmaz. Buraya seni görmeye geldim. Son günlerde çok meşgulsün, özledim doğrusu.”

“Dur kahve yapayım. Ben de mola vermeye dünden razıyım. Ama yoğunluktan hiç şikâyetim yok. Sonunda işlerimin rayına oturduğunu gördüğüme memnunum.”

Alison kanepeye oturdu, eğilip Lilly'yi okşadı. Köpeğime, “Bahse girerim son günlerde sen de kendini dışlanmış hissediyorsundur,” dedi.

“Evet, sanırım öyle. Bu akşam yemekten sonra onunla sahile ineceğim. Sadece ikimiz baş başa keyif yapacağız.”

Kahve makinesine su doldurdum. “Sende ne var ne yok? Paul’den haber aldın mı?”

Alison gülümsedi. “Evet, aldım. Seni görmeye gelmek istememin bir nedeni de oydu. Bu sabah aradı, ocak ayında emekli oluyormuş.”

“Bu harika, ama...” diye durakladım. “Ah, Tanrım, Ali, ne olur Atlanta’ya taşınyorum falan deme.”

Alison başını salladı. “Hayır, taşınmıyorum ama Paul burada, Tarihi Bölge’de bir yer bakmak istiyor. Bir ev alıp orada benimle birlikte yaşamının güzel olacağını düşünüyor. Pansiyonu işletebileceğim mesafede olacak ama yirmi yıldan sonra ilk kez orada yaşamayı bırakacağım.”

“Senin için güzel bir değişiklik olacak.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Hemen itiraz etmeye kalkma ama Tree House’a senin yerleşmeni istiyorum.”

“Sahi mi? Aman Tanrım, neredeyse bir yıldır buradayım Ali. Bu kadar uzun kalmaya hiç niyetim yoktu. Belki de artık kendime bir yer bulup taşınmamın zamanı gelmiştir.”

Kahveleri alıp Alison’ın karşısına oturdum.

“Bunun kararını sen vereceksin tabii, ama burada olduğun sürece orası evin sayılır.”

“Bazen, gelecek ay buraya geleli tam bir yıl olacağına inanıyorum.”

“Geçen sene çok şey atlattın. Pansiyona ilk gelişinde gördüğüm o korku dolu, kafası karışık ve ihanete uğramış kadını

düşününce, artık bambaşka bir kadına dönüştüğünü söyleyebilirim.”

“Pek çok açıdan öyleyim. Benim için muazzam bir değişim yılıydı. Büyük bir kısmı da senin sayende oldu tabii. Sen harika bir arkadaşsın, Ali.”

“Bunu sen yaptın, Syd. Ben yalnızca seni doğru yola yönlendirmeye çalıştım.”

“Aynen öyle, dediğim gibi, harika bir arkadaşsın.”

Telefonun çalmasıyla sohbetimiz bölündü.

“Sydney Webster mı? Ben Richard White. Annenizin Gainesville’deki avukatıyım.”

“Sahi mi? Sizden bahsettiğini duymuştum.”

“Öncelikle, annenizi kaybettiğinize çok üzüldüm. Lütfen taziyelerimi kabul edin. Bayan Sybile bambaşka bir kadındı.”

Gülümsedim. “Evet, öyleydi. Teşekkür ederim.”

“Sizi, müsait olduğunuzda ofisime uğramanız gerektiğini söylemek için arıyorum. Annenizin mirası hakkında görüşmemiz gerek.”

“Anlıyorum. Şey, evet, bir görüşme ayarlayabiliriz sanırım.” Çok garip, Sybile’in talimatları arasında buna dair bir şey yoktu. Bana bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti.

“Çok güzel. O halde cuma günü öğleden sonra iki civarı desek, size uyar mı?”

Mağazayla Dora ilgilenebilirdi. “Evet, olur tabii ama adresi tarif etmeniz gerekiyor. Gainesville’i pek iyi bilmiyorum.”

“Sorun değil,” dedi.

Dediklerini not ettim. “Cuma günü görüşmek üzere.”

Telefonu kapattım. Çok şaşırmıştım.

Alison, “Haberler iyidir umarım,” dedi. “Bu aralar yeterince üzüldük zaten.”

“İyi ya da kötü diyemem. Arayan Sybile’ın avukatıydı. Benimle onun vasiyeti hakkında görüşmek istiyormuş. Herhalde deniz fenerinin boşaltılmasıyla falan ilgili olsa gerek, ondan sonra evin mülkiyeti Sualtı Araştırma Merkezi’ne geçer, onlar da evi satışa çıkarabilirler.”

“Muhtemelen öyledir. Bu konuda ne hissediyorsun?”

“Şey, bir şey hissedeceğimi hiç sanmıyordum. Ama son zamanlarda oraya epey bağlandım. Her yerinde Sybile’dan izler var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Rüzgârgülünün sesi duyulduğunda, Saren elinde bir buket çiçekle kapıdan içeri girdi.

Gülleri bana uzatarak, “Bunlar sana,” dedi. “Kendi bahçemden topladım. Hoşuna gider diye düşündüm.”

Uzanıp çiçekleri aldım ve ayağa kalkıp ona sarıldım. “Çok güzeller. Çok teşekkür ederim. Gel otur, ben de bunları suya koyup sana kahve getireyim.”

Sybile’ın anma töreninin ardından, Saren öğleden sonraları dükkâna uğramaya başlamıştı. İlk gün bana bir kutu çikolata getirdi, ikinci gün adayla ilgili, seveceğimi düşündüğü bir kitap, bugün de çiçekler.

Vazoyu sehpaye koyarken, Saren’in Bayan Elly’den söz ettiğini duydum.

“Bayan Elly’ye ne olmuş?”

“Çok garip,” dedi kahve fincanını alırken. “Sybile’ın sağlığı kötüye gitmeye başladığından beri, Bayan Elly görünmez oldu. Konyak içerken artık bana eşlik etmiyor.”

“İşte bu çok tuhaf,” diye onayladım. “Neler oluyor sence?”

“Bilmiyorum. Ama iyidir umarım.”

Alison, “Acaba bunca yıldan sonra, gerçek aşkı bulmuş olabileceğini hiç düşündün mü?” diye sordu. “Onun, senin evinde hep bir arayış içinde olduğunu düşünüyordun. Belki de artık ruhları kavuşmuştur.”

Saren kafasını kaşıdı. “Doğru Bayan Ali, bu hiç aklıma gelmemişti. Haklısın galiba. Hem neden olmasın ki? Bunca yıl aradıktan sonra, Bayan Elly ruh eşini bulmuştur belki. O da bir ihtimal, öyle değil mi?”

Alison bana bakıp göz kırptı. “Hem de büyük bir ihtimal Saren.”

Arkadaşıma bakıp minnetle gülümsedim.

Noah salatayı servis etmeye hazırlarken, “Randevun cuma günü öğleden sonra ikide mi?” diye sordu.

Tavuğun göğsünü marine etmek için sosun içine daldırıp çıkarırken başımı salladım. “Eminim, Sybile’ın evinin satışa çıkarılmasıyla ilgilidir.”

“Muhtemelen öyledir,” dedi Noah, cabernet şişesinin mantarını çıkarırken.

“Bunları ızgaraya koyayım.” Elimdeki tavuk tabağıyla dışarı doğru yöneldim.

Bahçede durup serin sonbahar havasını içime çektim. Neyse ki, sonunda canımıza okuyan yaz sıcakları geride kalmıştı. Noah’nın sesiyle arkama döndüm.

Bana bir kadeh şarap uzattı. “İkimiz için yeni başlangıçların şerefine,” diyerek dudağımdan öptü.

Gülümsedim. “Yeni başlangıçlara.”

Son iki geceyi onun evinde geçirmiştım, hem de Lilly’yle birlikte; neyse ki Lilly artık haliya işlemeye ihtiyaç duymuyordu. Noah’ya içten bir sevgi besliyordu ve hisleri karşılıklıydı.

Tereddütle, “Seninle şu yeni başlangıçlar hakkında konuşmak istiyorum,” dedim.

Noah meraklı gözlerle bana bakıp tavuğu ızgaraya attı.

“İki gecedir burada kalıyorum. Doğrusunu istersen, bu harikaydı.”

“Benimle uyumaya devam etmek istemiyor musun?”

“Tam olarak öyle değil.” Devam etmeden önce şarabımdan bir yudum içtim. “İstemediğim şey, sürekli burada kalmak. Şunu söylemeye çalışıyorum, kendi yerimden vazgeçmek istemiyorum. Neredeyse bir yıldır yalnız başıma kalıyorum, kendime ait bir yerim olması hoşuma gidiyor.”

“Bunu anlamak zor değil. Kendi düzeninden şaşmak istemiyorsun, değil mi?” diye bana takıldı.

“Eh, senin bir sürü kötü alışkanlığın var,” diye dalga geçtim.

Sırıtarak, “Seninle sevişmem gibi mi?” dedi.

“O benim için kötü alışkanlıklar kategorisine girmiyor.” On-
dan fersah fersah uzakta. Noah’yla sevişmek şimdiye kadar yaşadığım en tutkulu ve en mahrem şeydi. “Hayır, sadece...”

Noah yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Seni anlıyorum. Ama sadece şunu bilmeni istiyorum. Evine gitmek yerine burada kalmak isteyeceğin her akşam başımın üstünde yerin var. Benim

sende kalmamı istersen de yalnızca sorman yeter. Tamamen yalnız kalmak istediğinde, o da kabulüm. Yeter ki yalnızlığını ikimize tercih etme.”

Gülümsedim. “Anlayışın için teşekkür ederim.”

“Tamam, şimdi benim sana bir şey sormam gerek. Ama eğer söylediğimi yapmak istemezsen hayır diyeceğine söz ver.”

“Söz.”

“Yarın seni Gainesville’e ben götürsem nasıl olur? İşine karışmak istemiyorum, ama oradaki muhteşem Fransız lokantasında yemek yiyebileceğimizi düşündüm. Avukatla görüşmen bitinceye kadar arabada beklerim. Seni kısıtlamak istemem.”

Kaşlarımı çattım. “Kesinlikle olmaz. Kesinlikle arabada falan bekleyemezsin. Sen de benimle birlikte avukatın ofisine geleceksin. Ve evet, beni senin götürmen çok hoşuma gider, yani yemek teklifini kabul ediyorum.”

Kırk İki

Garsondan m n y  alıp, karşımda oturan Noah'ya gülümsedim. Florida'nın kuzeyindeki bir  niversite kentinde gerçek bir Fransız lokantasını nereden bulmuşt  ki? Chez Collette, tam da hayalimdeki Paris bistrosu gibiydi. K   kt , içeride sadece altı tane keten örtülü masa vardı. Dışarının aydınlığından sonra içerisi loş geliyordu. Her masada bir mum yanıyordu. Koyu renk aħşap ve pirinç ağırlıklı deko-rasyonda duvarları Champs Elys es, Montparnasse, Eiffel Kulesi ve Seine Nehri posterleri süslüyordu.

Fransız şarabı seçme işini Noah'ya bıraktım.

   Bir Fransız erkeği kadar tecrübeli sayılırsın, değil mi? 

Noah gülümsedi, uzanıp elimi tuttu.

   Paris'te uzun yıllar geçirdim. Orası benim ikinci evim gibi oldu. Cedar Key'i saymazsak, orası benim dünyada en sevdiğim yer. 

Ben de gülümseyip i  çektim.    Ah, romantik Paris. Keşke bir gün ben de oraya gidebilsem. 

“Gitmek istiyorsan gidersin. Sana işlerine biraz ara vermeni önermiştim hatırlarsan.”

“Ama ben orada kaybolurum herhalde. Tek kelime Fransızca bilmiyorum.”

“Yalnız gitmene gerek yok. Benim Fransızcam iyidir, seni de seve seve Paris’e götürürüm. Düşünsene, sadece ikimize ait birkaç hafta.”

“Tanrım, beni gerçekten ayartıyorsun,” dedim heyecanla. “Hadi gidelim. Yeni yılın ilk gününü orada geçirelim. Zaten hayatımda fazlasıyla zaman kaybettim. Hem Sybile’ın dediği gibi, giden günler geri gelmiyor. Bu kez fırsatı kaçırmayacağım.”

Noah elimi sıktı. “Anlaştık o zaman.”

Bacak bacak üstüne atıp dizüstü eteğimin uçlarını düzelttim. Avukatın ofisine şöyle bir göz gezdirip bakışlarımı masasında oturan adama yönelttim. Richard White’ın beklediğimden daha genç olmasına şaşırmıştım. Nedense Sybile’ın, işlerini idare etmesi için yaşına yakın birini tercih edeceğini düşünmüştüm. Ama Armani takımının içinde bir dizi oyuncusu kadar yakışıklı görünen bu adam en fazla kırk yaşındaydı. Gülümsedim. Hiç şüphesiz Sybile’ı vasiyetini düzenlemeye ikna eden şey, yakışıklılığı olmuştu.

“Velhasıl,” dedi profesyonel bir ifadeyle. “Her şey usulüne uygun gibi görünüyor.” Bir klasördeki sayfaları çevirdi. “Evet, Sybile kesin kararını vermiş.” Bana gülümseyerek masanın diğer tarafından öne doğru eğildi. “Anladığım kadarıyla bu sizin için bir sürpriz olacak. Tam da Sybile’ın istediği gibi.”

Ben boş gözlerle adama bakınca, o da devam etti.

“Sybile’ın vasiyetine göre, bütün mal varlığını size bırakmış gibi görünüyor.”

“Ne?” Şaşkın şaşkın bakarak öne doğru eğildim. “Hayır, bu mümkün değil. O malvarlığını Sualtı Araştırma Merkezi’ne bırakacaktı, onlar da evi satıp elde edilen parayı araştırmalarında kullanacaklardı.”

“Evet, şey, aslında ilk vasiyeti öyleydi. Nedense Sybile vasiyetini ağustos başında değiştirdi. Araştırma Merkezi’ne de hatırı sayılır miktarda para bıraktı.”

Güçlkle konuşmaya çalışarak, “Ama o zaman mal varlığını kız kardeşi Dora’ya bırakmalıydı,” dedim.

Başını salladı. “Şey, ona da mirastan geçimini sağlamasına yetecek miktarda bir pay bıraktı.” Duraklayıp sayfanın alt kısmına doğru indi. “Eudora Foster ile Kızı Marin’e.”

“Ama, ama... Bütün mal varlığını bana bıraktı derken neyi kastediyorsunuz? Evi satmam mı gerekiyor yani?”

Richard gülümsedi. “Siz istemedikçe satmanız gerekmiyor.” Yakın gözlüklerini takıp bir sayfayı okudu. “Hukuki dille sizi sıkmak istemem,” dedi gözlüklerini çıkarıp kâğıt tomarını masaya koyarken. “Ama amiyane tabirle, sahip olduğu her şeyin mülkiyeti size geçti. Evi, birikimleri, banka hesabındaki paraları, her şeyi. Yani birikiminin çoğu size ve torununa kaldı.” Kâğıda bakıp, “Monica Webster’a.”

“Yani deniz fenerini satmama gerek yok mu diyorsunuz? Yani ben... istersem oraya taşıyabilir miyim?”

Richard tekrar gülümseyerek başını salladı. “Dilediğinizi

yapmakta özgürsünüz. Artık Cedar Key deniz fenerinin yasal sahibi sizsiniz.”

Bir anda hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım.

Richard sandalyesinden fırlayıp kolumu tuttu. “İyi misiniz? Size biraz su getirelim mi? Bütün bunlar biraz şaşırtıcı tabii.”

Ağlarken gülmeye, sonra tekrar hıçkırmaya başlarken zar zor, “Acaba... dışarıda bekleyen arkadaşımı çağırabilir misiniz?” diyebildim.

Ben hem ağlayıp hem gülerken Noah yanıma gelmişti. “Sybile’ın deniz fenerinin sahibi benim. Sybile her şeyini bana bırakmış.”

Noah gülümseyerek bana sarıldı. “Tebrik ederim, Bayan Mirasyedi,” dedi.

Adaya dönüş yolunda az önceki coşkulu sevincim gitmiş, yerini muazzam bir sessizliğe bırakmıştı. Noah’nın ara sıra yan koltuğa göz attığını hissediyordum. Avukatın bana söylediklerini sindirebilmem için bana zaman tanıdı.

Elimdeki zarfı havada sallayarak, “Ne yazdığını merak ediyorum,” dedim.

“Sybile’dan son bir veda mesajıdır herhalde.”

Üzerinde koyu, kalın harflerle adımın yazdığı zarfa baktım. Richard, Sybile’ın bunu iki ay önce ona yolladığını ve ölümünden sonra okumamı istediğini söylemişti.

“Şimdi okuyacağım,” dedim ve daktiloyla yazılmış kâğıdı zarftan çıkardım.

Kızım Sydney'e,

Pek iyi bir yazar sayılmam ama artık öldüğüme göre, içimden gelenleri söyleyeyim. Bundan böyle deniz fenerinin sahibi sensin. Evet, bayrağı sana devrettim. Senden tek bir isteğim var. Evin sahibi olmak istemezsen, evi ister mi diye Monica'ya sorabilir misin lütfen? Oranın altı üstü kereste ile tuğladan ibaret olduğunu biliyorum, ama deniz feneri benim için bundan çok daha fazlasıydı. Orası benim sığınağımdı, adadaki limanımdı. Ama onca yılın ardından sen hayatıma girdiğinde, benim kurtuluşum da oldu; orası, sana kendi ruhumdan bırakabileceğim bir parçamdı. Yaptığım seçimlerden dolayı, sana gerçek anlamda annelik edemedim. Aslında senden bir şey talep etmeye de hakkım yok, ama mavi ay buluşmasında biraz anlayış sahibi olduğunu hissediyorum. O yüzden, şimdi bu evin senin olmasından başka bir şey istemiyorum. Orada manzarayı izlerken gözlerinin nasıl parladığını gördüm. Seni ruhsuzlukla suçlamıştım. Belki o zaman ben haklıydım, ama sen de zamanla bir ruhun olduğunu gösterdin. Bu evin de bir ruhu var, lütfen evin enerjisini içine çek, keyfini çıkar ve onu sev. Çünkü ben seni seviyorum, Sydney. Ve sanırım, zamanla sen de beni sevmeyi öğrendin."

Sybile.

Kâğıt mendil almak için çantama uzandım. Noah'nın usulca, "İyi misin?" diye sorduğunu duydum.

Gözlerimi silerek başımı salladım. "Bu Sybile, sahiden çok özel bir kadındı, değil mi?"

Noah, SR 24 karayolundaki kırk beş numaralı sapağa doğru arabayı yavaşlatırken, “Anasına bak, kızını al,” dedi.

Uzanıp kolunu tuttum. “Bana bir iyilik yapar mısın? Dört Numaralı Köprü’ye vardığımızda arabayı bir dakika kenara çeker misin?”

“Tabii.”

Birkaç dakika sonra, Noah isteğime uyarak arabayı kenara çekti. Kuzeye doğru bakınca, mavi sularda limon sarısı yığınlar gördüm. Bir yüzer ev, dalgaların ritmiyle tembel tembel sallanıyordu. Noah’nın arkamda durup belime sarıldığını hissettim.

Çenesini başımın üstüne dayayıp, “Nefes kesici, değil mi?” dedi.

Başımı sallayıp suyun üzerinden havalanan beyaz ibis sürüsüne baktım. “Melek kanatları. Bir keresinde biri bana adanın sessizliğinde ibisler uçtuğunda, çıkardıkları fısıltı sesinin melek kanatlarının sesi gibi olduğunu söylemişti.”

Arkamı dönüp kollarımı Noah’nın boynuna doladım. “Hey, senin uyku tulumun var mı?”

“Olduğundan eminim. Neden sordun?”

“Çünkü bir keresinde bilge bir kadın bana açık havada, yıldızlı gökyüzünün altında uyumak gibisi yoktur demişti. Açık havada uyumak için deniz fenerinin balkonundan daha iyi bir yer olmasa gerek.”

Noah gülümsedi. Bana arabanın kapısını açıp şöyle dedi; “Hadi gidip haklı mısın öğrenelim.”

"Gerçekten kim olduğunu hiç düşündün mü?

Sen kimsin aslında?

Diğer insanların yarattığı seni bir kenara bıraktığında."

Evlı ve bir kızı olan Sydney, bir gün konforlu ve güvenli hayatının beklenmedik şekilde sona ereceğini, karşısına çıkan zorluklarla bir başına kalacağını bilmiyordu. Sırtını yasladığı sağlam duvarların çökeceğini ve hayata karşı dimdik durması gerekeceğini de.

Ama oldu, bildiği her şey bir anda hayatından çıkıverdi. Şimdi yeniden başlamalıydı. Belki de bir evlat, eş ve anne kimliğini kenara koyup gerçekten kim olduğunu anlamanın tam zamanıydı. Bilmediği bir yaşamın içinde kendini bulmalıydı. Kendini ve yıllardır en derininde var olan koskocaman boşluğu dolduracak o özel kişiyi...

*Yeni başlangıçlar,
bir emür süren destluklar
ve asla kepmayacak
bağlar üzerine
kalpleri ızılan bir roman.*

